Numărul 1 în topurile
NEW YORK TIMES şi *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON

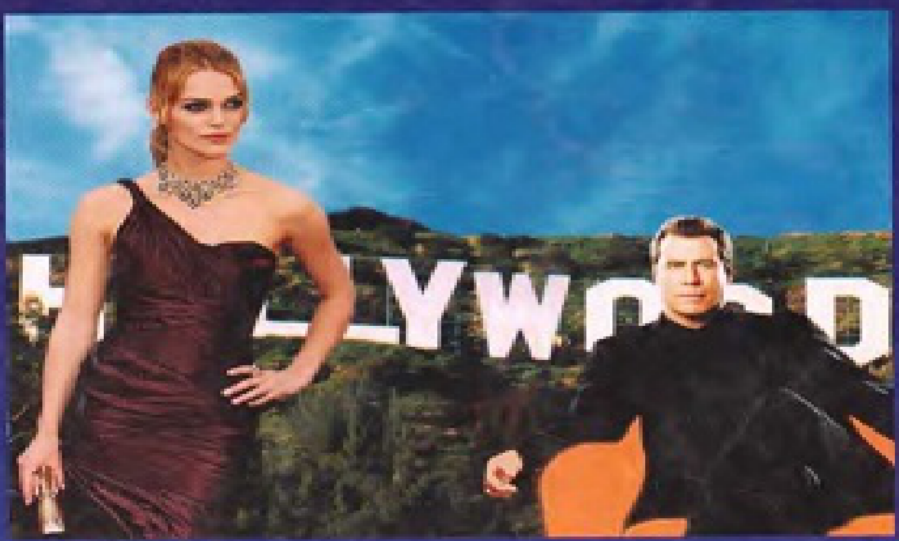

Lista neagră

PROLOG

POVESTITORUL

1

Actul întâi, tabloul întâi, își zise în sinea lui Povestitorul și nu-și putu reprima un amețitor simțământ de nerăbdare anticipativă. Adevărul era că oamenii obișnuiți comiteau mereu infracțiuni și asasinate perfecte. Dar nu se știe nimic despre acest lucru, din simplul motiv că ucigașii nu sunt niciodată prinși asupra faptului.

Şi bineînțeles că nici el nu avea să fie prins. Tot așa urma să se întâmple și în povestea pe care tocmai se apuca s-o depene.

Ceea ce nu însemna că ziua respectivă nu i se părea și îngrozitor de iritantă. De fapt, pentru el acesta era cel mai emoționant moment din ultimii câțiva ani nebunești care trecuseră. Era pregătit și dornic să ucidă pe cineva, o persoană cu totul necunoscută, și se gândise că locul cel mai potrivit pentru a face această primă victimă era marea metropolă New York. Evenimentul *aproape* că se și întâmplase, în preajma unei toalete din subsolul marelui complex comercial Bloomingdale's, însă amplasamentul nu i se păruse totuși potrivit pentru scopul său.

Locul era prea aglomerat, chiar și la ora zece și jumătate dimineața.

Era și prea zgomotos, dar cu toate astea nu suficient de zgomotos încât să-i asigure un camuflaj sonor așa precum s-ar fi cuvenit.

În plus, nu-i plăcea nici ideea de a încerca apoi să fugă de-acolo prin acel teritoriu, care-i era nefamiliar, al bulevardului Lexington, și cu-atât mai puțin prin claustrofobicele tuneluri subterane ale rețelei de transport urban pe șine. Atunci când locația va fi potrivită, el își va da seama imediat și va acționa în consecință.

Prin urmare, Povestitorul își văzu de drum și se hotărî să meargă să vadă un film, la cinematograful Sutton, de pe strada East 57, un loc neplăcut și părăginit, care în mod vădit avusese parte odinioară și de vremuri mai bune.

Poate că *acesta* era o scenă numai bună pentru o crimă.

Îi plăcu ironia, chiar dacă el era singurul care o gusta. Da, poate că aici urma să meargă totul ca pe roate, își zise el, pe când lua loc în una dintre cele două mici săli dinăuntru.

Avea să înceapă să vizioneze *Kill Bill Seria a doua,* laolaltă cu alți șapte admiratori ai lui Tarantino.

Oare care dintre aceste persoane lipsite de orice suspiciune avea să-i cadă victimă? Tu? Tu? Poate că tu de colo? Povestitorul își urzea planul în minte.

Se aflau în sală doi guralivi cu șepcuțe identice de baseball, având pe ele însemnele echipei New York Yankees, purtate bineînțeles cu cozorocul întors la spate. Enervanți, imbecili nu se mai opreau nicio clipă din interminabilele lor comentarii și anticipări ale scenelor care urmau să se deruleze pe ecran. Amândoi ar fi meritat să moară.

La fel și un cuplu mai în vârstă, îmbrăcat îngrozitor și neadresându-și unul altuia nicio vorbă, pe întreg parcursul celor cincisprezece minute dinainte de a se stinge lumina în sală. Omorându-i, ar fi făcut o faptă bună, aproape că ar aduce un mare serviciu comunității.

O femeie cu un aspect fragil, arătând cam de patruzeci și ceva de ani, era apucată de bâțâieli, la două rânduri mai în față de bătrâneii mucegăiți, însă acest lucru nu părea să deranjeze pe nimeni – în afară de el.

Mai era acolo și un filfizon de culoare, cu picioarele încălțate în pantofi de sport, cocoțate pe spătarele scaunelor din fața lui. Un nemernic bădăran care nu ținuse cont niciodată de colegii lui de școală, probabil un haidamac care îi terorizase pe toți.

Alături de el se afla un împătimit al filmelor, un tembel cu o bărbuță neagră, care văzuse mai mult ca sigur de cel puțin douăsprezece ori respectivul film și îl diviniza pe Quentin Tarantino.

S-a dovedit până la urmă că minunea cea bărboasă a fost persoana care s-a ridicat în picioare în toiul filmului, imediat după ce Uma Thurman era îngropată de vie.

Dumnezeule, cine ar fi fost în stare să plece tocmai la o asemenea secvență clasică?

Devotat datoriei, el îl urmă, câteva secunde mai târziu, ieșind în holul sumbru și murdar și intrând după bărbos în WC-ul bărbaților, amplasat în apropierea celeilalte săli de cinema.

La drept vorbind, acum tremura de-a binelea. Asta să fi fost oare emoția? Clipa lui de grație? Prima lui crimă? Începutul a tot ce visase el de luni de zile? Sau chiar de *ani* întregi?

Parcă plutea ca într-o transă, încercând să nu se gândească la nimic altceva decât la a face ca lumea ceea ce-și pusese în gând să facă, după care să treacă prin cinematograf și să iasă fără ca nimeni să-i remarce figura sau prea multe alte amănunte referitoare la el.

Individul bărbos stătea în picioare în fața pisoarului, fapt care în realitate era un lucru favorabil. Instantaneul era frumos încadrat și regizat artistic.

Pe spatele tricoului mototolit al acestuia, de un negru decolorat, se afla scris, cu litere de-o șchioapă: **școala de film a universității din new york.** Imaginea îi amintea de un personaj dintr-o carte umoristică a lui Daniel Clowes, iar acel rahat grafic începu să-l atragă nespus de mult.

— Şi acum... *motor!* rosti el.

Apoi îl împușcă pe bietul nenorocit bărbos drept în ceafă, uitându-se după aceea la sărmanul om cum se prăbușea ca un sac greu pe pardoseala toaletei și rămânea acolo lat și încremenit. În încăperea faianțată și pardosită cu gresie, zgomotul îi răsună în tot capul, mai puternic decât și-ar fi putut vreodată închipui că se va întâmpla.

— Hei! Ce naiba? Ce s-a-ntâmplat? *Hei!*

Povestitorul se răsuci, de parcă în toaleta bărbaților ar fi avut un public care îl urmărea.

Doi tipi din personalul cinematografului Sutton intraseră în urma lui. Probabil că zgomotul pe care îl auziseră le trezise curiozitatea. Oare cât de mult văzuseră aceștia?

— A avut un atac de inimă, le spuse bărbatul, vorbele scăpându-i din gură aproape fără voia lui, dar încercând să pară cât mai convingător cu putință. Omul ăsta a căzut pur și simplu în fața pisoarului. Ajutați-mă să-l ridic. Săracul de el! Uitați-vă, sângerează!

Fără pic de panică, fără vreun sentiment, fără absolut nicio intenție de răzgândire sau de ezitare, totul se desfășură pur și simplu din instinct.

Își ridică din nou revolverul și îi împușcă pe amândoi lucrătorii de la cinematograf, care rămăseseră, cu ochii holbați de uluire, lângă ușă. Mai trase încă o dată în fiecare, când zăceau pe jos, pentru a fi absolut sigur, ca un adevărat profesionist.

După aceea, tremurând ca varga, simțindu-și picioarele precum piftia, se forță să păsească foarte calm afară din toaleta bărbaților. Apoi ieși din cinematograful Sutton pe Strada 57, îndreptându-se pe jos, către est. Afară totul i se păru completamente ireal, ca dintr-o altă lume, extraordinar de *strălucitor,* ca de *alamă.*

O făcuse! Asasinase trei persoane în loc de una singură. Primele sale trei crime. Era doar un antrenament, dar o făcuse și... vreți să știți ceva? O putea face din nou, oricând.

— Antrenamentul te perfecționează, șopti printre dinții încleștați Povestitorul, pe când se îndrepta în mare grabă spre mașina lui – mașina cu care avea să fugă de la fața locului și să scape, nu-i așa? Doamne, nu se mai simțise niciodată atât de bine. Şi bineînțeles că acest fapt nu era un lucru prea măgulitor la adresa vieții pe care o dusese

până în acel moment.

Însă de-acum încolo, păzea!

Pentru Mary, Mary, era exact invers.

Cu siguranță, el era singurul care știa *asta.* Cel puțin, până în acel moment.

2

Crezi că ai fi în stare să ucizi din nou, cu sânge rece? se întreba în sinea lui, de multe ori, după crimele de la New York.

Crezi că vei mai putea opri apoi, chiar dacă îți vei dori asta, ceea ce ai declanșat atunci când ai început totul? Așa crezi tu?

Povestitorul aștepta – vreme de aproape cinci luni de autoflagelare, cunoscută și sub denumirea de disciplină, sau de profesionalism, sau poate de lașitate – până îi veni din nou sorocul.

Și apoi, ajunse iar în dispoziția de a omorî, de data asta nemaifiind vorba doar de un simplu antrenament. Avea acum de-a face cu problema reală și cel care trebuia să moară nu-i mai era o persoană necunoscută.

El era doar un individ din mulțime, urmărind la ora trei și zece filmul *The Village* (Satul) la cinematograful Westwood Village, din Los Angeles. Erau destui spectatori, lucru care constituia un lucru bun pentru el, și bănuia că și pentru faimosul regizor al filmului, adică pentru M. Night Shyamalan. Ce fel de nume o mai fi și ăsta? M. Night? Omul era doar un îngâmfat suspect de mimarea complexului timidității în societate.

În mod evident, Patrice Bennett se afla printre ultimele persoane din oraș care vedeau acel film de groază. De fapt, Patrice cu greu catadicsise să-și rezolve dilema legată de film, intrând într-o sală adevărată de cinematograf, cu spectatori obișnuiți, care își plătiseră biletul de intrare. Nu era straniu acest lucru? Ei bine, dar femeia era vestită din pricina asta, nu-i așa? Era ciudățenia lui Patrice. Ea chiar își cumpărase din vreme biletul și astfel aflase și el că Patrice urma să se afle acolo.

Deci, de data asta nu mai era vorba doar despre o țintă de antrenament, așa că totul trebuia să se desfășoare ca lumea, și chiar așa avea să se desfășoare. Fără urmă de îndoială. Scenariul era deja conceput în mintea lui.

În primul rând, el nu trebuia să fie văzut de către nimeni din cinematograf. Așadar, merse la spectacolul de la ora douăsprezece. Când spectacolul se termină, el se ascunse ca să aștepte într-o cabină de la toaletă, până la ora trei și zece minute. Își rodea unghiile de nerăbdare, într-o așteptare care îi întindea la maximum nervii, însă, una peste alta, nu era chiar ușa de rău, deoarece, dacă era zărit și recunoscut, pur și simplu și-ar fi abandonat într-o clipă misiunea, și cu asta basta.

Însă Povestitorul nu era remarcat de nimeni – cel puțin lui așa i se părea – și nu observase acolo prezența nimănui care să-i fie cunoscut.

În acel moment, în cinematograf se aflau mai bine de o sută de spectatori, sau mai bine zis de *suspecți*, nu? Dintre ei cel puțin

doisprezece se potriveau în mod ideal scopurilor sale.

Şi cel mai important lucru dintre toate – arma lui era prevăzută acum cu un amortizor de zgomot, montat în capătul țevii. Învățase asta din palpitanta experiență pe care o trăise la New York City.

Patrice ședea la balcon. *Îmi convine asta, Patsy,* își zise bărbatul în sinea lui. *Te arăți cu mult prea grijulie, mai ales față de tine însăți, super târfă ce ești!*

O supraveghea de dincolo de culoarul dintre șirurile de scaune, de la câteva rânduri mai în spate. I se părea un simțământ de-a dreptul delicios – și i-ar fi plăcut ca voluptuoasa anticipare a răzbunării să dureze la nesfârșit. Numai că el abia aștepta să apese odată naibii pe trăgaci, după care să se cărăbănească dracului cât mai repede din cinematograf, înainte de a se întâmpla ceva rău. Şi totuși, nu-i așa că nu se putea întâmpla nimic neprevăzut? Exact în clipa-n care Joaquin Phoenix era înjunghiat de către Adrien Brody, bărbatul se ridică de pe scaunul său cu mult calm și, fără a șovăi nicio clipă, se îndreptă direct către rândul de scaune unde ședea Patrice.

— Te rog să mă scuzi. Îmi pare rău, îi spuse el și începu să-și croiască drum prin fața femeii, dând să treacă peste sfrijitele ei de picioare dezgolite, care nu erau câtuși de puțin impresionante, pentru un atât de important personaj feminin de la Hollywood, care era ea.

— Doamne Dumnezeule, vrei să-ncerci să fii ceva mai atent? îl atenționă Patrice, în stilul ei caracteristic, pe un ton atât de inutil de arogant, de irascibil și de plin de importanță.

— Nu chiar pe Dumnezeu te-ai putea aștepta să-l vezi imediat după asta lângă tine, glumi el, întrebându-se dacă femeia pricepuse mica lui ironie. Probabil că nu. De obicei, șefii de studiouri nu prea se prindeau la subtilități în exprimare.

Şi omul o împușcă de două ori – o dată în inimă și o dată între ochii

ei totalmente uluiți și încremeniți. Nu era nimic prea exagerat în privința omorârii unui asemenea soi de psihopată, de un asemenea calibru al țăcănelii. Patrice probabil că ar fi fost capabilă să se întoarcă la tine chiar și din mormânt, la fel ca în cazul acelei trape inversate din finalul originarului film *Carrie,* primul scenariu al lui Stephen King care a ajuns pe marele ecran argintiu.

Apoi, bărbatul își făcu o perfectă și absolut discretă ieșire din scenă.

Exact ca-n filme, luați aminte!

Povestea tocmai începuse.

PARTEA ÎNTÂI

CRIMELE „MARY SMITH”

3

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith

Arnold Griner își închise strâns ochii mici cu priviri crucișe, își puse mâinile pe craniul lui aproape complet lipsit de păr și începu să și-l frece cu multă nădejde. *Of, Dumnezeule mare, nu încă o dată*, își zise în sinea lui. *Viața-i prea scurtă pentru o nouă porcărie de genul ăsta. Nu mai suport. Realmente nu mai suport treaba asta cu Mary Smith.*

În redacția de știri a ziarului *L.A. Times* era forfotă în jurul său, la fel ca în oricare dimineață: telefoanele zbârnâiau strident, lumea se tot fâțâia de colo-colo, precum mulțimea concurenților dintr-o competiție atletică de sală, iar cineva din apropierea lui vorbea cu un aer atoateștiutor despre noua grilă de toamnă a programelor TV – de parcă în ultima vreme i-ar mai fi păsat cuiva de grila de programe de la televizor.

Cum de se putea simți Griner chiar așa de vulnerabil, în timp ce ședea la propria lui masă de lucru, din strâmtul său birou, în mijlocul întregii harababuri? Şi totuși, chiar așa se simțea.

Tranchilizantele pe care le tot înghițea de când primise întâiul e-mail de la Mary Smith, cu o săptămână în urmă, nu-i atenuau ascuțitul fior de panică pe care îl simțea ca pe un junghi de-a lungul șirei spinării.

Exista într-adevăr acea cumplită panică, însă îl mai rodea și o curiozitate de-a dreptul bolnăvicioasă.

Poate că o fi fost el „doar” un simplu redactor al unei rubrici de divertisment monden, însă Arnold Griner era în stare să miroasă de la distanță ideea unui reportaj de senzație, atunci când dădea de ea. O știre-bombă în stare să domine vreme de săptămâni întregi prima pagină a publicațiilor periodice. *O persoană bogată și faimoasă tocmai fusese ucisă la Los Angeles.* Nici măcar n-avea nevoie să citească acel e-mail, ca să știe atâta lucru. „Mary Smith” se dovedise a fi o doamnă cu-adevărat scelerată, care nu-și încălca niciodată cuvântul.

Întrebările care îi răsunau bărbatului în creier se refereau doar la ce persoană anume fusese asasinată de data asta și la ce anume căuta el, Griner, în miezul acestei îngrozitoare dandanale.

De ce tocmai eu, din toată lumea asta? Trebuie să existe un motiv absolut întemeiat pentru așa ceva, iar dacă l-aș cunoaște, de-abia atunci poate că m-aș speria cu adevărat, nu-i așa?

În vreme ce forma cu o mână tremurândă numărul de urgență 911, deschise cu cealaltă mesajul lui Mary Smith. *Doamne Dumnezeule, te rog să nu fie cineva cunoscut. Să nu fie nimeni de care să-mi pese.*

Începu să citească, în ciuda faptului că glasul minții sale îi spunea să nu o facă. Pur și simplu, nu se putea abține. *Of, Dumnezeulef Antonia Schifman! Of, sărmana Antonia.*

Vai nu, de ce tocmai ea? Antonia era unul dintre cei mai buni oameni, și nu existau prea mulți de felul acesta.

Către: Antonia Schifman:

Cred că ai putea socoti acest mesaj drept unul potrivnic, cu toate că mă consideram o înfocată admiratoare a ta.

În orice caz, ora patru și jumătate dimineața este înfiorător de devreme pentru ca o strălucită triplă laureată câștigătoare a Premiului Academiei și pe deasupra și mamă a patru copilași să plece de-acasă, de lângă iubitele ei progenituri, nu-i așa că am dreptate? Presupun că ăsta-i prețul pe care îl plătim cu toții pentru a fi cine suntem. Sau cel puțin este o parte din respectivul preț.

Am fost acolo în dimineața asta, pentru a-ți arăta o altă fațetă a faimei, a bogăției și a norocului, din Beverly Hills.

Era întuneric beznă atunci când a venit șoferul să te ia la festivitate. Acest sacrificiu pe care îl faci nu este apreciat, la justa lui valoare, de către admiratorii tăi.

Am intrat chiar pe poarta principală, în spatele mașinii, și l-am urmat pe șofer pe alee.

Brusc, am avut sentimentul că șoferul tău trebuia să moară, dacă voiam să ajung până la tine, și totuși, nu era nicio plăcere în a-l ucide. Am fost prea neliniștită din pricina asta, tremurând asemenea unui pomișor aflat în calea unei crâncene furtuni.

Pur și simplu arma îmi tremura în mână atunci când i-am bătut omului în geamul mașinii. O țineam ascunsă la spate și i-am spus că urma să cobori peste câteva minute.Ei sunt aceia pentru care îmi pare rău. Sărmanii, sărmanii copii, rămași fără mămica lor. Ar putea oare să existe ceva mai trist ca asta?

Eu știu ceva și mai trist – însă este secretul meu și nimeni nu-l va cunoaște niciodată.

4

Ceasul deșteptător al lui Mary Smith sună la ora cinci și jumătate dimineața, însă ea era deja trează, trează de-a binelea, gândindu-se doar la felul în care putea confecționa un costum de porc spinos, pentru spectacolul de la școala fiicei ei, Ashley. *Oare ce anume ar putea utiliza ea, pentru realizarea țepilor porcului spinos?*

Adormise foarte târziu în seara precedentă, dar se părea că niciodată nu izbutea să-și alunge complet din minte lista cu lucrurile pe care le mai avea de făcut.

Mai aveau nevoie de încă niște unt de arahide, de King's Crest, de sirop Zyrtec și de unul dintre acele becuri electrice micuțe, pentru lumina de veghe din timpul nopții, de la baie. Brendan avea la ora trei antrenament la fotbal, antrenament care începea la aceeași oră la care începea și cursul de step al lui Ashley – dar din păcate se desfășura la vreo douăzeci și cinci de kilometri depărtare. Ca să vezi drăcie. Guturaiul putea să-i fi trecut sau nu lui Adam peste noapte, însă Mary nu admitea încă o altă zi de boală a micuțului. Şi de aceea, ea avea nevoie să imagineze alte șmecherii, pentru a se putea descurca.

Iar asta nu era decât partea liniștită a zilei. Nu mai avea mult și urma să se îndrepte spre mașina de gătit, dând ordine, trasând sarcini și parcurgând obișnuitul șuvoi al treburilor din cursul dimineții.

— Brendan, te rog s-o ajuți pe sora ta să-și lege șireturile de la pantofi. Cu tine vorbesc, Brendan.

— Mămico, branțurile mele au un miros ciudat.

— Întoarce-le și tu pe partea cealaltă.

— Pot s-o iau și pe Cleo la școală? Îmi dai voie, te rog? Te rog, mămico, pot? Of, ce mult te rog, îmi dai voie?

— Da, dar va trebui s-o scoți mai întâi din uscător. Brendan, ce anume îți cerusem eu să faci?

Mary puse cu îndemânare în farfuriile copiilor câte o porție de ouă jumări, exact în momentul în care săriseră afară și cele patru felii de pâine din prăjitor.

— *Veniți la micul dejun!*

Pe când cei doi copii mai mari înfulecau de zor, ea îl duse pe Adam în camera lui și îl îmbrăcă cu salopeta roșie și cu o cămășuță de marinar. Îi gânguri în timp ce îl aducea înapoi, pe scăunelul lui înalt.

— Cine este cel mai frumos marinar din oraș? Cine este bărbățelul meu? întrebă ea și îl gâdilă pe micuț sub bărbie.

— *Eu sunt bărbățelul* tău, îi răspunse Brendan zâmbind. Eu sunt, mămico!

— Tu ești bărbățelul meu cel *mare*, i-o întoarse Mary, ciupindu-l ușor de sub bărbie. Apoi îl prinse de umeri și adăugă: Şi te faci din ce în ce mai mare, pe zi ce trece.

— Asta fiindcă mănânc totul din farfurie și o las curată, îi replică el, împingând pe furculiță, cu buricul degetului mare, ultima bucățică de ou.

— Ești o bucătăreasă foarte bună, mami, o lăudă Ashley.

— Îți mulțumesc, iubito. Hai acum să mergem. P.P.S.S.

În timp ce ea golea farfuriile, Brendan și cu Ashley mărșăluiau pe hol, cântând monoton:

— Periem, periem, spălăm, spălăm. Dinții și părul, mâinile și fața. Periem, periem, spălăm, spălăm...

În vreme ce copiii mai mari se spălau cu avânt, femeia puse în chiuvetă farfuriile, pentru mai târziu, îl șterse pe față cu un șervețel umed pe Adam, scoase din frigider pachețelele cu masa de prânz a copiilor, pregătite în noaptea precedentă, și le puse pe fiecare în rucsacul potrivit.

— Merg să-l fixez pe Adam pe locul lui din mașină, le strigă ea celorlalți. Cine ajunge la urmă afară este un viermișor mocăit.

Mary ura bombardamentul cu epitete dezagreabile, dar cunoștea valoarea unei mici competiții nevinovate, pentru a-i ține pe copii în priză. Îi putea auzi țipând în camerele lor, pe jumătate râzând și pe jumătate speriați să nu iasă ultimul pe ușă, ca să se urce în vechea ei rablă de automobil. *Gawd, cine mai spunea* rablă? *Numai Mary, Mary. Şi cine spunea* Gawd?

Pe când îl fixa pe Adam în ham, femeia încercă să-și amintească ce anume o ținuse trează până târziu, în noaptea anterioară. Zilele – iar acum și nopțile – păreau să se suprapună și să se amestece neclar într-o harababură de gătit, de curățat, de condus mașina, de alcătuit liste, de șters năsucuri și iar de condus mașina. Orașul Los Angeles avea cu siguranță niște dezavantaje cumplite. Era ca și cum și-ar fi petrecut cu toții jumătate din viață în mașină, blocați în trafic.

S-ar cuveni ca ea să-și facă rost de o mașină cu un consum mic și mai eficient de combustibil decât avea bătrânul și încăpătorul jeep cu care venise în Vest.

Mary se uită la ceas. Cum-necum, mai trecuseră alte zece minute. Alte zece prețioase minute. Cum de se întâmpla mereu la fel? Cum de reușea ea să piardă atât de mult timp? Alergă la ușa din față și îi grăbi pe Brendan și pe Ashley afară.

— Ce durează la voi doi atât de mult? O să întârziem din nou. Îngrămădiților, uitați-vă cât e ceasul! le mai spuse Mary Smith.

5

Iată-ne ajunși drept în toiul unei epoci de furioasă și de cinică nimicire a legendelor și dintr-odată mă trezesc supranumit „Sherlock Holmes al Americii”, de către una dintre cele mai influente sau cel puțin cele mai citite reviste din țară. Ce exagerare mai era și asta, și totuși ea încă îmi mai gâdila vanitatea în acea dimineață. Un jurnalist de investigație, pe nume James Truscott, se hotărâse să-mi urmărească activitatea și să prezinte cazurile de omucidere la care lucram. Şi cu toate astea, îl păcălisem. Plecasem într-adevăr în vacanță, împreună cu familia.

— Merg la Disneyland! i-am spus eu lui Truscott râzând, ultima dată când îl văzusem, la Washington. Scriitorul îmi aruncase ca răspuns doar un surâs plin de condescendență.

Pentru oricine altcineva, poate că o vacanță era un lucru cât se putea de comun. Se întâmpla asta în mod obișnuit, iar în unele cazuri chiar de două ori în fiecare an. Şi totuși, pentru familia Cross, acest lucru constituia un eveniment major și un nou început.

Într-un mod extrem de adecvat, pe când treceam cu toții prin holul hotelului se auzeau acordurile melodiei „O întreagă Nouă Lume”.

— Haideți odată, leneșilor ce sunteți! ne îmboldi Jannie, în timp ce alerga în fruntea grupului.

Damon, recent devenit adolescent, se arăta oarecum mai rezervat. El rămăsese lângă noi deschizându-i și ținându-i Nanei ușa, pe când treceam de la confortul aerului condiționat la atmosfera încinsă a strălucitoarei și însoritei Californii de Sud.

Era cu-adevărat un asalt total asupra simțurilor noastre, chiar din momentul în care părăsiserăm hotelul. Miresme îmbătătoare de scorțișoară, de aluat rumenit și de cine știe ce picante mâncăruri mexicane ne invadaseră concomitent nările. Se putea auzi și zgomotul îndepărtat al unui tren de marfa, sau cel puțin așa părea, laolaltă cu strigăte de groază – dar de felul celor neîngrijorătoare, la auzul cărora nu merita să te oprești. Iar eu unul auzisem destul de multe alte feluri, ca să pot face diferența.

În ciuda tuturor probabilităților, făcusem cerere de concediu, și aceasta îmi fusese aprobată, iar eu plecasem imediat din capitală împreună cu familia, înainte ca directorul FBI, Burns, ori oamenii acestuia să apuce a-mi comunica o serie întreagă de motive pentru care nu s-ar fi putut dispensa de prezența mea, chiar în clipa aceea.

Prima alegere a copiilor fusese Disneyworld și Epcot Village, în Florida. Din niște rațiuni ale mele strict personale, ca și din cauză că în Sud era sezonul uraganelor, am redirecționat călătoria către Disneyland și către cel mai nou parc de-acolo – Disney's California Adventure.

— Este cu-adevărat California. Mama Nana își ferea ochii de strălucirea orbitoare a soarelui. Alex, de când am sosit aici, n-am văzut niciun lucru normal și firesc. Nu ești și tu de aceeași părere?

Ea își țuguie buzele și colțurile gurii i se lăsară în jos, după care nu-și mai putu reprima râsul, autoironizându-se. Așa era Nana. Aproape niciodată nu râdea de alții – ci întotdeauna râdea împreună cu ei.

— Nu mă poți tu păcăli pe mine, bătrânico. Ești pur și simplu încântată să ne vezi pe toți strânși laolaltă. Oriunde, oricum, oricând. Chiar și dacă am fi cu toții în Siberia.

Fața femeii se lumină brusc.

— Ce te-a apucat acum cu *Siberia?* Află că acela este un loc pe care chiar că mi-ar plăcea să-l vizitez. O călătorie pe calea ferată transsiberiană, Munții Sayany, Lacul Baikal. Să știi că n-ar fi ucigător pentru copiii americani să-și mai petreacă din când în când câte o vacanță și pe niște meleaguri de unde ar putea învăța câte ceva despre un altfel de cultură și de civilizație.

Mi-am întors atunci privirea în direcția lui Damon și a lui Jannie.

— O profesoară…

— Rămâne mereu profesoară, completă Jannie.

— Lămâne me-eu pofesoa-ă, o îngână și micuțul Alex, ținându-i isonul. Acesta împlinise trei anișori și era

minuscula noastră pasăre călătoare. Ajunsesem să-l vedem cu toții prea rar și eu eram parțial uluit de tot ce făcea. Mama lui îl luase înapoi la Seattle, cu mai bine de un an în urmă. Dureroasele bătălii dintre mine și Christine, pentru custodia lui, se prelungeau la nesfârșit.

Glasul Nanei îmi întrerupse șirul gândurilor.

— Unde mergem mai înt...

— Să planăm deasupra Californiei! se grăbi Jannie să strige, încă înainte ca Nana să fi apucat măcar să-și termine întrebarea.

Damon ciripi și el:

— Perfect, iar apoi să ajungem și la Răcnetele Californiei.

Jannie scoase cu veselie limba la fratele ei, iar acesta îi răspunse lovind-o ușor, în glumă, cu șoldul. Pentru ăștia doi parcă ar fi venit deja dimineața Crăciunului – până și neînțelegerile fiind luate în cea mai mare parte în glumă.

— Se pare că s-a conturat deja un program, am concluzionat eu, adăugând: și după aceea, vom merge să vedem *Ce greu e să fii o gâză!*, pentru frățiorul vostru mai mic.

L-am ridicat în brațe pe Alex Junior și l-am strâns la pieptul meu, sărutându-l pe ambii obraji. El se uita la mine, zâmbindu-mi discret și liniștit.

Viața era din nou minunată.

6

În clipa aceea, l-am văzut pe James Truscott apropiindu-se, înalt de aproape doi metri și cu onduleurile de păr roșcat revărsându-i-se peste umerii scurtei din piele neagră.

Într-un fel sau într-altul, el îi convinsese pe editorii săi de la New York să accepte realizarea unei întregi serii de articole având-mă pe mine ca personaj, pe baza înregistrării oficiale a traseului în care m-am ocupat de niște cazuri de omucidere deosebite. Şi poate că asta s-a întâmplat deoarece cazul meu cel mai recent, în care fusese amestecată și Mafia rusească, se dovedise a fi cel mai dificil din toată cariera mea și cu totul ieșit din comun. Îmi permisesem, la rândul meu, să întreprind anumite cercetări în privința lui Truscott.

Acesta avea doar treizeci de ani și absolvise Universitatea din Boston. Se specializase în crimele de mare anvergură și publicase deja două cărți documentare asupra Mafiei. Câteva cuvinte despre el îmi rămăseseră adânc întipărite în memorie: Omul acționează fără niciun fel de scrupule.

— Alex, mi se adresă Truscott, zâmbind și întinzându-mi mâna, ca și cum am fi fost niște vechi prieteni care se întâlniseră absolut din întâmplare.

Fără prea multă tragere de inimă, am dat mâna cu el.

Şi nu că l-aș fi antipatizat cumva sau aș fi avut vreo obiecție referitoare la dreptul său de a scrie despre orice subiect dorea, însă individul deja pătrunsese de câteva ori în viața mea, în niște modalități pe care le considerasem extrem de nepotrivite – ca de pildă, scriindu-mi zilnic e-mailuri și venind la locul unor asasinate și chiar și acasă la noi, la Washington.

Iar acum, iată-l apărând și în plină vacanță a familiei noastre.

— Domnule Truscott, i-am zis eu cu o voce scăzută, știi că am refuzat să cooperez la acele articole.

— Nu-i nicio problemă. Truscott rânji. Nu sunt supărat din pricina asta.

— Ba eu unul da, i-am replicat cu promptitudine. Mă aflu aici în concediu legal. Este un timp pe care îl dedic familiei mele. N-ai putea să nu te mai bagi atâta în sufletul nostru?

Suntem la Disneyland.

Truscott dădu din cap, ca și cum ar fi înțeles pe deplin tot ce îi spusesem, însă continuă:

— Vacanța voastră va fi interesantă pentru cititorii noștri. Ar fi ceva precum liniștea dinaintea furtunii. E formidabil! La Disneyland este perfect. Înțelegi asta, nu?

— Ba eu una nu-nțeleg chiar deloc! interveni Nana, făcând un pas în direcția lui Truscott. Dreptul dumitale inalienabil de a-ți întinde brațul se sfârșește înainte de a fi fost lovit nasul vreunei alte persoane. Ai auzit vreodată acest mic, dar înțelept sfat, tinere? Ei bine, s-ar fi cuvenit să-l auzi. Şi să știi că ai dovedit multă obrăznicie, ținându-te după noi cu atâta tupeu.

În acel moment, am zărit cu coada ochiului ceva și mai supărător – o mișcare nepotrivită în împrejurările date: o femeie în negru, dându-ne alene ocol, prin partea stângă.

Respectiva avea un aparat digital de fotografiat și deja ne făcea niște poze – mie și familiei mele. Ca și Nanei, înfruntându-l pe Truscott.

I-am ferit pe copii cât am putut eu mai bine și apoi chiar că m-am burzuluit la James Truscott.

— Să nu îndrăznești să-mi fotografiezi copiii! am ridicat eu tonul. Acum tu și cu iubita ta de colo ar fi bine să plecați de-aici. Te rog, hai, valea!

Truscott își ridică mâinile deasupre capului, zâmbi cu impertinență și se dădu înapoi.

— Am și eu niște drepturi, la fel ca și tine, doctore Cross. Iar aceea nu-mi este câtuși de puțin iubită, ci doar colegă. Nu ne facem decât meseria, culegând diverse știri. Este vorba despre un reportaj.

— Corect, i-am răspuns eu. Ei bine, acum cărați-vă în altă parte! Acest băiețel are trei ani. Nu vreau să apară în nicio revistă vreun reportaj despre familia mea. Nici acum și nici altă dată.

7

Am încercat cu toții să uităm după aceea de incidentul cu James Truscott și cu fotografa. Și am reușit foarte bine acest lucru. După nu știu câte diverse plimbări, un spectacol pe viu cu Mickey Mouse ca vedetă în rolul principal, două gustări și nenumărate jocuri de carnaval, am îndrăznit să sugerez cu timiditate că ar fi vremea să ne întoarcem la hotel.

— Ca să mergem la piscină? m-a întrebat Damon, rânjind. Zăriserăm marele bazin de înot Never Land Pool, chiar în acea dimineață, în drum spre micul dejun.

Când am ajuns la recepție, mi s-a înmânat un mesaj pe care de altfel îl așteptam. Inspector Jamilla Hughes, de la Departamentul de Poliție din San Francisco, se afla în oraș și avea nevoie să ne întâlnim. *Cât mai curând posibil, dacă nu chiar mai repede,* scria în bilețel. *Asta înseamnă să te grăbești, amice, nu glumă!*

Mi-am exprimat zâmbitor regretul față de rechinașii din piscină și mi-am luat rămas-bun de la ei. La urma urmei, și eu eram în vacanță.

— La atac, tăticule, mă tachină Jannie. Este vorba de Jamilla, nu-i așa?

Damon îmi făcu un gest de solidaritate masculină, cu degetul mare ridicat în sus, trimițându-mi apoi un zâmbet, dindărătul măștii de scufundări.

Am traversat parcul, dinspre hotelul Disneyland, către Grand Californian, acolo unde închiriasem încă o cameră. Cel de-al doilea hotel era o adevărată perlă arhitectonică americană, și pe deasupra cu mult mai liniștit decât primul.

Am pătruns, prin ușile de sticlă colorată, într-un hol extrem de înalt. Grinzile din lemn de sequoia se înălțau deasupra capetelor, până la nivelul etajului al șaselea, iar nivelul cel mai de jos era presărat cu lămpi Tiffany, care înconjurau un enorm șemineu de piatră.

Cu toate acestea, de-abia dacă am apucat să remarc câte ceva din nenumăratele minunății de-acolo. Eram deja dus cu gândul la inspector Hughes, aflată sus, în camera 456.

Uluitor – eram și eu în vacanță!

8

Jamilla îmi ieși în întâmpinare la ușă, cu buzele țuguiate, salutându-mă printr-un sărut delicios, care mă încălzi instantaneu, din creștet și până-n tălpi. N-am apucat să văd prea mult din bluza albastră de pe ea și din fusta neagră, până ce nu ne-am desprins din îmbrățișare. Tocurile înalte ale sandalelor ei negre o aduceau exact la înălțimea optimă pentru mine. Cu siguranță că pentru moment femeia nu arăta câtuși de puțin a polițistă de la Departamentul Omucideri.

— Tocmai am ajuns și eu, murmură ea.

— Tocmai la momentul oportun, i-am răspuns în șoaptă, cuprinzând-o din nou în brațe. Sărutările Jamillei mă făceau întotdeauna să mă simt ca acasă. Am dat să mă întreb din nou unde oare aveau să ducă toate astea, însă apoi m-am oprit, zicându-mi în sinea mea: *Alex, bucură-te de clipa prezentă!*

— Îți mulțumesc pentru flori, îmi șopti ea la ureche. Pentru toate florile. Sunt absolut încântătoare. Ştiu, știu, eu sunt și mai încântătoare.

Am izbucnit într-un râs sonor.

— Păi, chiar ăsta-i adevărul.

Uitându-mă peste umărul ei am putut constata faptul că Harold Larsen, portarul hotelului, făcuse pentru mine o treabă minunată. Petalele trandafirilor formau un evantai de nuanțe de roșu, de alb și de culoare de piersică. Ştiam că pe măsuța de lângă pat se aflau doisprezece trandafiri cu cozi lungi, că în minifrigider stătea la rece o sticlă de Sauvignon alb, și că în combina stereo așteptau pregătite câteva CD-uri alese cu multă grijă – cele mai mari succese ale lui Al Green, Luther Ingram, *Lacrimile de bucurie* ale lui Tuck și Patti, precum și câteva cu Alberta Hunter la începuturile ei.

— Cred că ți-a fost cu-adevărat dor de mine, îmi spuse Jamilla.

Şi dintr-odată, trupurile noastre se contopiră, gura mea explorând-o pe-a ei și mâinile mele ridicând-o pe femeie de fese. Aceasta deja îmi

descheiase pe jumătate cămașa, după care am întins și eu mâna către fermoarul fustei ei. Iar apoi ne-am sărutat din nou și gura ei era la fel de proaspătă și de dulce ca întotdeauna.

— Dacă este greșit faptul că te iubesc, atunci eu unul prefer să greșesc, i-am fredonat într-o jumătate de șoaptă.

— Dar nu-i deloc greșit faptul că mă iubești, îmi replică Jamilla, zâmbind.

Am condus-o apoi în pași de dans spre dormitor.

— Cum poți face asta, pe astfel de tocuri? am întrebat-o pe drum.

— Ai dreptate, îmi răspunse ea și își aruncă imediat din picioare încălțările, în timp ce fusta îi aluneca pe podea.

— Ar trebui să aprind și lumânările alea. Vrei să le aprind? am întrebat-o eu.

— Taci, Alex, și nu le aprinde. E și-așa suficient de cald aici.

— Da, este.

Apoi, o vreme n-am prea mai vorbit. Jamilla și cu mine oricum păream dintotdeauna să ne citim reciproc gândurile și în plus, în anumite momente nu este nevoie de prea multă vorbăraie.

Îmi fusese dor de ea chiar mai mult decât crezusem.

Ne-am strâns tare în brațe, lipindu-ne piepturile și respirând în ritm accelerat. Eram excitat și m-am învârtoșat în contact cu piciorul ei, simțind la rândul meu pe coapsă umezeala excitării ei. Apoi i-am luat în ambele mâini frumoasa față.

Mă simțeam ca și cum mi-ar fi putut auzi gândurile. Jamilla îmi zâmbi, înțelegând ceea ce nici măcar nu rostisem.

— Chiar așa? îmi șopti ea în cele din urmă, făcându-mi apoi cu ochiul. Ne mai jucaserăm noi doi și altădată de-a citirea gândurilor.

Ne-am mai sărutat încă puțin, iar apoi Jamilla răsuflă adânc, pe când eu îmi plimbam încet buzele pe gâtul ei, pe sâni, pe abdomen. În fiecare loc unde mă opream aș fi vrut să mai zăbovesc, dar la fel de irezistibil nu mă puteam abține să nu înaintez. Ea mă încolăci cu brațele și ne rostogolirăm amândoi pe pat.

— Cum de poți să fii atât de fermă și de catifelată în același timp? am întrebat-o.

— Ăsta-i secretul femeii. Tu doar bucură-te de el. Dar și eu ți-aș putea pune aceeași întrebare. Ferm și totuși catifelat?

În clipa următoare o și penetrasem. Jamilla se arcui în sus și își dădu capul pe spate, prinzându-și strâns între dinți buza inferioară. Razele soarelui pătrunseră prin fereastra doimitorului și îi luminară fața. Totul era nemaipomenit.

Am avut orgasm în același moment amândoi – atingând acel ideal despre care toți spun că nu poate fi obținut niciodată, însă nu este așa, sau cel puțin se mai întâmplă uneori și astfel. Ea se întinse apoi deasupra mea, expirând încet aerul din plămâni, trupurile noastre devenind, ca întotdeauna, un singur tot.

— O să fii prea obosit mâine pentru plimbări, îmi spuse ea în final și îmi zâmbi.

— Apropo de plimbări..., i-am spus eu.

Femeia izbucni în râs.

— Promisiuni, promisiuni.

— Însă eu îmi țin întotdeauna promisiunile.

9

Nici nu știu când am ațipit până la urmă eu și cu Jamilla în acea după-amiază, dar m-a trezit pagerul. Pagerul meu cel nou-nouț. Acela pe care îl luasem în mod special în vederea acestei călătorii, pentru ca numai foarte puțini oameni să aibă numărul meu – adică John Sampson, asistentul directorului Burns, Tony Woods, și cam atât. Doar două persoane erau prea multe cumva? Acum despre ce o fi vorba?

Am gemut.

— Îmi pare rău. Te rog să mă ierți, Jam. Nu mă așteptam la una ca asta. Nu sunt obligat să răspund. Dar ultima parte o rostisem cam cu jumătate de gură. Ştiam amândoi cât se putea de bine cum stăteau lucrurile.

Jamilla însă scutură din cap.

— Să-ți mărturisesc un mic secret: și eu îl am pe-al meu în noptieră. Hai, Alex, du-te și răspunde.

Da, să răspund la apel.

Era foarte probabil să fi fost sunat de la biroul directorului, din Washington. Am ridicat receptorul telefonului de lângă pat și am format numărul, în timp ce zăceam în continuare acolo, lungit pe spate. M-am uitat într-un târziu și la ceas – se făcuse deja ora șaisprezece. Ziua aceea zburase pe nesimțite, ceea ce era un lucru destul de bun, într-un fel. Măcar până acum.

— L-am sunat pe Ron Burns, i-am șoptit eu Jamillei, în timp ce așteptam. Nu prea-mi miroase-a bine.

Ba chiar trebuia să fie de rău.

Ea dădu din cap. Un apel de la vârful piramidei probabil că anunța o problemă importantă, una care nu suferea amânare. Însă orice ar fi fost, nu voiam să aflu tocmai în acea clipă.

La telefon îmi răspunse însuși Ron Burns. Totul părea a fi din ce în ce mai grav.

— Alex! Tu ești?

— Da, domnule.

Am oftat, zicându-mi în sinea mea: aici suntem doar Jamilla și cu mine, și acum și cu dumneata.

— Apreciez faptul că ai dat curs

apelului meu. Îmi pare rău că sunt nevoit să te deranjez. Ştiu că a trecut destulă vreme de la ultima ta vacanță adevărată.

Nu știa el nici pe jumătate ce însemna asta, dar mi-am ținut gura și am ascultat ceea ce avea să-mi spună.

— Alex, a apărut la Los Angeles un fel de caz urât, la care probabil că oricum te-aș fi trimis, iar faptul că tu te afli deja în California mi se pare o coincidență norocoasă, situația norocoasă fiind, desigur, un concept extrem de relativ.

Am clătinat din cap, înainte și-napoi. Totul părea cu-adevărat grav.

— Şi despre ce caz anume ar fi vorba? Despre ce coincidență norocoasă a faptului că eu mă aflu deja la fața locului?

— Ai auzit vreodată de Antonia Schifman?

Întrebarea îmi captă puțin interesul.

— De Antonia Schifman, actrița? Bineînțeles că am auzit.

— Ei, află că a fost ucisă azi de dimineață, ea împreună cu șoferul limuzinei sale. Totul s-a petrecut chiar în fața casei ei. Familia femeii se afla în casă. Dormeau cu toții duși.

— Şi din familie, nimeni n-a pățit nimic rău?

— Nimeni altcineva n-a pățit nimic, Alex. Doar actrița și șoferul ei.

Mă simțeam oarecum nelămurit.

— Dar de ce se ocupă FBI-ul de așa ceva? A cerut cumva poliția din Los Angeles asistență de specialitate din partea noastră?

— Nu tocmai. Burns făcu o

pauză. Dacă nu te deranjează să rămână acest lucru doar între noi doi, află că Antonia Schifman se afla în relații de amiciție cu președintele și era o bună prietenă de-a soției acestuia. Președintele însuși este acela care ne-a solicitat ajutorul în investigarea acestui caz.

— A! Înțelegeam acum faptul că Ron Burns nu era chiar atât de imun la presiunile din Washington, precum mi se păruse mie până atunci. Însă chiar și-așa, omul era cel mai bun șef pe care îl avusese FBI-ul, de multă vreme încoace. Şi îmi făcuse nu doar o singură favoare în scurtul interval de timp de când lucram și eu în cadrul agenților FBI-ului. Dar și eu îi făcusem la rândul meu destule servicii importante, ca să mă revanșez.

— Alex, te-aș ruga să iei chiar acum un prim scurt contact cu respectivul caz. Ţi-aș fi extrem de recunoscător dacă ai face asta imediat. Ai putea ajunge înapoi la familia ta, până la cină. Chiar dacă ar urma să fie o cină ceva mai târzie. Aș vrea doar să verifici în amănunt scena crimei. Ţin mult să-ți cunosc după aceea prima impresie asupra celor întâmplate. Mi-am permis să anunț autoritățile locale că ești de acord să participi la cercetări – și în consecință cei de acolo se află la curent cu faptul că te vei alătura și tu anchetatorilor.

După terminarea convorbirii telefonice, i-am aruncat Jamillei o privire fugară.

— Ei bine, vestea cea bună este aceea că nu voi fi nevoit să mă mai deplasez în altă parte. Este vorba despre un caz din Los Angeles. Azi a fost ucisă actrița Antonia Schifman.

Jamilla se lipi strâns de mine în pat.

— E-ngrozitor, Alex! Îmi plăceau filmele în care juca ea. Părea întotdeauna foarte drăguță. Mare păcat, într-adevăr. O să stau de vorbă cu Nana și cu copiii, cât timp o să fii tu plecat.

— O să vă scot pe toți la cină, după ce mă întorc. S-ar putea să fie puțin mai târziu.

— Avionul meu decolează după ora unsprezece. Dar trebuie neapărat să plec astăzi, măcar cu ultima cursă.

Am sărutat-o, puțin sfios și spășit, simțindu-mă cam rușinat fiindcă cedasem fără luptă în fața lui Burns. Dar cum altfel aș fi putut să procedez?

— Du-te să faci o Californie mai sigură – din ce în ce mai sigură, mă îndemnă ea. Eu n-o să-i scap din ochi pe Mickey și pe Donald, ca să mă asigur că nu pleacă prin poștă.

Ce mai gând trăsnit și ăsta!

10

Povestitorul, la volanul mașinii sale, trecu pe lângă locul unde o asasinase pe Antonia Schifman, adică *drept pe lângă scena crimei.* Ştia că n-ar fi trebuit în ruptul capului să mai treacă pe-acolo, însă nu se putea abține, întorcându-se ca orice ucigaș la locul faptei sale. Într-un fel, își zise că acest lucru s-ar putea dovedi chiar o idee bună, așa că opri automobilul și coborî ca să arunce mai îndeaproape o privire prin zonă.

Constată că acolo era un iureș incredibil. El cunoștea casa și era familiarizat extrem de bine cu eleganta vecinătate din Beverly Hills – și anume, cu strada Miller. Deodată, aproape că i se tăie răsuflarea și se simți încântat de simțământul primejdiei că „în acel moment orice era posibil să se întâmple!" Şi-ntr-adevăr, așa și era. La urma urmei, el era însuși Povestitorul.

Peste tot era plin de ziariști, bineînțeles împreună cu angajații Departamentului de Poliție din Los Angeles și chiar cu câțiva ofițeri de poliție de rang inferior, așa că fusese nevoit să-și parcheze mașina la aproape o jumătate de kilometru depărtare. Pentru el, era bine așa – ba era chiar mai sigur și mai înțelept. La puțin timp după aceea, se amestecă în mulțimea admiratorilor și a celorlalți gură-cască veniți în pelerinaj la locul unde biata Antonia căzuse în capcană și dăduse ortul popii în acea dimineață.

— Parcă nici nu-mi vine-a crede că a murit, sărmana de ea, se lamentau doi tineri care se plimbau triști pe-acolo, mână-n mână, cu capetele aplecate, de parcă tocmai și-ar fi pierdut cu-adevărat pe cineva realmente drag și apropiat. Ce se întâmpla oare cu unii oameni? Cum de puteau exista pe lume și asemenea nătărăi, chiar atât de aiuriți?

Ba eu unul pot foarte ușor crede că ea a murit, ar fi dorit să le spună el. *În primul rând, i-am tras un glonț în cap, iar apoi i-am tot crestat și i-am tot ciopârțit fața, până când nici măcar propria ei mamă n-ar mai fi putut-o recunoaște. Indiferent dacă vă vine sau nu să credeți, până și în nebunia mea există niște reguli. Există un plan măreț și acesta este de o mare frumusețe.*

Şi totuși, el nu li se adresă celor doi nenorociți, ci își croi drum către porțile sidefii ale casei Schifman și rămase respectuos în picioare, laolaltă cu toți ceilalți de-acolo – probabil vreo câteva sute de

persoane cu mutre plângărețe. Spectacolul secundar din Beverly Hills de-abia începuse.

Era un subiect gras, dar niciunul dintre toți acești reporteri nu știa adevărata poveste. Nici despre Antonia – și nici despre uciderea ei.

Numai el cunoștea totul în chestiunea asta – era unica persoană din Los Angeles care știa precis ceea ce se i întâmplase și cum aveau să evolueze lucrurile în continuare. El, Povestitorul, se simțea cât se putea de bine în postura de a fi în întregime în cunoștință de cauză.

— Hei, ce mai faci? auzi el un glas în spatele său. Povestitorul înlemni, după care se întoarse încet să vadă cine îi vorbise.

Recunoscu figura tipului, dar nu-și putea da seama cu exactitate cine naiba putea să fie respectivul individ. *De unde-l știu eu oare pe nemernicul ăsta?*

— Dumnezeule, tocmai treceam prin apropiere. Am auzit la radio ceea ce s-a-ntâmplat, așa că m-am oprit să-mi exprim și eu condoleanțele, sau orice înseamnă asta. Ce păcat, o veritabilă tragedie, nu? A-nnebunit lumea de tot, nici nu știi în ce hal a ajuns, îi spuse Povestitorul, dându-și seama de faptul că se cam bâlbâise puțin.

Celălalt încuviință:

— Ai dreptate, nu poți să știi niciodată. Cine dracu' ar fi putut să dorească s-o omoare pe Antonia Schifman? Ce soi de maniac? Ce fel de descreierat?

— Aici, la Los Angeles, ar putea să fie oricine, nu-i așa? îi replică Povestitorul.

11

La un sfert de oră după apelul de la Washington, în fața hotelului Disneyland mă aștepta deja un automobil negru, Grand Marquis. Am scuturat din cap cu dezamăgire, dar și cu mânie – mă simțeam nemulțumit, ca și cum mi-ar fi fost invadată intimitatea.Agentul FBI care stătea în picioare lângă mașină purta o pereche de pantaloni kaki îngrijit călcați și o cămașă de un bleu-deschis. Părea gata să înceapă un tur de golf la Clubul Câmpenesc Los Angeles. Strângerea lui de mână a fost energică și puțin cam prea nerăbdătoare.

— Sunt agentul special Karl Page, se prezentă el. Sunt realmente fericit să te cunosc, doctore Cross. Ţi-am citit cartea. Chiar de mai multe ori.

După cum arăta, probabil că tipul nu absolvise de prea multă vreme Academia de la Quantico. Bronzul de California și aranjatul său păr blond, tuns perie, sugerau faptul că era originar de prin partea locului. Părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani și semăna cu siguranță cu un castor extrem de activ.

— Mulțumesc, i-am răspuns. Şi unde anume vom merge, mai exact, agent Page?

Page închise brusc gura și dădu din cap. Poate că era stânjenit că nu-i venise ideea de a răspunde la întrebarea mea, mai înainte de a i-o fi pus. Apoi se porni din nou să turuie.

— Da, bineînțeles. O să mergem în Beverly Hills, doctore Cross. La scena crimei, acolo unde locuia victima.

— Antonia Schifman, am rostit eu, cu un suspin de regret.

— Da, ea. Oo, ai fost deja informat?

— De fapt, nu. În orice caz, nu în detaliu. Ce-ar fi să-mi spui tu, pe drum până acolo, ce anume știi? Vreau să aflu absolut totul.

El se răsuci spre mașină, ca pentru a-mi deschide portiera, se gândi apoi mai bine la acest lucru și se urcă pe locul șoferului. Eu m-am suit în spate, iar odată ce am pornit la drum, Page mai lăsă puțin jena la o parte, în timp ce-mi aducea la cunoștință amănuntele cazului.

— Cazul de față a primit numele codificat „Mary Smith”, deoarece a apărut un e-mail din partea unei așa-numite Mary Smith, trimis săptămâna trecută unui redactor de divertisment monden de la ziarul *L.A. Times,* în care respectiva își revendică responsabilitatea și își asumă primul asasinat.

Cred că ochii mei s-ar putea să fi devenit dintr-odată sașii.

— Ia stai nițel! Cazul cu pricina a fost deja codificat?

— Da, domnule.

— Asta înseamnă că nu este un incident izolat?

Îmi puteam singur sesiza încordarea din glas. Oare Burs omisese în mod intenționat să-mi comunice acest lucru sau nici el nu cunoscuse respectivul detaliu?

— Nu este un incident izolat. Aceasta este cel puțin a doua crimă, doctore Cross. Ar fi prea devreme pentru a categorisi cazul într-un fel sau într-altul, însă există un indiciu al unei acțiuni singuratice, o abordare sistematizată, poate chiar o psihoză, ca și probabil un anumit ritual respectat de către o aceeași persoană, în fiecare din cele două cazuri de omucidere. Mai credem și faptul că asasinul s-ar putea să fie de fapt o asasină, lucru care ar face să fie extrem de ieșit din comun.

Prin urmare, Page chiar știa destule amănunte. Iar între timp, eu nu mă puteam abține să nu mă simt în continuare tras pe sfoară de către Burns. De ce nu-mi spusese pur și simplu adevărul? Nici nu ieșiserăm bine de pe teritoriul Disneylandului, că eu aflasem deja faptul că acest caz de omor calificat era mult mai complicat decât mă lăsase el să cred.

— Ce ticălos! am scrâșnit eu printre dinții încleștați. Mă cam săturasem până peste cap să tot fiu manipulat și poate că mă săturasem și de FBI în sine, ca de mere acre. Şi totuși, era posibil să fi fost doar într-o stare de proastă dispoziție datorată faptului că mi se întrerupsese vacanța.

Page se-mbățoșă.

— Este vreo problemă?

Mi-ar fi fost mai ușor să-mi descarc nervii în fața lui, dar încă nu eram pregătit să încerc o apropiere de agentul Page. Ideea era să nu mă implic prea tare în cazul respectiv.

— Nu-i nicio problemă în mod special. Oricum, nimic legat de tine. Hai să ajungem cât mai repede la fața locului. Mi s-a cerut doar să-mi formez rapid o părere generală asupra scenei crimei.

— Da, domnule.

M-am uitat prin oglinda retrovizoare, în ochii albaștri ai lui Page.

— Şi nu-i nevoie să-mi tot spui „domnule”. Nu sunt tatăl tău, i-am spus eu, iar apoi i-am zâmbit, pentru eventualitatea în care n-ar fi înțeles că făcusem o glumă.

12

O luasem din nou de la capăt și începusem iar să mă lamentez în gând .... Însuși președintele țării ne-a solicitat ajutorul... Ţin mult să-ți cunosc prima impresie asupra celor întâmplate. Prima mea impresie? Îmi veni să râd. Impresia mea era aceea că se foloseau de mine și nu-mi plăcea deloc acest lucru. Dar nu puteam să sufăr nici să mă tot vaiet.

Page a urmat autostrada Santa Ana până la Los Angeles traversând prin centru și ieșind apoi din nou din oraș, de data asta pe autostrada Hollywood. Conducea cu un soi de agresivitate automată, depășind frecvent și foarte din scurt celelalte mașini din trafic. Un om de afaceri care vorbea la telefonul celular își luase de pe volan și cealaltă mână, un timp suficient de îndelungat încât să ne poată arăta degetul său mijlociu, îndreptat în sus.

Lui Page părea să nu-i pese de toate aceste lucruri, pe când gonea spre nord și îmi povestea ceea ce mai știa despre înspăimântătorul dublu asasinat.

Şi Antonia Schifman și șoferul ei, pe nume Bruno Capaletti, fuseseră împușcați aproximativ între orele patru și cinci și jumătate dimineața. Unul dintre grădinari le descoperise cadavrele pe la ora șapte și un sfert. În plus, frumoasa față a Antoniei Schifman fusese ciopârțită cu cine știe ce lamă extrem de ascuțită.

Se părea că nu dispăruseră bani sau alte valori. În buzunarul lui Bruno Capaletti fuseseră găsiți aproape două sute de dolari, iar poșeta femeii se afla în limuzină, chiar lângă trupul neînsuflețit al Antoniei. În poșetă erau cărțile de credit, cerceii cu diamante și o sumă mare de bani gheață.

— Exista vreo legătură anterioară între cei doi? l-am întrebat eu. Adică între Schifman și șoferul limuzinei. Ce anume se mai știe despre ei?

— Singurul film al ei la care a lucrat și Capaletti a fost *Banner Season,* însă cu acea ocazie el fusese șoferul lui Jeff Bridges. Totuși, mai întreprindem cercetări în privința șoferului. Ai văzut *Banner Season?*

— Nu l-am văzut. Cât de mare aglomerație este la locul

faptei? Oamenii noștri, poliția din Los Angeles, mass-media? Mai spune-mi orice altceva ar fi bine să știu înainte să ajungem acolo.

— De fapt, nici eu n-am fost încă acolo, recunoscu Page. Dar probabil că vom găsi agitație multă. Vreau să zic că e vorba despre Antonia Schifman, totuși. A fost o actriță cu-adevărat bună. Se spune că era și o femeie foarte de treabă.

— Da, așa a fost. E mare păcat tot ce s-a petrecut acolo.

— Femeia avea și copii. Patru fetițe: Andy, Elizabeth, Tia și Petra, spuse Page, căruia îi plăcea în mod vădit să epateze.

După câteva minute am ieșit de pe autostradă și am luat-o spre vest, pe bulevardul Sunset. Mă uitam cum peisajul citadin se modifica, de la monotonia agresivă a neclintirii urbane din centrul Hollywood-ului și până la verdeața abundentă și la fel de monotonă a marilor străzi rezidențiale din Beverly Hills. Şirurile de palmieri ne dominau, într-o manieră sfidătoare, cu înălțimea lor.

Am ieșit de pe Sunset și am urcat pe strada Miller, o șosea ce șerpuia printr-un mic defileu, oferindu-ne priveliști stupefiante ale orașului din spatele nostru. În cele din urmă, Page parcă mașina pe o străduță laterală.

Peste tot erau presărate dubițe ale posturilor de radio și de televiziune. Antenele lor de comunicații prin satelit se înălțau în văzduh asemenea unor sculpturi imense. Pe când ne apropiam, am zărit siglele CNN, KTLA, Star 98.7 și *Entertainment Tonight*. Câțiva reporteri stăteau în picioare cu fața la camerele de luat vederi și cu spatele la proprietate, probabil transmițând în direct, pentru emisiunile de știri din Los Angeles și de la alte rețele de televiziune. Era un veritabil circ, așa că mă întrebam ce anume mai căutam și noi aici. Eu ar fi trebuit să mă aflu la Disneyland, la un bâlci ceva mai blând și mai firesc.

Nu m-a recunoscut niciun om de presă, ceea ce constituia o revigorantă schimbare față de situația de la Washington. Agentul Page și cu mine ne-am croit cu politețe drum prin mulțime, până spre locul

unde stăteau de gardă doi polițiști. Aceștia ne verificară cu mare atenție legitimațiile și împuternicirile.

— Dânsul este dr. Alex Cross, spuse Page.

— Da, și? îl întrebă unul dintre cei doi bărbați în uniformă.

Eu n-am scos nicio vorbă. Acest „Da, și?” mi se păruse o replică extrem de potrivită situației.

Într-un târziu, polițiștii ne lăsară să trecem, dar nu înainte de a fi remarcat eu un lucru care mi-a făcut greață. În grămada de reporteri care se îmbulzeau acolo se afla și James Truscott, cu coama lui de păr roșu și ondulat. Şi se mai afla acolo și fotoreportera acestuia – aceeași femeie, îmbrăcată din cap până-n picioare în negru. Truscott mă zări și dădu din cap în direcția mea. Pe buzele sale flutură, parcă, un zâmbet.

Omul își nota cu asiduitate ceva, iar femeia se grăbi să-mi facă mie câteva fotografii.

13

Eu suduiam neauzit, în timp ce urmam împreună cu Page o lungă alee circulară acoperită cu pietriș alb, până la principalul corp de clădire. Conac ar fi fost însă cu siguranță un termen cu mult mai potrivit decât casă, pentru această construcție cu două etaje, clădită în stil spaniol. Frunzișul dens îmi bloca pe toate laturile vederea dincolo de fațadă, însă corpul principal trebuia să aibă o suprafață de mai bine de două mii de metri pătrați, poate chiar mai mult. Cine ar fi putut să aibă nevoie de atât de mult spațiu pentru a locui? Casa noastră din Washington avea mai puțin de trei sute de metri pătrați și tot era spațiu din belșug pentru noi toți. Etajul al doilea al casei era mărginit de un șir continuu de balcoane. Unele dintre ele dădeau înspre alee, unde o limuzină neagră era înconjurată cu bandă galbenă, pentru a izola scena crimei.

Acolo muriseră Antonia Schifman și Bruno Capaletti.

Spațiul din jurul limuzinei era blocat, cu un singur loc de intrare și de ieșire. Alți doi ofițeri de poliție își notau numele celor care veneau și plecau de-acolo. Tehnicienii criminaliști costumați în alb luaseră mașina la puricat, cu microscoape portabile și cu pungulițele pentru prelevarea probelor. Alți câțiva făceau fotografii cu aparate obișnuite și polaroid.

O altă echipă se răspândise și culegea probe din zona înconjurătoare. Totul părea extrem de impresionant, ca desfășurare de forțe, dar în același timp deprimant. Cel mai bun serviciu legist și criminalistic de poliție din lume este considerat a fi cel din Tokio. În țara noastră însă, unicele departamente de poliție în stare să rivalizeze din acest punct de vedere cu posibilitățile de care dispunea FBI-ul erau cele din Los Angeles și New York.

— Cred că avem mare noroc, îmi spuse Page. Se pare că specialiștii legiști și criminaliști de-abia își termină treburile pe-aici. El arătă cu degetul în direcția medicului anatomo-patolog, o femeie solidă, cu părul grizonat, care stătea în picioare lângă limuzină și vorbea într-un reportofon.

Asta însemna că încă nu fuseseră duse de-acolo cadavrele. Am rămas surprins de acest lucru, deși era o veste bună pentru mine. Cu cât era mai puțin deranjată scena crimei, cu atât aș fi putut obține mai multe informații pentru Burns și pentru președinte. Şi pentru soția

acestuia. Am presupus că tocmai de-aceea nici nu fuseseră încă îndepărtate de-acolo cadavrele: cei doi morți așteptaseră sosirea mea.

M-am răsucit în direcția lui Page.

— Spune-i, te rog, celui care răspunde de sectorul ăsta, să nu clintească încă nimic. Vreau să arunc mai întâi o privire pe teritoriul virgin. Şi încearcă să mai gonești din mulțimea de criminaliști depe-acolo. Să rămână doar personalul strict necesar. Să preleveze fibrele, amprentele, și cam atât. Toți ceilalți să ia o pauză.

Pentru întâia oară de când îl cunoscusem, Page șovăi descumpănit, înainte de a reacționa. Îi arătasem în sfârșit și latura mea de profesionist gata să treacă la lucru, latură pe care el încă nu mi-o văzuse. Şi nu că mi-ar plăcea mie cine știe cât de mult să-mi exercit autoritatea și prestanța, dar în acel moment fusesem nevoit să fac uz de puțin mai multă fermitate și de aspectul meu impozant, deoarece mi-ar fi fost imposibil să fac o treabă ca lumea, în mijlocul confuziei și al acelui haos.

— A, da, și ar mai fi încă un alt lucru pe care aș vrea să i-l mai spui șefului de-aici, am adăugat eu.

Page se răsuci din nou în direcția mea.

— Da?

— Spune-i că, atâta timp cât mă aflu aici, eu sunt șeful și răspund de toate.

14

Încă îmi răsuna în minte vocea directorului Burns. *Ţin mult să-ți cunosc după aceea prima impresie asupra celor întâmplate... Ai putea ajunge înapoi la familia ta, până la cină.*

Dar oare urma să mai am eu poftă de mâncare după asta?

Cu cele două cadavre încă în interiorul ei, limuzina avea un iz absolut fetid. Una dintre cele mai bune șmecherii pe care le învățasem în legătură cu asta era să respir adânc duhoarea vreme de circa trei minute, până ce simțul olfactiv mi-ar fi amorțit. După aceea totul devenea ceva mai suportabil. Trebuia doar să rezist acele prime trei minute, lucru care mă convinse pe deplin de faptul că revenisem la anchetarea crimelor.

Apoi m-am concentrat și am început să trec în revistă, unul câte unul, toate înspăimântătoarele detalii de la locul faptei.

Mai întâi am avut parte de o porcărie pentru care nu eram pregătit, chiar dacă parțial știam că avea să urmeze.

Figura Antoniei Schifman era aproape de nerecunoscut. O porțiune din partea stângă dispăruse cu totul, în zona în care fusese împușcată, probabil de la o foarte mică distanță. Ceea ce mai rămăsese din fața femeii – adică, în mare, ochiul drept, obrazul drept și gura – fusese ciopârțit bine. Mary Smith, ucigașa, fusese cuprinsă de un acces de frenezie, însă numai împotriva Antoniei Schifmann, nu și a șoferului. Cel puțin așa se părea la prima vedere.

Îmbrăcămintea actriței părea intactă. Nu existau niciun fel de semne ale vreunei intenții de agresiune sexuală. Şi nicio urmă de sânge scurs din nări sau din gură, ceea ce însemna că ea încetase să mai respire și murise aproape instantaneu. Cine ar fi fost în stare de un gest atât de violent de agresiune? Şi de ce tocmai la adresa Antoniei Schifman? Păruse o persoană drăguță și se bucurase de o presă rezonabilă. Şi toată lumea o agreea, după cum spuneau, ei bine, *cu toții.* Şi-atunci, ce anume ar fi putut explica un astfel de masacru? O asemenea profanare, tocmai acasă la ea?

Agentul Page se ivi din nou și se aplecă peste umărul meu.

— Ce crezi că ar putea semnifica aceste tăieturi? Vreun fel de aluzie cumva la adresa chirurgiei plastice și estetice?

Tânărul agent trecuse peste orice aluzie mai mult sau mai puțin voalată pe care o făcusem, cum că aș fi avut nevoie să fiu singur tocmai în acele momente, însă nu m-a lăsat inima să-l iau la goană de-acolo.

— Nu cred una ca asta, i-am răspuns eu. Dar încă nu vreau

să fac nicio speculație. Vom afla mai multe de-abia după ce va fi spălată și autopsiată. *Iar acum, te rog să mă lași să lucrez, Page.*

Fața masacrată a actriței era acoperită de un strat de sânge uscat, de o nuanță cafenie decolorată. Ce pierdere teribilă! Dar ce anume se aștepta oare mai exact din partea mea să-i relatez președintelui despre ceea ce constatasem aici și despre ceea ce i se putuse întâmpla apropiatei sale cunoștințe?

Şoferul, Bruno Capaletti, se afla încă prăvălit peste volan. Un singur glonț îi pătrunsese acestuia prin tâmpla stângă și îi distrusese cea mai mare parte a capului. Sângele de pe locul gol de lângă el pătase scaunul, fiind întins poate de către propriul său corp, sau și mai probabil de către ucigaș, care se părea că o împușcase pe Antonia Schifman de pe locul pasagerului din față. În buzunarul hainei șoferului fusese găsită o cantitate mică de cocaină. Să fi avut cumva și acest lucru vreo semnificație specială? Probabil că nu, dar încă nu mă puteam pronunța cu exactitate în nicio privință.

În cele din urmă am coborât din limuzină și am luat o gură de aer proaspăt.

— Există aici o stranie incoerență, am rostit mai mult pentru mine însumi decât pentru oricine altcineva.

— Totul este curat, și totuși în același timp neîngrijit? mă întrebă Page. Ţinut sub control, și totuși lăsat s-o ia razna.

L-am privit și gura mea s-a schimonosit în ceva care semăna cu un zâmbet chinuit. Înțelegerea lucrurilor mă surprinse puțin.

— Da, exact așa.

Trupurile fuseseră aranjate, așa după cum se nimerise, în interiorul mașinii. Dar împușcăturile și mai ales tăieturile, de pe fața lui Schifman confereau faptelor o dimensiune de furie și de spontaneitate.

Şi mai era și un fel de carte de vizită. Pe portiera mașinii fusese lipit un rând de abțibilduri pentru copii, înfățișând niște strălucitoare și viu colorate imagini de inorogi și de curcubee. Câteva abțibilduri de același fel se părea că fuseseră lăsate și la locul celeilalte crime, în urmă cu o săptămână.

Fiecare abțibild fusese marcat cu câte o majusculă, două cu litera *A,* iar unul cu litera *B.* Despre ce anume să fi fost vorba?

Page mă informase deja și asupra cazului pereche al acestuia de-aici. O altă femeie din cadrul industriei cinematografice, pe nume Patsy Bennett, șefă a unei case de producție de mare succes, fusese împușcată mortal într-un cinematograf din Westwood, cu șase zile în urmă. N-au existat niciun fel de martori. Bennett a fost unica victimă din acea zi și în cazul respectiv nu se folosise și cuțitul. Însă abțibildurile lăsate la locul acelei crime fuseseră și ele marcate tot cu două majuscule *A* și cu un *B*.

Cel care procedase astfel dorea să-și facă un titlu de glorie, revendicând comiterea respectivelor asasinate. Crimele nu erau întâmplătoare, iar metodele ucigașului se dovedeau energice. Şi, bineînțeles, elaborate.

— La ce te gândești? mă întrebă Page. Te deranjează dacă te întreb? Sau îți cam stau în drum și te încurc?

Mai înainte de a fi apucat eu să-i răspund la întrebare, ne întrerupse discuția o altă agentă. Dacă ar fi fost posibil așa ceva, aceasta era mai bronzată și poate chiar mai blondă decât agentul Page. Mă întrebam dacă nu cumva fuseseră fabricați amândoi în același loc.

— Am pus mâna pe un al doilea e-mail, trimis tot la publicația *L.A. Times,* ne spuse ea. Mesajul a fost transmis aceluiași redactor, Arnold Griner, de către aceeași Mary Smith.

— Ziarul a apucat să scrie ceva despre aceste mesaje? am întrebat eu. Ambii agenți scuturară din cap. Bine. Să încercăm să facem în așa fel încât lucrurile să rămână în continuare așa. Şi să nu divulgăm nici existența acelor abțibilduri pentru copii, dacă vom putea, lucru valabil și pentru *A*-urile și *B*-urile respective.

M-am uitat la ceas. Se făcuse deja cinci și jumătate. Mai aveam nevoie de cel puțin încă o oră de stat pe proprietatea Schifman, după care aș fi vrut să vorbesc și cu redactorul Arnold Griner, de la *Times*. De asemenea era absolut necesar să mă întâlnesc și cu cei de la poliția din Los Angeles, înainte de sfârșitul zilei. Iar James Truscott probabil

că dădea și el târcoale pe-afară. Acasă, la Washington, adeseori nu ajungeam să iau masa împreună cu familia. Nana și copiii erau obișnuiți cu așa ceva, iar Jamilla probabil că ar fi înțeles situația, însă aceste lucruri nu puteau constitui o scuză. Fusese un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a mă dezbăra de una dintre cele mai rele metehne ale mele, și anume de a nu lua cina în familie.

Şi totuși, speram ca de data asta să nu se mai întâmple ca de obicei. Am sunat-o mai întâi pe Nana la hotel, după care i-am telefonat Jamillei. Apoi gândul mi-a zburat la bietele familii ale lui Schifman și Bennett și m-am întors la treabă.

PARTEA A DOUA

ÎMI PLACE NESPUS DE MULT LA LOS ANGELES

15

De ce m-a ales din toată lumea asta tocmai pe mine? De ce crezi că-mi trimite tocmai mie aceste îngrozitoare mesaje? Mi se pare absurd. Ţie nu? Ai descoperit ceva care să te facă să identifici vreo raţiune a acestor fapte? A măcelăririi acestor mame? Hollywood-ul este întors pe dos de crimele astea, crede-mă. Cumplitul mic secret al lui Mary va ieşi el până la urmă la iveală.

Arnold Griner îmi pusese de mai multe ori în cursul conversaţiei noastre aceleaşi întrebări. Întrevederea noastră avea loc într-o despărţitură în formă de L, cu pereţi de sticlă, a unui birou din inima secţiei de ştiri a redacţiei ziarului *L.A. Times.* Restul încăperii era o mare suprafaţă cu mese de lucru şi separeuri.

Din când în când, cineva îşi înălţa capul pe deasupra paravanului unui separeu şi arunca pe furiş o privire rapidă în direcţia noastră, după care dispărea. Chiocotind în surdină, Griner categorisi în glumă acest comportament drept *„pândă de prerie*".

Bărbatul şedea pe o canapea de piele maro, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii pe genunchii pantalonilor lui boţiţi şi cenuşii. Ocazional, mai mâzgălea şi câte o însemnare, p e caietul din poală.

Până în acel moment discuţia se focalizase asupra calificării profesionale a lui Griner: facultate absolvită la Yale, urmată de un stagiu la *Variety,* unde se ocupase de tiparul de probă şi le făcuse cafele reporterilor de divertisment monden.

Îşi cucerise repede un statut faimos în ierarhia de specialitate, după ce izbutise să-i ia lui Tom Cruise un interviu oficial, la un dineu simandicos din lumea filmului. Cu doi ani în urmă, *L.A. Times* îl rugase să-i accepte oferta de a-i asigura o rubrică permanentă, denumită *În spatele ecranului.* Omul mi-a spus că reputaţia lui în domeniu se datora reportajelor de la Hollywood scrise în perfectă cunoştinţă de cauză, ca şi analizelor tăioase asupra fenomenului cinematografic. În mod evident, Griner avea o părere extrem de bună despre el însuşi.

N-am deslușit nicio altă legătură între Griner şi cele două crime, în afară de interesul lui profesional firesc faţă de industria cinematografică. Cu toate astea, nu-mi venea să cred că fusese ales la întâmplare pentru a recepţiona mesajele trimise de către Mary Smith prin e-mail.

Nici Griner nu părea să creadă aşa ceva, dar se concentrase puternic asupra întregii situaţii şi mă bombardase cu tot felul de întrebări, încă de când începuserăm să stăm de vorbă.

Până la urmă, m-am aşezat lângă el.

— Domnule Griner, vrei să fii atât de amabil şi să te linişteşti? Te-aş ruga foarte

mult.

— Ţie ți-e ușor să vorbești, replică el, după care se grăbi să rostească: Iartă-mă, iartă-mă. Își duse apoi două degete la frunte și se frecă între ochi. Lucrurile de felul ăsta mă irită încă din copilăria mea, pe care mi-am petrecut-o la Greenwich, și nu mă mai simt în stare de nimic.

Remarcasem acest gen de reacție – un amestec de mania persecuției și de furie care provenea din faptul că fusese atins un punct nevralgic, așa cum i se întâmplase lui Arnold Griner. Când am vorbit din nou, am menținut un ton suficient de scăzut încât omul să fie nevoit să se concentreze, pentru a mă auzi.

— Ştiu că ai analizat deja toate lucrurile astea, dar te-aș ruga să te mai gândești totuși la vreun eventual motiv pentru care ți s-au trimis ție acele mesaje. Să începem cu orice întâlnire pe care ai fi putut-o avea în trecut cu Patsy Bennett, cu Antonia Schifman sau chiar cu șoferul limuzinei, Bruno Capaletti.

Bărbatul ridică din umeri, își dădu ochii peste cap și încercă din răsputeri să-și tragă răsuflarea.

— S-ar putea să fi participat la câteva petreceri la care au fost prezente și cele două femei. Le-am recenzat cu siguranță filmele. Ultimul a fost unul de-al Antoniei, *Canterbury Road,* pe care nu l-am putut suferi, îmi pare rău s-o spun, dar mi-a plăcut prestația ei, lucru pe care l-am subliniat în cronica mea. Crezi că asta s-ar putea să fie legătura? Poate că ucigașa îmi citește cronicile. Vreau să spun că ea trebuie să le fi

citit, nu? Este ceva incredibil de bizar. Cum aș putea eu să am vreo legătură cu niște crime atât de nebunești?

Mai înainte să fi apucat eu să rostesc vreo vorbă, Griner îmi puse încă una din întrebările sale repezite:

— Crezi că șoferul Antoniei a fost ucis doar din întâmplare? Din e-mail ar rezulta că el n-a fost acolo decât... *în locul și la momentul nepotrivite.*

Griner părea în mod vădit însetat de informații, din punct de vedere atât personal, cât și profesional. La urma urmei era reporter și încă unul cu greutate în cercurile de la Hollywood. În consecință, i-am dat unul dintre răspunsurile pe care le aveam pregătite pentru ziariști.

— E încă prea devreme pentru a mă putea pronunța în privința asta. Dar cum rămâne cu Patsy Bennett? Îți amintești cumva când anume ai scris ultima dată despre vreun film de-al ei? Despre ceva produs de ea? Femeia încă mai producea ocazional anumite filme, nu-i așa?

Griner dădu din cap, după care scoase un suspin sonor, aproape teatral.

— Ești de părere că ar trebui să-mi întrerup deocamdată apariția rubricii de la ziar? S-ar cam cuveni să fac asta, nu crezi? Poate că ar fi mai bine așa.

Discuția noastră era ca un fel de meci de ping-pong pe care îl jucam împotriva unui puști iute și ambițios. Până la urmă, voi reuși să-i pun toate întrebările la care mă gândisem, însă avea să-mi ia aproape de două ori mai mult timp decât estimasem atunci când sosisem la *Times*. Griner avea în permanență nevoie să-l liniștesc și eu încercam să fac asta fără să fiu cu totul nesincer cu el. În definitiv, omul chiar se afla în primejdie.

Un ultim lucru, îmi spuse Griner chiar înainte să plec. Crezi că s-ar cădea să scriu o carte despre asta? Ţi s-ar părea așa ceva puțin cam deplasat?

Nu m-am mai ostenit să-i răspund la niciuna dintre întrebări. Doar

urmase facultatea la Yale – ar fi putut să-și dea și singur seama.

16

După acea întrevedere m-am aplecat anevoie peste masa de lucru a lui Arnold Griner, ca să dau mâna cu Paul Lebleau, expertul poliției din Los Angeles însărcinat să ia urma e-mail-urilor lui Mary Smith.

Acesta lucra cu rapiditate la tastatura computerului lui Griner, în timp ce vorbea cu mine.

— Este vorba despre două e-mailuri venite prin două servere diferite. Primul mesaj a fost trimis dintr-un internet cafe din Santa Monica. Asta înseamnă că Mary Smith ar putea fi una dintre câteva sute bune de persoane. Are două adrese diferite, numai până acum. Ambele adrese au doar conturi generice de Hotmail, ceea ce nu ne spune prea mare lucru, cu excepția faptului că știm că s-a înscris pentru prima la biblioteca de la Congresul Statelor Unite, cu o zi înainte de transmiterea primului mesaj.

Trebuia să-mi țin atenția încordată numai pentru a-l putea urmări pe Lebleau.

— Dar cu cel de-al doilea e-mail cum se prezintă situația? l-am întrebat eu.

— Transmisia n-a pornit din același loc. Mai multe nu știu.

— A venit tot din zona Los Angeles-ului? Măcar de asta ți-ai putut da seama?

— Încă nu.

— Şi cam când crezi că vei afla?

— Probabil că până la sfârșitul zilei, dar nu consider că asta ne va fi de prea mare folos. El se aplecă înainte și privi cu ochii mijiți la câteva rânduri de coduri de pe ecran. Mary Smith asta știe ea foarte bine

ce face.

Din nou se vorbea despre o ea. Înțelegeam de ce toată lumea folosea respectivul pronume. Şi eu îl foloseam – dar numai în mod convențional.

Iar asta nu însemna că eram absolut convins de faptul că ucigașul era femeie. Cel puțin, nu încă. Mesajele către Griner ar putea reprezenta ceva ca un fel de personificare. Dar nu se știa a cui.

17

Cum îți place până acum vacanța ta, Alex? Te distrezi bine?

Am luat câte o copie după fiecare dintre e-mailurile atât de stranii și am plecat să mă întâlnesc cu polițiștii din Los Angeles. Biroul detectivilor de poliție de pe strada North Los Angeles se afla la doar câteva sute de metri depărtare de redacția ziarului *Times* – ceea ce constituia pentru Los Angeles un veritabil miracol, dacă ar fi să ne luăm după zicala conform căreia îți trebuie minimum trei sferturi de oră ca să ajungi oriunde în acest oraș.

Ooo, ai o vacanță nemaipomenită. Văd toate priveliștile. Şi copiilor le place nespus de mult vacanța asta. Iar Nana este în al nouălea cer.

Mergeam încet, recitind cele două e-mailuri, în drum spre sediul poliției. Chiar dacă mesajele erau ale unei anonime personificări plăsmuite, ele proveneau din mintea unui ucigaș.

Am început cu primul mesaj, care descria ultimele momente ale vieții lui Patsy Bennett. Era cu-adevărat înspăimântătoare acea perorație scoasă parcă dintr-un jurnal al unui psihopat.

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith
Către: Patrice Bennett:
Eu sunt cea care te-a ucis.

Nu este asta o frază frumoasă? Ba eu cred că este. Iată încă una, care îmi place mie extrem de mult.

Cineva, o persoană cu totul necunoscută, îți va găsi cadavrul în balconul cinematografului Westwood Village . *Cadavrul tău,* Patrice Bennett.

Fiindcă acolo ai murit astăzi, uitându-te la ultimul tău film, care nici măcar nu era unul prea valoros. *The Village?* Unde ți-a fost capul? Ce putea să te fi adus la cinematograf în ziua aceea, în ziua morții tale, doar ca să vezi *The Village?*

Ar fi trebuit să stai la tine acasă, Patsy. Împreună cu dragii tăi copilași. Acolo este locul unei mame bune. Nu ți se pare și ție tot așa? Chiar dacă tu îți petreci mult din timpul în care te afli acasă citind scenarii și vorbind la telefon pentru a pune la cale politica studioului.

Mi-a trebuit multă vreme ca să ajung atât de aproape de tine. La studioul tău ești Marea Mahăriță, în timp ce eu sunt doar una dintre acele gângănii neînsemnate care se uită la filme pe video sau pe *Entertainment Tonight* și pe *Acces Hollywood.* N-am izbutit nici măcar să trec dincolo de măreața arcadă de la intrarea în studioul tău. Câtuși de puțin, tanti.

Tot ce puteam face era să mă uit după Aston Martin-ul tău albastru-închis cu care te fâțâiai tu, tot intrând și ieșind, zi după zi. Dar sunt o

persoană cu-adevărat răbdătoare. Am învățat să aștept ceea ce doresc.

Apropo de așteptare, acea casă incredibilă a ta este dificil de văzut din stradă. Ţi-am putut zări totuși încântătoarele copile – și chiar de mai multe ori. Ştiu că aș fi putut găsi o cale de a pătrunde în casa ta, însă astăzi tu ai schimbat totul.

Te-ai dus la film, în toiul după-amiezii, exact așa cum ai spus în câteva interviuri că ai obiceiul să faci. Poate că ți-era dor de mirosul de floricele de porumb. Le iei vreodată și pe fetițele tale la cinematograf, Patsy? Să știi că ar fi trebuit să faci asta. După cum se spune, totul trece într-o clipă.

La început n-am prea înțeles. Ești o atât de ocupată mică tartoriță! Însă apoi mi-am dat seama. Filmele sunt ceea ce produci tu. Tot: timpul trebuie să te uiți la filme, dar mai ai și o familie care te așteaptă în fiecare seară. Se presupune că trebuie să ajungi acasă, pentru, a lua în fiecare seară cina împreună cu micuțele tale Lynne și Laurie. Ce vârste au ele acum? Doisprezece și treisprezece ani? Ele doresc să fii acasă, și vrei și tu să fii acasă. Asta cred eu că-i foarte bine. Cu deosebirea că diseară cina va avea loc fără tine. Dacă stau bine să mă gândesc, și asta fac chiar în acest moment, e cam trist.

Pe scurt, ședeai la balcon în rândul nouă.

Eu mă aflam în rândul doisprezece. Așteptam și mă uitam drept în ceafa ta, la părul tău vopsit negru. Pe-acolo ar fi urmat să intre glonțul. Sau așa-mi închipuiam. Nu asta se presupune că face orice om, atunci când merge la un film? Să evadeze? Să fugă de toate? Numai că cele mai multe filme din ziua de azi sunt atât de jalnice – sunt jalnic de tâmpite, ori jalnic de lugubre și plictisitoare.

De fapt, eu nu mi-am scos arma decât după ce începuse filmul. Nu mi-a plăcut faptul că mă simțeam chiar atât de speriată. Adică atât de speriată precum ar fi trebuit să fii tu, Tartorițo. Dar tu nu știai ceea ce se întâmpla și nici măcar că mă aflam și eu acolo. Erai totalmente aeriană.

Şi am rămas acolo așa, ținându-mi arma în poală și privindu-te îndelung. Apoi am decis că voiam să fiu și mai aproape de tine – chiar deasupra ta.

Simțeam nevoia de a mă uita în ochii tăi, după ce știai că fuseseși împușcată și înțeleseseși că nu aveai să le mai revezi niciodată pe Lynne și pe Laurie, că nu aveai să mai vizionezi niciodată un alt film, că nu aveai să mai hotărăști vreodată producerea unuia și că n-o să mai fii niciodată niciun fel de Tartoriță.

Însă după aceea a fost o mare surpriză pentru mine să te văd moartă, cu ochii larg deschiși. A fost realmente un adevărat șoc pentru sistemul meu nervos. Unde dispăruse celebrul tău comportament aristocratic? Tocmai de-aceea a trebuit să plec atât de repede de la

cinematograf și să te las acolo neterminată.

Şi nu că ție ți-ar mai fi păsat de asta. Cum este vremea pe-acolo pe unde te afli tu acum, Patsy? Sper că fierbinte. Fierbinte ca infernul – nu exista parcă și o asemenea expresie?

Ţi-e teribil de dor de fetițele tale? Simți ceva regrete oare? Aș putea pune rămășag că da. În locul tău, eu una aș cam regreta. Dar eu nu sunt deloc Tartoriță, ci doar o neînsemnată persoană din mulțime.

18

Se făcuse ora nouă și lucrurile nu prea mergeau deloc bine, ca să mă exprim eufemistic.

Strângerea de mână a detectivului Jeanne Galletta, de la Departamentul de Poliție din Los Angeles, era surprinzător de blândă. Femeia părea în stare să zdrobească oase, dacă ar fi vrut să facă așa ceva. Bluza ei portocalie cu guler circular răsfrânt și mâneci scurte îi sublinia bicepșii impresionanți. Totuși era suplă și avea o figură izbitor de colțuroasă și soiul acela de ochi cafenii pătrunzători care-ți pot reține privirea.

Mi-am reprimat semifascinația și m-am uitat în altă direcție.

— Agent Cross. Aștepți demult? mă întrebă ea.

— Nu foarte demult, i-am răspuns. Mă aflasem și eu în situația în care era acum Galletta. În momentul în care conduci ancheta referitoare la un caz atât de complicat, toată lumea dorește să răpească puțin din timpul tău. Iar în afară de asta, ziua mea de lucru era pe sfârșite. Detectiv Galletta, în schimb, urma să rămână trează toată noaptea. Însuși profilul cazului garanta acest lucru.

Toată dandanaua îi picase ca din senin în brațe, aproximativ cu douăsprezece ore în urmă. Ea provenea de la secția FBI de Vest, din Hollywood, însă cazurile de crime în serie erau în mod automat transferate în centru, la Unitatea specială pentru Omucideri. Tehnic vorbind, „Mary Smith” nu putea fi categorisit drept un caz de asasinate în serie decât după ce așa-numitei Mary Smith i s-ar fi atribuit cel puțin patru crime, însă Departamentul de Poliție din Los Angeles hotărâse să se abată de la regulă. Eram și eu de acord cu respectiva decizie, cu toate că nimeni nu-mi ceruse părerea în privința asta.

Mediatizarea intensă a cazului și presiunea rezultată asupra Departamentului de poliție erau deja uriașe. Ele puteau deveni în curând chiar isterice, dacă transpira în exterior și vestea e-mail-urilor primite pe adresa ziarului *Times*.

Detectiv Galletta mă conduse la etaj, într-o mică sală de consiliu transformată cu această ocazie în sediu al comandamentului de criză. Încăperea era destinată acum limpezirii informațiilor referitoare la

respectivele crime.

Un întreg perete al camerei era deja acoperit de rapoarte ale poliției, de o hartă a orașului, de schițe ale scenelor celor două cazuri de omucidere și de zeci de fotografii ale victimelor.

Într-un colț, un coș de hârtii era ticsit cu pahare goale de plastic și cu ambalaje unsuroase de mâncare de restaurant. În acest loc, se părea că Wendy's câștigase bătălia cu burgerii.

Doi detectivi în cămăși și fără sacouri pe ei ședeau la o mare masă de lemn, fiecare aplecat deasupra câte unui teanc de hârtii. Imaginea îmi era familiară și mă deprima.

— Avem nevoie de spațiul acesta, le spuse Galletta celor doi detectivi. În vorbele ei nu era nimic exagerat de agresiv. Femeia avea acel soi de siguranță rezervată care elimina nevoia unui comportament intimidant. Ambii bărbați plecară fără să scoată o vorbă.

— De unde anume vrei să încep? am întrebat-o.

Galletta trecu drept la miezul problemei.

— Ce părere ai despre chestiunea cu abțibildurile? Ea arătă în direcția unei fotografii în alb-negru, de 22x28 de centimetri, înfățișând dosul unui scaun de cinematograf pe care se afla același aranjament de abțibilduri pentru copii ce fusese lipit și pe limuzina Antoniei Schifman. Fiecare abțibild fusese marcat fie cu *A,* fie cu *B.*

Unul dintre abțibilduri avea pe el imaginea unui ponei cu ochii larg deschiși, iar celelalte două înfățișau câte un ursuleț de pluș. Ce-o fi avut ucigașul oare cu copiii și cu mamele acestora?

— Treaba cu abțibildurile mi se pare îngrozitor de încurcată, i-am răspuns eu. De altfel, ca și restul de până acum. E-mail-urile atât de amănunțite.

Împușcarea de la mică distanță. Ciopârțirea cu cuțitul. La naiba, și celebritățile. Oricine ar fi autorul, vrea să atragă cu orice preț atenția în stil mare. Şi să complice totul.

— Da, cu siguranță. Însă ce s-ar putea spune despre abțibildurile în sine, pe post de emblemă? Adică, de ce tocmai abțibilduri? De ce tocmai de genul acesta, pentru copii? Şi ce semnificație ar putea să aibă *A*-urile și *B*-urile acelea? Probabil că or fi însemnând și ele ceva.

— Ea a făcut de fiecare dată niște mențiuni în legătură cu copiii victimei, în mesajele trimise prin e-mail. Copiii au și ei un rol în enigma asta, în fiecare caz. Să-ți spun drept, niciodată nu m-am mai confruntat cu ceva atât de complicat.

Galletta își mușcă buza și își lăsă privirea-n jos. Am așteptat să aud ce vrea să spună mai departe.

— Avem două piste de urmat în cazul de față. Este vorba mai întâi, cel puțin până acum, doar despre victime din industria cinematografică, de la Hollywood. Dar mai este în al doilea rând și chestiunea cu mamele și cu copiii acestora. Bărbații victimelor n-au fost menționați în niciunul dintre cele două mesaje primite prin e-mail. Femeia vorbea încet și nu, îngândurată, așa cum făceam și eu adeseori. Ori este și ea la

rândul ei mamă, ori are ceva cu mamele. Cu mămicile.

— Presupui prin urmare că Mary Smith este femeie? am întrebat-o eu.

19

Detectiv Galletta se balansă înapoi pe călcâiele pantofilor ei Nike, după care mă privi cu un aer mustrător.

— Nu știi nimic despre firul de păr? Cine te-o mai fi informat și pe tine despre acest caz?

Am simțit un val de frustrare, pentru că timpul meu fusese din nou risipit în mod inutil. Apoi am oftat și am întrebat-o pe Galletta:

— Care fir de păr?

Ea îmi povesti în continuare că polițiștii descoperiseră, lipit sub unul dintre abțibildurile de la cinematograful din Westwood, un fir de păr. Testările au relevat că acesta aparținea unei femei de rasă albă și că nu era al lui Patrice Bennett. Faptul că firul de păr fusese prins pe o suprafață verticală și netedă sub abțibild îi dădea acestuia destul de multă greutate ca probă, deși cu certitudine nu era una absolut sigură.

Am coroborat această nouă informație cu acelea pe care le știam deja și i-am comunicat detectivului Galletta părerea mea în legătură cu Mary Smith. Această părere includea sentimentul lăuntric că pentru moment nu trebuia să excludem definitiv din discuție niciunul dintre sexe.

— Însă nu trebuie nici să iei drept literă de evangheliei tot ce-ți spun eu, pentru că nu sunt nici eu un expert științific infailibil.

Femeia îmi aruncă un surâs afectat, dar efectul acestuia se dovedi destul de plăcut.

— O să țin cont de asta, agent Cross. Altceva ce ar mai fi?

— Ţi-ai făcut vreun plan în legătură cu informarea presei asupra mersului investigațiilor?

Doream să-i subliniez faptul că respectivul plan era al ei și numai al ei, ceea ce corespundea integral realității. Aceasta avea să fie prima și ultima zi pe care eu o dedicam cazului Mary Smith. Dacă acționam așa cum se cuvenea, nici măcar nu era nevoie să mai rostesc acest lucru cu voce tare, ci pur și simplu aveam să plec de-acolo definitiv.

— Iată care este *planul meu.*

Jeanne Galletta întinse mâna și deschise un televizor montat în perete. Ea parcurse succesiv mai multe canale, oprindu-se oriunde se vorbea despre cele două cazuri de crimă.

„Şocantul dublu asasinat al actriței Antonia Schifman și al șoferului

acesteia…”

„Vă transmitem acum în direct din nou din Beverly Hills…”

„Am intrat chiar acum în legătură, prin telefon, cu fosta secretară a doamnei Patrice Bennett…”

Multe dintre acele canale aparțineau unor posturi de televiziune cu acoperire la nivel național, nescăpând niciunul, de la CNN la E! Adică la Entertainment Television.

Galletta apăsă pe un buton și întrerupse sonorul.

— Ăsta-i genul de porcării pentru care trăiesc anumiți reporteri. M-am gândit să mențin, timp de douăzeci și patru de ore, echipe de lucru la scenele ambelor crime, doar pentru ai ține pe acești nemernici la distanță, pe ei și pe afurisiții ăia de paparazzi. Însă totul este scăpat complet de sub control și situația se va înrăutăți și mai mult în continuare. Tu ai mai trecut prin situații similare. N-ai putea să-mi faci câteva sugestii?

Puteam oricând. Cu toții primiserăm câteva lecții dureroase despre sabia cu două tăișuri a prezentării mediatice, cu ocazia cazului trăgătorului de elită din Washington, de acum câțiva ani.

— Iată opinia mea asupra problemei – dacă apreciezi că merită s-o iei în considerare. Eu sper că merită. Nu încerca să ții sub control oglindirea cazurilor în mass-media, deoarece nu vei izbuti, am sfatuit-o eu. Unicul lucru pe care îl poți controla se referă la informațiile de la scena crimei care ajung la presă. Dă-le un ordin de interdicție tuturor celor care au avut de-a face cu cazul. Să nu mai dea niciun interviu, fără acordul expres al Departamentului de poliție. Poate că acest lucru o

să ți se pară puțin cam aiurea, dar pune câțiva oameni să stea călare pe telefoane și să-i sune pe toți ofițerii de poliție pensionați pe care îi puteți găsi și să le ceară acestora să nu facă niciun fel de comentarii în mediile de informare. Polițiștii pensionari pot constitui una dintre cele mai mari probleme ale voastre. Unii dintre ei pur și simplu adoră să născocească în fața camerelor de luat vederi cele mai năstrușnice teorii cu putință.

Ea mă învălui într-un ipocrit zâmbet bășcălios.

— Nu că ai avea și tu cine știe ce părere despre toate astea.

Am ridicat din umeri.

— Crede-mă, cea mai mare parte din ceea ce știu în privința asta am învățat pe propria mea piele.

În vreme ce eu îi vorbeam, detectiv Galletta se apropiase încet de marele panou de afișare, care devenise acel perete, și îl privea cu atenție. Asimila dovezile culese. Asta era maniera în care trebuia procedat. Trebuiau lăsate amănuntele să-ți pătrundă în toate ungherele minții, acolo unde puteai să le regăsești exact atunci când ai fi avut nevoie de ele. Deja puteam să afirm că femeia aceea avea instincte bune. Avea desigur și un cinism sănătos, dar știa să-i asculte și pe alții vorbind. Era lesne de înțeles cum de ajunsese atât de timpuriu la rangul pe care îl avea. Va reuși ea oare să rămână în aceeași funcție, chiar și după încercarea aceasta?

— Ar mai fi încă ceva, am adăugat eu. Mary Smith probabil că o să urmărească tot ce faci. Sugestia mea este să n-o desconsideri public pe ea sau acțiunile ei, sau cel puțin nu încă. Deja consideră totul ca pe un joc mediatic. E-adevărat, sau nu?

— Da, e-adevărat. Așa cred.

Detectiv Galletta se opri, își ridică privirea către imaginile de pe ecranul televizorului amuțit și continuă:

— Probabil că înghite cu polonicul tot acest spectacol.

La fel mă gândeam și eu. Iar acest monstru ucigaș avea nevoie să fie hrănit cu foarte multă precauție.

Sau poate această ucigașă?

20

Am izbutit să ajung și eu în cele din urmă, după miezul nopții, la hotelul de la Disneyland, acolo unde mă mai așteptau alte câteva vești rele. Nu era doar faptul că Camilla plecase cu avionul înapoi la San Francisco. Măcar atâta știam și eu, însă mă întrebam dacă nu cumva îi căzusem lui Jam în dizgrație din nou.

Când am intrat în camera noastră de la hotel am constatat că Mama Nana dormea buștean pe canapea, cu firul bleu-deschis de croșetat încă înfășurat pe degete. Dormea împăcată ca un copilaș.

Nu voiam s-o deranjez, dar s-a trezit singură. Așa se întâmpla mai mereu cu Nana. Când eram copil, tot ce trebuia să fac era să rămân în picioare lângă patul ei, dacă mi-era rău sau dacă avusesem vreun coșmar. Ea îmi spunea mereu că veghea asupra mea, chiar și atunci când dormea. Veghease ea oare asupra mea și în seara aceea?

Am privit-o cu atenție pe bătrână câteva momente, în tăcere. Nu știu ce anume simt cei mai mulți dintre oameni pentru bunicii lor, însă eu o iubeam atât de mult încât uneori sentimentul acela devenea chiar dureros. Nana mă crescuse de la vârsta de nouă ani. În cele din urmă, m-am aplecat deasupra ei și am sărutat-o pe obraz.

— Ai găsit mesajul meu telefonic? am întrebat-o eu.

Nana aruncă o privire absentă către telefonul din camera de hotel, pe care clipea luminița roșie de avertizare pentru mesaje.

— Văd că nu, am spus ridicând din umeri.

Ea își puse o mână pe brațul meu.

— Of, Alex, a venit Christine aici și l-a luat cu ea pe micuțul Alex înapoi la Seattle. S-a dus băiețelul.

Pentru o clipă, creierul meu păru incapabil să asimileze informația primită. Christine trebuia să mi-l mai lase pe Alex încă vreo două zile. Christine deținea în acea perioadă custodia curentă asupra fiului nostru, însă vorbisem cu ea despre călătoria la Disneyland și ne înțeleseserăm asupra acestui aspect. Ea însăși spusese că era o idee bună.

M-am așezat anevoie pe marginea canapelei.

— Dar nu înțeleg. Cum adică l-a luat pe Alex acasă? Ce se întâmplă? Povestește-mi totul, de-a fir a păr.

Ea își îndesă lucrul croșetat în sacoșa ei cu broderii, aflată alături.

— Am fost atât de înnebunită,

încât n-am putut nici măcar să ripostez. Christine părea că nu mai este ea. Ţipa Alex. A țipat la mine, și chiar și la Janelle.

— Dar ce căuta ea aici, de fapt? Nu era stabilit să...

— A venit devreme. Ăsta a fost cel mai rău lucru, Alex. Cred că venea cu gândul să-și petreacă în mod plăcut puțin timp cu tine și cu micul Alex. Împreună cu noi toți. Apoi, când a aflat că tu erai la lucru, s-a transformat complet. A devenit dintr-odată o goarnă stridentă. N-am mai putut să-i spun nimic. Niciodată n-am mai văzut pe nimeni atât de înfuriat și de schimbat.

Totul năvălea peste mine prea repede și eu mă luptam cu o multitudine de sentimente. Mi-am dat seama că mă deranja cel mai mult faptul că nici măcar nu apucasem să-i spun fiului meu la revedere.

— Dar de Alex ce-mi poți spune? El cum ți s-a părut că suportă totul?

— El era nedumirit și părea trist, sărmanul copilaș. Când l-a luat mama lui de-aici, el a întrebat de tine. A spus că i-ai promis că asta va fi o vacanță. O așteptase cu nerăbdare. La fel ca noi toți, de fapt. Doar știi asta foarte bine, Alex.

Am simțit atunci o strângere de inimă și am revăzut în minte figura lui Alex cel mic. Mi se părea că el se îndepărta din ce în ce mai mult de mine, de parcă o parte a vieții mele mi-ar fi fost răpită.

— Şi cum au reacționat în privința asta Jannie și cu Damon? am continuat eu s-o întreb.

Nana oftă adânc.

— Au fost niște soldăței viteji, dar Jannie a plâns în seara asta la culcare. Şi cred că și Damon a făcut același lucru. El maschează mai bine asta. Bieții copii, eu cred că s-au perpelit mâhniți mai toată seara, după ce s-au culcat.

Am rămas tăcuți, șezând amândoi vreme îndelungată împreună pe canapea. Nu știam ce să mai zic.

— Îmi pare rău că n-am fost aici astăzi, i-am spus Nanei în cele din urmă. Ştiu că asta nu înseamnă prea mult.

Ea m-a apucat ușor de bărbie și s-a uitat lung în ochii mei. *Urma morala. Nana mă prinsese acum la înghesuială.*

— Ești un om bun, Alex. Şi un tată bun. Să nu uiți nicio clipă acest lucru, mai ales acum. Numai că tu... ai o profesie extrem de grea.

Câteva minute mai târziu, m-am furișat în camera în care dormeau Jannie și Damon. Așa cum erau acum întinși în așternuturi, păreau din nou niște bebeluși. Mi-a plăcut efectul vizual și am zăbovit acolo o vreme, uitându-mă la ei. Nimic nu mă liniștea mai bine decât o făceau cei doi. *Sunteți tot copilașii mei, indiferent cât de mari v-ați fi făcut.*

Jannie dormea la marginea patului ei, cu pătura adunată ghemotoc într-o parte. M-am apropiat de ea și am învelit-o.

— *Tată?* Şoapta lui Damon din spatele meu m-a luat pe nepregătite. Tu ești?

— Ce s-a întâmplat, Day? M-am așezat pe marginea **j** patului și l-am mângâiat pe spate. Tot mai am obiceiul să fac acest lucru, încă de când el era doar un prunc și nu m-aș fi oprit până când nu mi-ar fi cerut-o băiatul.

— Trebuie să lucrezi și mâine? mă întrebă el. S-a făcut deja mâine?

În vocea lui nu se simțea nici urmă de dojană. Era o ființă prea bună pentru asta. Iar dacă eu eram un tată foarte bun, atunci Damon era un fiu nemaipomenit.

— Nu, nu s-a făcut încă mâine, i-am răspuns eu. Doar știi că

suntem în vacanță, nu-i așa?

21

Pentru a doua zi la rând, m-a trezit un deranjant telefon matinal.

Acum era de la Fred Van Allsburg, directorul executiv adjunct al oficiului FBI din Los Angeles.

Îi cunoșteam numele de pe schemele organizatorice, dar nu ne întâlnirăm niciodată față-n față și nici măcar nu mai vorbisem cu el la telefon. În ciuda acestui fapt, el mă tratâ în cursul convorbirii cu un fel de familiaritate aparent spontană.

— Alex! Cum e vacanța ta? mă întrebă, imediat după ce îmi dăduse bineț.

Chiar toată lumea îmi știa rostul?

— Plăcută, mulțumesc de întrebare, i-am răspuns eu. Cu ce te pot ajuta?

— Ascultă, îți mulțumesc foarte mult că ti-ai făcut ieri timp pentru cazul Mary Smith. Am început cu dreptul ancheta și se pare că avem o colaborare relativ funcțională cu poliția din Los Angeles. Uite cum stă treaba, am să trec direct la subiect. Noi am vrea să ne reprezinți, pentru tot restul investigațiilor privind cazul. Este unul stufos, dificil și foarte important pentru noi. Şi, evident, și pentru director. Din nefericire însă, cazul acesta o să devină uriaș.

Mi-a venit atunci în minte un verset din *Dumnezeu tatăl: Partea a III-a – „tocmai când credeam că scăpasem, ei m-au tras înapoi înăuntru”*.

Nu și de data asta, totuși. Nu apucasem eu să dorm prea mult, însă mă trezisem într-adevăr cu un sentiment limpede asupra felului în care urma să se desfășoare ziua de față – iar acest lucru nu avea absolut nimic de-a face cu Mary Smith sau cu indiferent ce altă investigare a vreunei crime odioase.

— Trebuie să-mi exprim regretul în această privință. Am niște obligații și niște angajamente familiale cărora nu le mai pot întoarce spatele.

— Da, înțeleg, îmi replică el, mult prea repede pentru a-l crede. Dar poate că am putea să colaborăm la cercetări mai puțină vreme. Ce-ai zice de doar câteva ore pe zi?

— Îmi pare rău, dar nu se poate. Nu în acest moment.

La celălalt capăt al firului, Van Allsburg oftă adânc. Când vorbi din nou, tonul său era cu mult mai reticent. Nu știam dacă îl deslușisem corect, însă parcă simțisem în glasul lui și o undă de condescendență.

— Ştii cu ce anume ne confruntăm noi acum? Alex, ai urmărit știrile în dimineața asta?

— Încerc timp de câteva zile să nu mai urmăresc deloc știrile. Nu uita că eu mă aflu aici în vacanță. Am nevoie acută de o vacanță. De-abia am închis cazul Wolf.

— Alex, ascultă, știm la fel de bine amândoi că treaba asta de-aici nu este nici pe departe încheiată. Aici se cam moare. Sunt ucise persoane importante.

Persoane importante? Ce naiba mai voia să însemne și asta? În același timp, nu eram sigur dacă el conștientiza că începea aproape orice frază cu numele meu.

Oarecum, înțelegeam postura în care se găsea, ca și presiunea la care era supus, însă aveam de gând ca de data asta să mă țin tare și să nu mai cedez.

— Îmi pare rău, i-am răspuns eu. Nu pot să-ți spun decât *nu*.

— Alex, aș prefera să rezolvăm chestiunea asta doar între noi doi. Nu cred că ar avea niciun rost să ajung cu solicitarea mea chiar până la Ron Burns, tu ce părere ai?

— Şi mie mi se pare că n-ar avea niciun rost acest lucru, l-am asigurat pe Van Allsburg.

— Bun...

I-am retezat din start elanul.

—

Şi asta pentru că îmi închid pagerul chiar în acest moment.

22

Trebuie să recunosc că, atunci când am închis telefonul, pulsul mi se accelerase, însă mă simțeam despovărat. Mă gândeam că Ron Burns probabil că avea să mă sprijine în chestiunea asta, dar vreți să știți ceva? Nici măcar nu-mi mai păsa.

După o oră, eram îmbrăcat și pregătit să-mi reiau activitatea de turist.

— Cine vrea să ia micul dejun împreună cu Goofy? am strigat eu.

Hotelul oferea posibilitatea de a lua „micul dejun cu diverse personaje", iar asta mi se părea o manieră potrivită de a ne canaliza din nou energiile către dispoziția de vacanță. O manieră puțin cam răsuflată, ce-i drept, dar câteodată sunt bune și glumele răsuflate, cu-adevărat bune, căci te fac să vezi totul în perspectivă.

Jannie și Damon intrară în camera de zi a apartamentului, amândoi arătându-se un pic cam reticenți. Eu le-am întins pumnii, cu degetele în sus.

— Fiecare să-și aleagă câte o mână, i-am invitat eu.

— Tată, nu mai suntem niște copii, mi-a replicat Jannie. Eu am deja unsprezece ani. Încă n-ai remarcat asta?

Am afișat o expresie de surprindere.

— *Nu mai sunteți copii?* Vorbele mele avură efectul scontat, stârnindu-le râsul pe care mizam. Păi, este o chestiune cât se poate de serioasă, am continuat eu. Nu glumesc deloc. Acum alegeți câte o mână. Vă rog.

— Despre ce este vorba? mă întrebă Damon.

Nu i-am răspuns.

În cele din urmă, Jannie îmi atinse mâna stângă, după care Damon dădu din umeri și arătă spre cea dreaptă.

— Bună alegere. Am întors mâna și am desfăcut degetele. Amândoi se aplecară să vadă mai bine.

— *Pagerul* tău? mă întrebă

Damon.

— Tocmai l-am oprit. Acum Nana și cu mine o să vă așteptăm în hol, și vreau ca voi doi să-l pitiți undeva. Să-l ascundeți bine de tot. Nu vreau să-l mai văd, decât după ce ne vom întoarce la Washington.

Jannie și Damon începură să fluiere de mirare și să se bucure. Până și Nana scoase o exclamație de uimire. Ne aflam, în sfârșit, cu toții în vacanță.

23

Poate că exista și un înveliș poleit, în toată tristețea și nenorocirea asta. Nu probabil, dar posibil. Arnold Griner știa că deținea exclusivitatea drepturilor asupra propriei sale povești, în momentul în care toată această teribilă harababură avea să fie încheiată. Şi să mai știți și altceva. El nu urma să se mulțumească doar cu un film de televiziune, ci avea să încerce să facă un întreg serial în rubrica lui de la ziar, după care intenționa să vândă unui studio cinematografic drepturile de ecranizare a deja faimosului său scenariu. *Întreg Hollywood-ul sub asediu? Războiul contra vedetelor?* Nefericite titluri. Dar cam asta era ideea.

Omul scutură din cap și se concentră din nou asupra autostrăzii San Diego. Pastila tranchilizantă de Xanax pe care o luase îl amețise puțin. Lua în continuare și cofeină, doar ca să-și mențină un anumit echilibru în cursul zilei. La drept vorbind, naveta de dimineață era cel mai dificil moment al zilelor sale. Era o tranziție diurnă de la a nu se îngrijora la a-și face chiar o mulțime de mari griji și la a-i fi rău de la stomac. Cu cât se apropia mai mult de birou, de masa sa de lucru și de calculatorul lui, cu-atât mai neliniștit se simțea.

Dacă ar fi știut cu certitudine că avea să primească încă un e-mail înfiorător, aproape că i-ar fi fost mai ușor. Tocmai nesiguranța asta era cel mai cumplit lucru.

Avea să revină Mary cumva? Urma să se întâmple așa ceva chiar în acea zi? Însă, mai important decât orice, ar fi vrut să afle de ce îi scria ea tocmai lui.

Ajunse cu mult prea devreme în Times Mirror Square. Griner lucra în aripa mai veche a complexului, o clădire de prin anii ’30, clădire pentru care nutrea o anumită afecțiune, asta întâmplându-se în orice caz numai în situații normale.

Ușile intrării principale erau mari, din bronz, flancate de impunătoarele sculpturi ale unor vulturi gemeni. În acea dimineață, el trecu pe lângă ei și dădu ocol clădirii, până la intrarea din spate, după care urcă pe scări la etajul al treilea. Prudența nu era niciodată exagerată, nu-i așa?

O reporteră pe nume Jennie Bloom ajunse în același timp cu el la redacția de știri a ziarului. Dintre toți colegii care manifestaseră un brusc interes în legătură cu starea lui, aceasta o făcea de departe în modul cel mai vădit. Sau poate cel mai cumplit?

— Bună, Arnold, ce mai faci? Te simți bine, omule? Ce ai de gând să mai dezvălui astăzi?

Lui Griner nu-i scăpa nicio știre de senzație.

— Jen, dacă așa încerci tu să pornești la agățat, atunci probabil că ești cea mai nesatisfacută femeie din Los Angeles.

Jennie Bloom de-abia se osteni să rânjească și își continuă asaltul:

— Vorbești ca un om cu multă experiență în problemele sufletului. Foarte bine, să renunțăm complet la preludiu. Ai mai primit și alte e-mailuri? Ai nevoie de ajutor în privința asta, nu-i așa? Îți stau la dispoziție. Ţi-ar trebui și punctul de vedere al unei femei.

— Fără glumă, am nevoie doar să fiu lăsat în pace. Bine? În clipa în care mai primesc și altceva, o să te anunț. Se răsuci brusc și se îndepărtă de ea.

— Ba n-o s-o faci, strigă ea în urma lui.

— Nu, n-o s-o fac, mai spuse el, continuându-și drumul!

În anumite privințe, orice distragere a atenției, chiar și una iritantă, constituia o veritabilă ușurare. De cum îi întorsese spatele lui Bloom, mintea sa fu prinsă din nou în supărătorul vârtej în care se aflase mai înainte.

De ce tocmai eu? De ce m-a ales pe mine țăcănita de Mary? De ce n-o fi ales-o pe Jennie Bloom?

O să se întâmple astăzi oare din nou? O să se descoperei cumva o altă crimă enigmatică?

Şi atunci, chiar se întâmplă.

24

O voce calmă și monotonă de femeie se auzi în receptor.

— Nouă-unu-unu, ce problemă urgentă aveți?

— Sunt Arnold Griner, de la *Los Angeles Times.* Trebuie s-o sun urgent pe detectiv Jeanne Galletta, dar nu pot... nu-i mai găsesc numărul de telefon, la mine pe birou. Te rog să mă scuzi. Astăzi sunt cam guraliv, cam zgomotos și cam zăpăcit. Nu-mi pot găsi nici măcar agenda de telefoane.

— Domnule, apelul acesta se referă la o urgență? Aveți nevoie de ajutor?

— Da, este vorba cu siguranță despre o mare urgență. S-ar putea ca cineva să fi fost ucis. Nu știu cu cât timp în urmă s-a întâmplat, și nici măcar dacă s-a întâmplat cu adevărat. A sunat cineva pentru o persoană cu numele de Marti Lowenstein-Bell?

— Domnule, eu nu-ți pot dezvălui un asemenea gen de informație.

— Nu contează. Vreau doar să fie trimis cineva la reședința Lowenstein-Bell. Cred că femeia a fost asasinată. Sunt aproape sigur de asta.

— Cum de poți fi sigur?

— Sunt sigur, și cu asta basta. Bine? Sunt aproape sigur că a avut loc o crimă.

— Şi care este adresa?

— Adresa? Of, Dumnezeule, nu știu adresa. Cadavrul ar trebui să se afle în piscină.

— Eşti acum la faţa locului?

— Nu. Nu. Ascultă, asta este o... Nu ştiu cum aş putea să te lămuresc. Este vorba despre una dintre crimele din cazul Mary Smith. Cu celebrităţile de la Hollywood, care sunt omorâte. Ştii despre ce anume vorbesc?

— Ştiu foarte bine, domnule, şi cred că încep să înţeleg. Mai spuneţi încă o dată despre ce nume este vorba!

— Lowenstein-Bell. Marti. Ştiu că pe bărbatul ei îl cheamă Michael Bell. S-ar putea să găsiţi adresa după numele acesta. Nu ştiu cu certitudine dacă ea a murit. Ştiu doar că am primit mesajul ăsta îngrozitor. Eu sunt reporter la ziarul *L.A. Times*. Mă numesc Arnold Griner. Detectiv Galletta ştie cine sunt.

— Domnule, am înregistrat informaţia. Am să vă rog să-i aşteptaţi câteva momente la telefon.

— Nu, să nu...

25

Dispeceratul Departamentului de Poliție din Los Angeles încheie o convorbire telefonică la ora 8:42 A.M., trimițând apoi echipaje de poliție, întăriri și personal medical de urgență, la adresa familiei Lowenstein-Bell, din Bel Air.

La numărul de urgențe 911 fuseseră primite două apeluri telefonice diferite, referitoare la același incident, la un interval de numai câteva minute unul de celălalt. Primul fusese făcut de la *Los Angeles Times*. Celălalt mesaj venise chiar de la reședința Lowenstein-Bell.

Agenții de poliție Jeff Campbell și Patrick Beneke au ajuns primii la locul faptei. Încă înainte de a sosi acolo, Campbell își exprimă suspiciunea că s-ar putea să meargă la o altă celebritate asasinată. Doar adresa era neobișnuită pentru un asemenea fel de apel, însă dispeceratul menționase o unică victimă, de sex feminin. Şi posibile răni de cuțit. Ambii membri ai perechii care deținea casa erau niște obișnuiți de-ai Hollywood-ului. Acest lucru era prevestitor de necazuri, Indiferent de situație.

O femeie scundă, cu părul negru, îmbrăcată într-o uniformă de menajeră, gri cu alb, îi aștepta pe alee. Ea frământa în mâini un fel de prosop. În timp ce se apropiau, cei doi polițiști observară că femeia plângea și se tot învârtea pe drum în cerc.

— Înălțător, n-am ce zice, rosti Beneke. Tocmai de asta aveam noi nevoie acum: de cine știe ce Carmelita care nici măcar nu știe să vorbească în engleză, dar zbiară de-i ies ochii din cap și se agită ca o nebună.

Campbell ripostă în felul în care o făcea întotdeauna la adresa exasperantului cinism rasist al mai tânărului său camarad:

— Ia mai taci dracului din gură, Beneke! Nu vreau să mai aud așa ceva. Femeia e îngrozită.

De cum coborâră din mașină, pe menajeră o apucară brusc istericalele.

— *Pe-aici, pe-aici, pe-aici!* țipă ea în limba spaniolă, îndrumându-i spre ușa de la intarea din față a casei. *Pe-aici, pe-aici!*

Reședința era o construcție ultramodernă, din piatră și sticlă, situată pe înălțimile munților Santa Monica. Pe când se apropia,

polițistul Campbell putea să vadă drept prin intrarea din sticlă verde, până în curtea interioară din spate a casei și până la priveliștea largilor pante din depărtare.

Dar ce se afla oare pe sticla ușii din față? Părea totalmente nepotrivit acolo. O etichetă sau cine știe ce abțibild. O imagine pentru copilași? Cu un mare *A* pe ea.

El trebui practic să-și desprindă cu forța brațul din strânsoarea femeii.

— Doamnă, te rog să te liniștești. Apoi continuă în limba spaniolă: *O clipă, te rog! Cum te cheamă?*

Femeia s-ar fi putut sau nu să-l fi auzit. Spaniola ei era oricum prea rapidă pentru ca el s-o înțeleagă. Ea arătă în mod repetat spre casă.

— Hai să intrăm, insistă Beneke. Cu ea ne pierdem timpul fără rost. Femeia e nebună.

În acel moment sosiră alte două mașini de poliție și o ambulanță. Unul dintre paramedici începu să vorbească repede și mult mai eficient cu menajera.

— În piscina din spate, spuse el. Nu mai e nimeni altcineva aici – din câte știe ea.

— Un rahat știe ea, un rahat și nimic mai mult, se burzului Beneke.

— Noi o să dăm ocol, propuse Campbell. El și cu Beneke o luară prin partea de nord a casei, cu armele scoase. Celelalte echipe merseră spre sud, trecând prin niște garduri vii.

Campbell simți fluxul de adrenalină, în timp ce își croiau amândoi drum prin niște tufe dese de hortensii. Apelurile pentru omucideri erau mereu aproape nostime. Acum el se simțea doar puțin aiurit și cu picioarele moi și tremurânde.

Se uita pe furiș prin tufișul des, cât de bine izbutea. Din ceea ce aflase despre omorurile de la Hollywood, știa că nu se putea ca ucigașul să se mai afle prin preajmă.

— Tu vezi ceva? îl întrebă el în șoaptă pe partenerul său, care avea douăzeci și nouă de ani, era un cowboy californian și

în majoritatea timpului un dobitoc fără pereche.

— Da, un hățiș de flori, îi răspunse Beneke. Noi am ajuns primii aici. De ce i-am lăsa pe ceilalți s-o ia înaintea noastră?

Campbell își reprimă prima ripostă care-i veni în mod automat pe buze.

— Tu doar cască bine ochii, îi spuse el. Criminalul s-ar putea să mai fie încă aici.

— Așa sper și eu, bătrâne.

Cei doi intrară într-o curte din spatele casei, pavată cu dale din ardezie neagră. Curtea era dominată de o piscină enormă.

— Uite-o, gemu Campbell.

Trupul inert și de un alb imaculat și strălucitor al unei femei plutea cu fața în jos la suprafață, cu brațele întinse lateral. Femeia purta un costum întreg de baie, de nuanța lămâilor verzi. Părul ei lung și blond plutea împrăștiat pe suprafața apei.

Unul dintre paramedici sări în bazinul de înot și o întoarse cu oarecare greutate. El îi puse un deget pe gât, dar deja lui Campbell îi era clar că femeia nu mai avea puls.

— Doamne Dumnezeule! Campbell se strâmbă și se uită în altă parte, după care reveni cu privirea spre cadavru. Își ținu răsuflarea, pentru a nu-și vărsa și mațele pe-acolo. Cine naiba putea fi în stare să facă așa ceva? Biata femeie era practic de nerecunoscut, de la gât în sus. Fața ei fusese hăcuită și era acum o masă informă de carne plină de tăieturi. Apa din bazin avea în jurul cadavrului o nuanță de un roz strălucitor.

Beneke înaintă ca să vadă totul mai îndeaproape.

— Este mâna aceluiași asasin și de data asta. Pun pariu cu tine pe orice. Același ucigaș scelerat a făcut și asta, cu certitudine. El se aplecă peste marginea bazinului și dădu o mână de ajutor la scoaterea femeii pe mal.

— Așteaptă, se răsti Campbell. Îi făcu semn paramedicului, care se afla încă în apă. Tu, ieși imediat din bazin, chiar în clipa asta.

Încremeniți, se uitau cu toții la Campbell, însă știau că acesta avea dreptate. Nici măcar Beneke nu mai scoase o vorbuliță. N-avea niciun rost să-și mai lase și ei urmele pe scena crimei, până ce n-avea să ajungă aici și o echipă de investigații criminalistice. Trebuia ca ei să lase cadavrul victimei exact acolo unde fusese.

— *Hei! Hei, băieți!*

Campbell își ridică privirea și îl văzu pe un alt polițist pe nume Jerry Tounley, strigând în jos la ei, de la o fereastră deschisă de la etaj.

— Aici sus, biroul este aproape complet demolat. Sunt tablouri sparte, o harabaură de nedescris, cioburi de sticlă spartă. Şi ia auziți – computerul este încă pornit și are deschis un program pentru poșta electronică! Se pare că cineva a transmis de-aici un e-mail, chiar înainte de a pleca.

26

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith
Către: Marti Lowenstein-Bell:

Te-am urmărit aseară, pe când luai cina. Te-am urmărit pe tine împreună cu frumoasa ta familie de cinci persoane. Foarte intim și drăguț. „Ca la mama acasă." Cu acei pereți de sticlă ai tăi, atât de curați, era comod de contemplat. Mi-a plăcut nespus de mult să te văd laolaltă cu copiii tăi, la ultima ta cină.

Am putut vedea de fapt și mâncărurile care arătau atât de apetisant în farfuriile voastre, mâncăruri preparate bineînțeles de către bucătăreasa și doica voastră. Ați avut o petrecere grozavă și m-am bucurat pentru tine. Voiam să savurezi din plin totul și să fii fericită în ultima ta seară. Şi mai presus de toate, doream ca și copiii tăi să păstreze în memorie o imagine durabilă. În felul în care acum am și eu o amintire a lor.

N-am să pot uita niciodată dulcile lor figuri. În veci n-o să-ți pot uita copiii, Marti. Poți să fii sigură de asta.

Şi cât de frumoasă, nespus de frumoasă casă ai tu, Marti, așa precum îi și șade bine unei importante scriitoare, scenariste și regizoare de film, ca tine. Apropo, în felul ăsta se cuvine să fie rânduiala lucrurilor? Cred că da.

N-am intrat și eu în casă decât ceva mai târziu, atunci când tu le duceai la culcare pe fetițele tale. Ai lăsat din nou deschise vraiște ușile terasei, iar de data asta le-am folosit.

N-am putut rezista tentației. Voiam să văd totul în același fel ca și tine, adică dinăuntru înspre exterior.

Dar tot nu pot înțelege cum de voi, toți oamenii bogați, vă simțiți atât de în siguranță în casele voastre. Acele imense castele nu vă pot apăra, dacă nu sunteți voi înșivă extrem de atenți. *Iar tu n-ai fost. N-ai fost câtuși de puțin atentă. Ai fost prea ocupată să fii mamă – ori prea ocupată să fii vedetă?*

Te-am ascultat cum le culcai pe fete la etaj. Era cu totul înduioșător, crede-mă. Probabil te gândeai că aveai să fii ultima persoană care să le învelească, însă n-ai fost.

Mai târziu, atunci când dormea toată lumea din casă, m-am uitat la fiecare dintre fetițele cuibărite în paturile lor, răsuflând liniștit! Erau ca niște adevărați îngerași lipsiți de orice griji.

N-a trebuit să le spun eu că n-aveau de ce să se îngrijoreze, fiindcă ele deja știau asta. Cu tine însă, situația se prezenta exact pe dos. M-am decis să aștept până dimineață, astfel încât să pot fi doar cu tine, Madam Directoare.

Şi sunt cu-adevărat bucuroasă de faptul că am așteptat. Soțul tău,

Michael, le-a dus astăzi pe fete la școală. Presupun că era rândul lui s-o facă. Acest lucru a fost spre norocul tuturor, dar în primul rând al său. Așa se face că el a rămas în viață, iar tu n-ai fost nevoită să-l vezi murind sub ochii tăi, în timp ce eu am avut parte de tine așa cum mi-am dorit, exact în felul în care mi-am imaginat, de-atât amar de vreme.

Iată ce s-a întâmplat după aceea, Marti.

Ultima ta dimineață a început la fel ca oricare alta. Ţi-ai făcut prețioasele tale exerciții fizice Pilates și apoi ai înotat în piscină obișnuitele lungimi de bazin. Cincizeci de bazine, la fel ca întotdeauna. Probabil că trebuie să fie plăcut să ai un bazin de înot atât de mare și cu apă încălzită. Am stat în picioare și m-am uitat la tine cum alunecai, înainte și-napoi, în albastra apă învolburată. Chiar acolo fiind, atât de aproape, ți-a trebuit o eternitate până să mă vezi.

Când în cele din urmă ți-ai ridicat privirea, trebuie să fi fost extrem de ostenită. Prea ostenită, presupun, încât să mai poți țipa. Tot ce ai făcut a fost să te întorci cu spatele și să fugi, dar asta nu m-a împiedicat să te împușc. Sau, după aceea, să-ți crestez și să-ți ciopârțesc frumoasa față fâșii-fâșii. Şi să-ți mai spun încă ceva, Marti, partea asta de la urmă a fost cea mai plăcută dintre toate. Începe să-mi placă realmente mutilarea feței până la totala desfigurare.

Acum, aș vrea să-ți mai pun o ultimă întrebare – *știi măcar de ce a trebuit să mori? Ştii ce anume ai făcut, ca să meriți asta*? *Ştii, Marti, știi?*

Ceva nelămurit mă face să mă cam îndoiesc de acest lucru.

27

Dar nu chiar în felul acesta se petrecuseră lucrurile. Povestitorul știa asta.

Bineînțeles că omul n-avea de gând să povestească ziarului *L.A.Times* și poliției chiar totul, ci numai ceea ce avea el nevoie să afle și ceilalți, numai ceea ce era în povestirea pe care avea nevoie ca ei s-o acrediteze.

Era o poveste atât de bună, o poveste infernală, chiar dacă el însuși nu afirma așa ceva. Mary Smith! Iisuse! O poveste clasică de groază, atât de înfiorătoare cum n-a mai existat alta pe lume.

Şi pentru că tot venise vorba despre povești, auzise deunăzi una cu-adevărat bună – și anume, „testul psihopatului”. Respectiva poveste era destinată să-ți spună dacă aveai o minte de psihopat. Dacă înțelegeai corect povestea, atunci aveai într-adevăr minte de psihopat. Povestea suna cam așa: La înmormântarea mamei sale, o femeie a văzut un individ și pe dată s-a îndrăgostit nebunește de el. Însă ea nu i-a aflat nici numele, nici numărul de telefon și nici altceva în legătură cu el. După câteva zile, femeia respectivă și-a ucis sora.

Iar acum... testul! Întrebarea era: de ce și-a ucis ea sora? Cel care dădea răspunsul corect însemna că gândește ca un psihopat.

Bineînțeles că Povestitorul ghicise pe loc răspunsul corect. El și-a dat seama imediat de faptul că acea femeie și-a ucis sora... deoarece spera ca la înmormântarea acesteia să-și facă apariția și bărbatul misterios, de care-i plăcuse ei atât de mult.

În orice caz, după ce o ucisese pe Marti Lowenstein-Bell, el se simțea de parcă ar fi plutit ca un zmeu pe aripile vântului, însă știa că nu trebuia să-și piardă controlul, nici mai mult, nici mai puțin decât de obicei. Era nevoit să păstreze aparențele.

Așa că se forță să se întoarcă în mare grabă la lucru!

Rătăci apoi pe holurile clădirii de birouri din Pasadena și stătu de vorbă cu vreo șase colegi de-ai lui de muncă, despre niște lucruri care îl plictisiră îngrozitor, mai ales în acea zi. Ar fi vrut să le povestească tuturor ceea ce tocmai se întâmplase – despre viața lui secretă, despre cum niciunul dintre ei nu-i putea veni de hac, despre cât de abil și de inteligent era și despre ce incredibil de mare complotist, organizator și criminal se simțea.

Doamne, ce le mai plăcea tuturor să rostească acel cuvânt – cutare era criminal, altul afișa un surâs criminal, un act criminal, dar totul nu era decât un mare rahat.

Toți acești oameni erau doar niște fricoși. Ei habar n-aveau ce însemna să comiți cu-adevărat o crimă, în timp ce el știa asta cât se poate de bine.

Şi mai știa și altceva – și anume că îi plăcea asta la nebunie, chiar

mai mult decât își închipuise vreodată că avea să-i placă. Şi mai era și foarte priceput la așa ceva.

Omul simți brusc impulsul de a-și scoate pistolul și de a începe să tragă în tot ce mișca, în tot ce chițăia și în tot ce scheuna.

Dar, la naiba, asta nu era decât o închipuire, o mică și inofensivă visare cu ochii deschiși. Era ceva care nu se putea compara cu adevărata poveste, cu povestea lui. Cu povestea lui Mary, care era cu mult mai bună.

28

— Alex, te-au sunat de la serviciu, de la FBI, de-atâtea ori încât până la urmă n-am mai răspuns. Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat cu oamenii ăia? Strămătușa mea Tia se aplecase peste masa din bucătăria noastră de-acasă, admirând eșarfa multicoloră pe care i-o adusesem ca mulțumire pentru că avusese grijă de casa noastră, cât timp fuseserăm plecați în vacanță, în California. Nana ședea lângă sora ei, Tia, sortând grosul teanc de corespondență sosit între timp.

Pisica noastră, Rosie, se afla și ea cu noi în bucătărie și părea acum puțin mai grăsuță, dacă nu mă înșelam eu cumva. Micuțul animal se freca tare de picioarele mele, ca și când ar fi vrut să-mi spună: *M-am supărat eu pe voi că ați plecat, însă acum sunt bucuroasă că v-ați întors, iar Tia este cu siguranță o bucătăreasă nemaipomenită.*

Şi eu mă bucuram de faptul că mă întorsesem și cred că toți simțeam acest lucru. Atunci când Christine îl luase p Alex Junior înapoi la Seattle se cam terminase și vacanța noastră, sau cel puțin bucuria de a fi împreună. Singura mea discuție cu Christine fusese tensionată și în același timp tristă. Şi ea și eu eram atât de atenți și de concentrați să nu ne pierdem cumpătul, încât am sfârșit prin a nu spune aproape nimic.

Dar Christine mă cam îngrijora cu desele ei schimbări de dispoziție, cu inconsecvențele și cu instabilitatea pe care le putusem constata la ea în acele zile. Mă întrebam cum anume se purta cu micuțul Alex, atunci când nu mă aflam și eu prin preajma lor. Alex cel mic nu se plângea niciodată. Însă copiii arareori se plâng de așa ceva.

Acum revenisem în bucătăria casei noastre din Washington, și mă simțeam de parcă nici n-aș fi fost vreodată plecat în vacanță. Era într-o zi de joi și trebuia ca până luni dimineață să nu mă gândesc deloc la serviciu – hotărâre care a durat vreme de cinci minute încheiate.

Aproape dintr-o obișnuință reflexă, am urcat în biroul meu din pod. Am aruncat pe masă teancul cel gros de corespondență și, cu un gest

mecanic, am apăsat pe butonul de ascultare a mesajelor, de pe robotul telefonic.

Imensă greșeală. Aproape fatală.

Mă așteptau nouă mesaje proaspete.

Primul era de la FBI, din partea lui Tony Woods.

„Bună, Alex. Am încercat de mai multe ori să-ți apelez pagerul, însă n-am avut noroc. Te rog să mă cauți, cât de repede poți, la biroul directorului Burns. Şi te rog să mă scuzi în fața doamnei care avea grijă de casă. Bănuiesc că ea crede acum că te pândesc. Probabil pentru că chiar așa și este. Sună-mă!”Am surâs vag la adresa umorului sec și a dicției lui Tonny, când începu și cel de-al doilea mesaj, care era tot de la el.

„Alex, la telefon e din nou Tony Woods. Te rog să treci pe la serviciu, cât de repede poți. A mai avut loc încă un incident, în cazul crimelor din California. Acolo lucrurile au scăpat fară niciun dubiu de sub control. În Los Angeles e o isterie generală. Ziarul *L.A.Times* a lansat până la urmă și bomba e-mail-urilor lui Mary Smith, și totul a luat-o razna. Telefonează-mi măcar. E foarte important.”

Tony avea suficient discernământ încât să nu-mi lase prea multe amănunte în mesajele de pe robotul meu telefonic de-acasă. De asemenea, s-ar putea să fi sperat să-mi stârnească o mare curiozitate, cu exprimarea lui atât de vagă și de ambiguă.

Intenționat sau nu, izbutise să o facă.

29

Era cât se putea de sigur faptul că victima cea mai recentă ar fi trebuit să fie o altă mamă de la Hollywood, dar eu nu mă puteam abține să nu mă tot întreb dacă metodele de a acționa ale lui Mary Smith continuaseră cumva să se dezvolte. Şi ce se mai auzea oare cu mesajele trimise prin e-mail la ziarul *Times?* Ştirile de la televizor și de pe internet nu mi-ar fi oferit, în cel mai bun caz, decât o jumătate din poveste.

În cazul în care doream să aflu mai multe informații eram nevoit să revin la serviciu.

Dar nu trebuia să fac asta, mi-am spus din nou în gând. Până luni, nu aveam să mă mai gândesc nici la muncă, nici la vreun caz de crimă și nici la Mary Smith.

Robotul telefonic începu din nou să bipăie și se auzii de data asta vocea lui Ron Burns. Acesta era laconic și intrase direct în miezul problemei, așa precum făcea întotdeauna.

„Alex, am ținut legătura cu Fred Van Allsburg din Los Angeles. Nu-ți face griji în privința lui, însă eu trebuie să-ți pun câteva întrebări. Este extrem de important. Şi, bine ai venit înapoi la Washington, bine ai venit din nou acasă."

Apoi, directorul Ron Burns îi telefonase din nou, glasul acestuia fiind încă ținut cu multă grijă în frâu.

„Alex, pentru săptămâna viitoare avem stabilită o teleconferință și n-aș vrea ca tu să fii atunci în totală necunoștință de cauză. Sună-mă, te rog, la mine acasă, în cursul weekend-ului, dacă nu poți altfel. Şi aș mai vrea să stai de vorbă și cu detectiv Galletta din Los Angeles. Ea a mai aflat niște lucruri pe care ar fi foarte bine să le auzi și tu. Dacă nu știi la ce numere de telefon o poți găsi, Tony ți le poate furniza."

Sensul vorbelor sale îmi era cât se putea de limpede. Ron Burns nu mă ruga să rămân conectat la acest caz, el *îmi solicita în mod expres acest lucru.* Dumnezeule, eram sătul de toate astea – de crime, de cazuri care mai de care mai oribile, succedându-se încontinuu. Conform estimărilor FBI-ului existau mai bine de trei sute de ucigași cu tipar distinct de operare, care acționau în Statele Unite. La naiba, eram eu oare acela căruia i se cerea să-i prindă chiar pe toți?

Am întrerupt temporar derularea mesajelor de pe robotul telefonic, pentru a mă gândi câteva clipe și a mă decide cum să reacționez. Gândurile mele se îndreptară direct la Mary Smith. Îi permisesem din nou să intre în mintea mea. Ea îmi captase interesul, curiozitatea și probabil și vanitatea. Se putea oare ca și o femeie să devină asasin în serie? Să omoare alte femei? Să ucidă mame?

Dar de ce? Ar fi oare în stare o femeie de așa ceva? Eu unul nu credeam. Pur și simplu, nu îmi puteam imagina una ca asta, ceea ce nu

însemna că nu se întâmplase.

Mă mai întrebam și dacă mai primise cumva Arnold Griner încă vreun e-mail. Ce rol juca oare Griner sau *L.A. Times* în toată povestea asta? Avea deja Mary Smith în perspectivă o nouă victimă? Ce anume o determina să acționeze astfel?

Cam astea erau gândurile care mă năpădiseră în final.

Cine știe ce femeie, care nu bănuia absolut nimic, o mamă, urma în curând să-și piardă viața, la Los Angeles, lăsând în urma ei un soț și probabil niște copilași! Era prea asemănător cu ceea ce mi se întâmplase mie și eram sigur că Burns se gândise la asta, atunci când îmi telefonase. Nu încăpea nicio îndoială în privința asta.

Cu mai mulți ani în urmă, propria mea nevastă, Maria, fusese împușcată accidental, în plină stradă, în urma unui schimb de focuri între ocupanții a două mașini. Maria murise în brațele mele. Nimeni nu fusese vreodată condamnat sau măcar arestat pentru asta. Fusese cel mai important caz al meu și totuși eșuasem în mod lamentabil în rezolvarea lui. Totul era lipsit de orice sens. Iar acum, se ivise și acest caz oribil din Los Angeles. Nu aveam nevoie de doctoratul meu în psihologie, ca să-mi dau seama de faptul că Mary Smith mă mobiliza la maximum, atât personal, cât și profesional.

M-am gândit atunci că poate ar fi fost totuși bine să mă prezint imediat la serviciu, doar să iau din nou contact cu cazul. Asta ca să nu mai amintesc și de faptul că Burn avea dreptate în privința faptului că nu s-ar fi cuvenit să apar complet nepregătit, luni dimineață.

Las-o dracului de treabă, Alex, ești pe cale să cedezi?

Însă atunci când am ridicat receptorul, am fost surprins să aud vocea lui Damon deja pe linie.

— Da, și mie mi-a fost dor de tine. M-am gândit mult la tine. Îți jur că da, tot timpul.

Apoi se auzi un râs adolescentin de fetiță.

— Day, mi-ai adus și mie ceva din California? Ceva special pentru mine? Spune, mi-ai adus? Mi-ai adus?

M-am silit să pun cât mai încet posibil receptorul în furcă.

Da, și mie mi-a fost dor de tine? Cine să fi fost acea fată? Şi de când oare începuse Day să aibă secrete? Eu mă cam înșelasem închipuindu-mi că, în cazul în care intervenea vreo fată, el ar fi fost dispus să-mi povestească și mie despre ea. Deodată, acest lucru mă făcu să mă simt frustrat, într-o manieră prostească. Doar avusesem și eu treisprezece ani. Ce sperasem oare?

Era un moment al adolescenței sale. Şi aveau să mai urmeze alte două milioane de astfel de momente. O să-l mai las încă cinci minute,

după care îi voi atrage atenția că era timpul să-și încheie convorbirea telefonică. Iar între timp, urma ca eu să-mi ascult, în continuare, restul mesajelor primite pe robot.

Totul era de-a dreptul tulburător.

30

Alex, sunt Ben Abajian și te-am sunat joi, la ora unu și jumătate, ora de-aici de la mine, din Seattle. Ascultă, din păcate, mi-e teamă că trebuie să-ți dau niște vești rele. Se pare că avocata lui Christine a înaintat o moțiune pentru a grăbi aici data audierii în vederea acordării custodiei finale. Nu sunt sigur că voi putea să-i blochez acțiunea și nici măcar dacă e bine să facem asta. Ar mai fi și altele de spus, însă aș prefera să le lăsăm pentru momentul când vom putea sta de orbă pe îndelete. Te rog să mă suni cât mai curând posibil.

Inima începuse să-mi bată ceva mai repede. Ben Abajian era avocatul meu din Seattle. Eu îl angajasem la scurtă vreme după ce Christine se mutase împreună cu micul Alex acolo. Stătusem de vorbă de câteva zeci de ori de-atunci încoace – pe banii mei, bineînțeles.

Omul era un avocat foarte bun și un tip de treabă, iar mesajul lui era un semnal îngrijorător. Aveam impresia că Christine interpretase în felul ei propriu ceea ce se întâmplase de curând în California și acționase imediat în consecință, prin intermediul avocatei sale.

Având în vedere diferența de fus orar față ce Coasta de Vest, se putea să-l prind încă pe Ben la birou. Şi am și reușit. El încercă să scoată în evidență șansele mele, dar tonul său nu părea deloc optimist.

— Alex, situația aceasta este doar temporară, însă ele au mai introdus și o altă moțiune, solicitând custodia fizică integrală asupra lui Alex Junior, până la audierea finală în privința pronunțării deciziei referitoare la custodie, i-ar judecătorul i-a aprobat cererea. Îmi pare rău că a trebuit să-ți dau o asemenea veste.

În acel moment, mâna mi s-a încleștat pe receptorul telefonului. Îmi era foarte greu să-i dau lui Ben vreo replică sau măcar să cuprind cu mintea ceea ce îmi spunea. Christine nu mai fusese niciodată chiar atât de agresivă. Acum părea că încearcă să nu mă lase nici măcar să-l mai văd pe micul Alex. De fapt, tocmai izbutise să facă acest lucru, cel puțin pentru o vreme.

— Alex, mai ești încă pe fir?

— Da, Ben, sunt aici. Iartă-mă. Te rog să aștepți puțin.

Am pus jos receptorul și am răsuflat adânc. Nu-mi era de niciun folos să mă las acum pradă descurajării. Şi nici să explodez la telefon.

Ben nu era câtuși de puțin vinovat de cele întâmplate.

Apoi am ridicat din nou receptorul și mi-am reluat convorbirea cu Ben.

— Şi cum anume și-a motivat cererea? l-am întrebat eu, deși știam deja, sau cel puțin bănuiam.

— Prin preocuparea pentru siguranța lui Alex Junior. În moțiunea respectivă se vorbea despre primejdioasa activitate polițistă pe care o desfășurai în timp ce te aflai împreună cu el în California. S-a susținut faptul că, după toate probabilitățile, ți-ai încălcat drepturile atunci când el se afla în grija ta, la Disneyland.

— Ben, dar asta-i o porcărie, o totală răstălmăcire faptelor. Am fost doar consultant, într-un caz al Departamentului de Poliție din Los Angeles.

— Presupun că așa s-a întâmplat. Avocata ei este Anne Billingsley, o femeie care nu se dă în lături de la nimic și este în stare să facă un mic spectacol impresionant, chiar și în faza actuală. Nu te lăsa copleșit, bine? În afară de asta există aici și o parte bună, oricât ți s-ar părea de ciudat. O dată mai apropiată a procesului semnifică faptul că îi rămâne lui Christine mai puțin timp pentru a stabili o situație de fapt, în noile condiții create. Judecătoarea nu va fi obligată să ia în considerare acest ordin temporar de interdicție, iar asta e ca și cum ordinul nici măcar nu ar fi existat.

Așa că e într-adevăr cu-atât mai bine, cu cât se precipită mai tare lucrurile. La drept vorbind, trebuie să ne considerăm norocoși că am fost programați atât de repede la audiere.

— Minunat! i-am răspuns eu. Halal noroc pe capul nostru, n-am ce zice!

Apoi, Ben m-a sfătuit să scriu o declarație în care să expun cu exactitate ceea ce s-a întâmplat în California. Eu țin, în urma recomandării sale, un jurnal amănunțit, încă de când l-am angajat ca avocat. Acest jurnal cuprinde perioadele petrecute de mine împreună cu Alex, lucrurile pe care le-am remarcat în legătură cu dezvoltarea acestuia, fotografiile de familie și, poate mai important decât toate, orice griji îmi făceam în privința lui Christine. Faptul că ea îl răpise de la mine pe fiul nostru, cu două zile mai devreme decât data stabilită, era cu siguranță semnificativ. Această instabilitate a ei constituia pentru mine un prilej de îngrijorare, care mă tulbura profund. Să fi fost oare și această din urmă întâmplare tot un semn al respectivei instabilități?

— Şi ar mai fi ceva, mai adăugă Ben. Ceva ce s-ar putea să nu-ți placă prea mult.

— Ascultă, dacă o să găsești în toată povestea asta și ceva care să-mi placă, îți voi dubla onorariul.

— Ei bine, unul dintre cele mai puternice argumente în favoarea ta trebuie să fie relația lui Alex Junior cu fratele și sora lui după tată.

— Jannie și Damon n-au să apară în boxa martorilor, am rostit eu răspicat. Asta înseamnă un *nu* hotărât, Ben. N-o să îngădui, sub niciun motiv, să se întâmple una ca asta.

De câte ori văzusem eu martori adulți în toată puterea cum erau vlăguiți în sala de judecată? De prea multe ori ca să pot admite măcar să iau în considerare posibilitatea de a- mi pune copiii într-o atare

situație.

— Nu, nu, nu, încercă Ben să mă asigure. În niciun caz. Însă ar avea o influență favorabilă dacă ei ar putea fi prezenți la audiere. Doar îl vrei pe Alex înapoi, nu-i așa? Acest lucru este ținta noastră, nu? Dacă m-aș înșela în privința asta, nici nu mi-aș mai pierde timpul cu cazul tău.

Mi-am făcut ochii roată prin biroul meu, ca și cum aș fi căutat acolo cine știe ce răspuns vrăjit.

— Trebuie să mă mai gândesc la aspectul ăsta, i-am spus în cele din urmă. O să te anunț eu.

— Nu uita de întreg ansamblul problemei, Alex. Nu va fi nici pe departe totul plăcut, însă pe termen lung o să merite osteneala. Putem câștiga bătălia asta. Vom învinge.

Omul era calm și stăpân pe sine. Nu că m-aș fi așteptat ca el să se implice și din punct de vedere emoțional – dar nu mă aflam eu momentan în cea mai bună dispoziție pentru a putea purta o discuție rațională cu avocatul meu.

— Am putea să mai vorbim și mâine-dimineață, la prima oră? l-am rugat eu.

— Sigur că da. Însă, ascultă, n-ai voie să-ți pierzi speranța. Atunci când vom ajunge în fața judecătorului, trebuie să fii convins din tot sufletul de faptul că ești cel mai bun părinte pentru fiul tău. Asta nu înseamnă că am fi siliți s-o terfelim pe Christine Johnson, însă nu te poți arăta, nu ai voie să pari și nici măcar să te simți înfrânt. Ne-am înțeles?

— Păi, nici nu sunt înfrânt. Nici pe departe. Ben, nu-mi pot

pierde fiul. N-am să-l pierd pe Alex.

— Iar eu am să fac tot ce-mi stă în putință ca să nu las să se întâmple așa ceva. Mai vorbim și mâine. Sună-mă fie la birou, fie acasă. Ai numărul meu de mobil?

— Îl am.

Nici nu știu dacă am mai apucat să-i spun la revedere lui Ben, sau măcar să închid, înainte de a azvârli telefonul cât colo.

31

— Ce se întâmplă acolo sus? strigă Nana de la parter Alex? Ai pățit ceva? Ce ți s-a întâmplat?

Mă uitam la telefonul care zăcea pe podea și mă minteam ca scos din minți.

— Nu s-a-ntâmplat nimic rău, i-am strigat eu drept răspuns. Am scăpat ceva pe jos. Totul e-n regulă.

Nici chiar această măruntă minciună nu-mi cădea bine, însă în acel moment nu aveam chef să dau ochii cu nimeni. Nici măcar cu Mama Nana. M-am împins înapoi de lângă masa mea de lucru și mi-am plecat capul între genunchi. Lua-o-ar naiba pe Christine. Ce se-ntâmplase oare cu ea? Ceea ce făcea nu era deloc corect, iar ea probabil că știa acest lucru. Nici nu se putea să fi ales o modalitate mai nefericită ca asta de a se comporta. Ea fusese aceea care se hotărâse să plece și care spusese că se simțea nepotrivită ca mamă a lui Alex. Ea singură îmi spusese asta. Ea folosise acel termen – nepotrivită. Şi tot ea era aceea care se tot răzgândea. În cazul meu, nimic nu se schimbase. Îl voiam pe Alex chiar din clipa-n care îl văzusem pentru întâia oară, iar acum îl voiam încă și mai mult.

Îmi imaginam fețișoara lui, micul zâmbet sfios și dulcea licărire care îi apăruse ceva mai târziu în ochi. Parcă-i auzeam aievea glăsciorul în minte. Aș fi vrut să-l îmbrățișez neîncetat.

Mă simțeam atât de nedreptățit și atât de total lipsit de speranță. Tot ce mai aveam în mine era furia și chiar puțină ură la adresa lui Christine, ceea ce mă făcea să mă simt și mai rău. Mă voi lupta cu ea, dacă asta își dorea, deși era ceva nebunesc ceea ce făcea ea.

Răsuflă adânc, m-am îndemnat în gând.

Se zice că e bine să rămâi calm într-o situație nefavorabilă. Dar nu-mi puteam scoate deloc din cap simțământul că eram pedepsit pentru faptul că eram polițist și că îmi făceam datoria.

Nici nu știu cât de mult am zăbovit acolo sus, însă atunci când într-un târziu am părăsit podul, toată casa era cufundată în beznă și liniște. Jannie și Damon dormeau deja în camerele lor. Cu toate astea, am trecut pe la fiecare dintre cei doi și i-am sărutat de noapte bună. I-am scos lui Jannie urechile de șoricel și i le-am pus pe noptieră.

Apoi am ieșit pe veranda din spatele casei, am deschis capacul pianului și m-am așezat să cânt. Era ca o terapie individuală.

De obicei, muzica punea stăpânire pe mine și mă ajuta să trec peste toate și să uit de orice mă frământa.

În seara aceea, blues-ul sună mânios și absolut nelalocul său. Am trecut la Brahms, ceva mai liniștitor, însă și acest lucru se dovedi în întregime zadarnic. Voiam să cânt pianissimo, dar nu reușeam decât tare, în timp ce arpegiile mele sunau ca niște bocanci tropăind în sus și-n jos pe niște scări.

Până la urmă, m-am oprit la mijlocul melodiei, cu mâinile deasupra clapelor.

În tăcerea deplină, mi-am auzit respirația gâfâită și nu încercarea reflexă de a lua o gură de aer.

Şi dacă-l pierdeam cumva pe micuțul Alex?

32

Nimic nu putea fi mai rău decât asta. Nici nu-mi puteam închipui ceva mai rău.

Câteva zile mai târziu, am plecat cu toții cu avionul la Seattle, în vederea audierii de la tribunal, referitoare la custodia asupra lui Alex Junior. Întreaga familie Cross mergea din nou în Vest. De data asta însă nu în vacanță, nici măcar într-o scurtă vacanță.

În dimineața zilei care urmase aceleia în care sosiserăm acolo, Jannie, Damon și Nana ședeau în liniște în spatele meu, pe băncile din sala de judecată, așteptând cu toții să înceapă ședința. Conversația noastră fusese înlocuită de o tăcere plină de încordare, dar faptul că îi aveam pe toți cu mine acolo însemna foarte mult pentru mine, chiar mai mult decât mi-aș fi putut închipui.

Am aranjat poate pentru a zecea oară hârtiile din fața mea. Eram sigur că pe dinafară arătam acceptabil pentru oricine s-ar fi uitat la mine, însă în interior eram devastat și mă simțeam golit sufletește.

Ben Abajian și cu mine eram așezați la masa rezervata părții pârâte. Era un spațiu care se dorea plin de căldură, dar era impersonal, cu pereții placați cu lemn de culoarea mierii și cu mobilier obișnuit.

Sala de judecată nu avea niciun fel de ferestre, lucru fără importanță, deoarece în acea dimineață la Seattle era o vreme mohorâtă și ploioasă.

Atunci când intră în sală, Christine părea extrem de proaspătă, de aranjată și de hotărâtă. Nu sunt sigur la ce anume m-aș fi așteptat, poate la cine știe ce semn vizibil că îi era și ei la fel de greu precum îmi era mie. Părul ei părea acum mai lung, fiind pieptănat pe spate, într-o coadă împletită în stil franțuzesc. Taiorul bleumarin și bluza gri de mătase cu guler înalt, erau mai sobre decât fusesem eu obișnuit să o văd îmbrăcată și în același timp părea mai impunătoare. Arăta ca și cum ar fi fost și ea avocată. Totul era perfect în ce-o privea.

Privirile ni s-au întâlnit scurt. Christine dădu din cap în direcția mea, fără a se arăta câtuși de puțin emoționată. Pentru o clipă îmi apăru o amintire în care Christine se uita la mine peste masa de la Kinkead's, locul preferat pentru luarea cinei, din Washington. Îmi era dificil să cred că aceia fuseseră aceiași ochi care se uitau într-ai mei și acum, în această sală de judecată, sau că ea era aceeași persoană dintotdeauna.

Christine îi salută rapid pe Jannie, pe Damon și pe Nana. Copiii s-au arătat rezervați și politicoși, lucru pe care l-am apreciat foarte mult.

Nana a fost singura care i s-a arătat oarecum ostilă. Ea n-a scăpat-o nicio clipă din priviri, până ce Christine a ajuns la locul ei, de la masa reclamanților.

— Ce dezamăgitor, murmură

Nana. Of, Christine, Christine, cine ești tu oare? Te-ai putea comporta cu mult mai bine decât atât. Poți mai mult decât să-i faci rău unui biet copilaș nevinovat.

Apoi Christine se întoarse și se uită la Nana și păru înfricoșată, ceea ce nu mai văzusem niciodată la ea.

De ce îi era ei oare frică acum?

33

Doamna Billingsley ședea în stânga lui Christine, iar Ben se afla în dreapta mea, ambii blocând contactul vizual dintre noi doi. Acest lucru era probabil unul bun. Eu nu voiam în acel moment s-o văd. Nu-mi puteam aminti să mai fi fost vreodată chiar atât de furios pe cineva, și mai ales pe cineva la care ținusem mult. *Ce ai tu de gând, Christine? Cine ești tu?*

Mi se învârtea tot capul în timp ce începuse audierea și Anne Billingsley se pornise să-și debiteze îndelung repetatul și bine șlefuitul cuvânt de deschidere.

De-abia atunci când am auzit rostindu-se expresia „născut în captivitate”, am început să mă concentrez și eu cu-adevărat asupra celor ce se întâmplau acolo. Avocata vorbea despre împrejurările nașterii micuțului Alex, după ce Christine fusese răpită, în timp ce ne aflam în vacanță în Jamaica, acolo unde începuse sfârșitul relației noastre.

Din acel moment mi-am dat seama că Billingsley era fără îndoială și în toate amănuntele exact vipera pe care mi-o zugrăvise Ben. Fața ei ridată și claia de păr argintiu îi trădau o anumită artă avocățească a punerii teatrale în scenă a oricărei situații. Femeia își rosti răspicat, cu o formulare și pronunție atingând perfecțiunea, toate cuvintele-cheie.

— Doamnă judecătoare, dorim să aducem în discuție *nenumăratele primejdii* care l-au pândit pe fiul doamnei Johnson și pe doamna Johnson însăși, în cursul unei *scurte și tumultuoase* legături cu domnul Cross, cel care dispune de un lung trecut de implicări în rezolvarea celor mai cumplite cazuri posibile de omucidere, ca și de un lung trecut de punere în mare pericol a celor apropiați lui.

Şi totul continuă în mod asemănător, cu grele depoziții și afirmații, una după alta.

M-am uitat iute în direcția lui Christine, însă ea privea drept în față. Chiar asta voia ea oare cu-adevărat? Cum anume dorea să meargă totul în continuare? Nu-i puteam înțelege expresia impenetrebilă, oricât de mult aș fi încercat.

După ce doamna Billingsley m-a desfințat în câteva cuvinte, s-a oprit din înnebunitoarea fâțâială continuă și s-a așezat.

Ben s-a ridicat imediat, însă a rămas nemișcat lângă mine, în tot cursul cuvântului său de deschidere.

— Doamnă judecătoare, nu voi răpi Curții prea mult timp în acest moment. Ați ascultat un rezumat al situației și cunoașteți de-acum factorii esențiali din acest caz. Ați aflat deja faptul că începuturile acestui conflict au avut loc în ziua în care doamna Johnson și-a abandonat fiul nou-născut. Mai știți și faptul că doctorul Alex Cross i-a asigurat fiului său, Alex Junior, acel cămin plin de dragoste pe care și-l dorește orice copil, în decursul primului său an și jumătate de viață. Și știți că legătura cea mai durabilă, așa cum este ea denumită, ce pe care o stabilim cu frații și cu surorile noastre, există deja pentru micul Alex, acasă la Washington, D.C., în cadrul unicei familii pe care a cunoscut-o, până în urmă cu un an de zile. În sfârșit, știm cu toții că structura și ocazia succesului sunt elementele-cheie în determinarea a ceea ce este cel mai bine pentru un copil aflat în nefericita împrejurare a unor părinți despărțiți. Voi spune chiar acum, și cred că veți fi de acord cu mine, că o casă unde locuiesc tata, bunica, fratele și sora, o casă în vecinătatea căreia se află numeroși veri și mătuși, poate asigura oricărui copil o mult mai temeinică susținere decât atunci când

este crescut de o mamă singură, care locuiește la aproape cinci mii de kilometri distanță de mica familie pe care o mai are, mamă care numai până acum s-a răzgândit deja de două ori în privința propriei sale dedicări față de copilul aflat în discuție. Acestea fiind zise, afirm că nu mă aflu aici pentru a o ponegri pe doamna Johnson. Ea poate constitui, după toate probabilitățile, un părinte extrem de bun, atunci când se hotărăște să se comporte astfel. Eu mă aflu aici pentru a sublinia concluzia de bun-simț că fiul clientului meu, ca și orice copil, este mai bine îngrijit și crescut de un părinte al cărui angajament față de educarea acestuia nu a fost nicio clipă ezitant și nu a dat niciun semn că ar urma să șovăie în viitor.

În cadrul întâlnirilor noastre dinaintea procesului, Ben și cu mine căzuserăm de acord să păstrăm totul pe cât posibil în niște limite civilizate. Ştiam dinainte ceea ce avea să spună el, și totuși, acolo, în sala de judecată și în fața lui Christine, totul mi se părea că sună altfel, mi se părea deprimant de bătăios, indiferent de faptul că același lucru tocmai mi-l făcuse și mie Anne Billingsley, în cuvântul ei de deschidere.

Mă încerca un anumit sentiment de vinovăție. Indiferent de genul de noroi cu care voia să arunce în mine avocata lui Christine, la sfârșitul zilei eu tot purtam de unul singur responsabilitatea pentru propriile mele acțiuni, și chiar pentru acelea ale avocatului meu. Asta era ceva imprimat în mine de către Nana, de foarte multă vreme.

Totuși, ceva se schimbase. Decizia mea era încă puternică – mă aflam aici doar pentru a-l putea readuce acasă la Washington pe fiul meu cel mai mic. Însă, ascultându-l pe Ben Abajian vorbind, am avut simțământul că în acest caz nu aveau să existe învingători. Era vorba numai despre cine anume pierdea mai puțin.

Speram din toată inima să nu fie micul Alex acela care va pierde.

— Doamnă Johnson, ne poți spune, cu propriile dumitale cuvinte, de ce te afli astăzi aici?

Mă întrebam dacă-și mai dădea seama și altcineva cât de neliniștită era Christine în boxa martorilor. Ea își tot încleșta o mână în jurul degetelor de la cealaltă mână, neputând să-și mascheze deloc tremurăturile. Nu puteam să nu mă crispez, să nu fac tot felul de grimase și să nu-mi simt stomacul tensionat. Mă deranja crunt s-o văd în halul acela, chiar și acum, în împrejurările pe care ea însăși le provocase.

Dar când Christine îi răspunse lui Anne Billingsley la întrebări, vocea îi părea hotărâtă, dură și părea că se află în largul ei.

— A venit vremea ca fiul meu să aibă și el o situație permanentă stabilă, în viața lui de familie. Vreau să-i asigur genul de trăinicie de care s-ar cuveni să beneficieze. Şi mai presus de orice altceva, vreau ca el să se afle în deplină siguranță.

Billingsley ședea pe scaunul ei, simulând – sau poate chiar simțind în realitate – o încredere deplină.

— Ai putea să ne povestești, te rog, evenimentele care au condus la despărțirea dumitale de domnul Cross?

Christine își lăsă un moment privirea în jos, pentru a-și aduna gândurile. Nu puteam să cred că juca în acel moment un soi de teatru ieftin. Sinceritatea ei fusese unul dintre motivele pentru care mă îndrăgostisem de ea, înainte de a ne căsători.

— Imediat după ce am rămas însărcinată, am fost răpită și ținută ca ostatică, vreme de zece luni încheiate, începu ea, ridicându-și din nou privirea. Cei care m-au răpit au făcut asta pentru a lovi în Alex. După ce s-a încheiat această înfiorătoare perioadă, am constatat că era imposibil să

revin la o viață normală împreună cu el. Am vrut s-o fac, dar pur și simplu n-am mai putut.

— Pentru a fi totul limpede, te rog să ne spui dacă prin Alex vrei să-l desemnezi pe domnul Cross.

Nu agentul Cross, nu doctorul Cross, ci doar domnul Cross. Avocata nu scăpa niciun prilej de a mă înțepa.

Până și Christine tresări înfiorată, dar după aceea răspunse:

— Da, așa este.

— Îți mulțumesc, Christine. Acum aș vrea să mai revenim încă un pic în trecut. Am înțeles că fiul tău s-a născul în Jamaica, în perioada în care erai ținută ostatică acolo. Este adevărat?

— Da.

— S-a născut în vreun spital din Jamaica sau măcar sub supraveghere medicală?

— Nu. S-a născut într-o colibă din junglă. Bandiții au adus totuși un fel de moașă, însă aceasta nu știa să vorbească în limba engleză, sau cel puțin cu mine nu vorbea, și nu au fost luate niciun fel de măsuri de îngrijire prenatală. Am fost extrem de recunoscătoare că Alex Junior s-a născut sănătos și s-a menținut sănătos. Într-un cuvânt, în toate acele luni, noi am trăit ca într-un fel de celulă de închisoare.

Doamna Billingsley se ridică în picioare, traversă încăperea și îi întinse lui Christine o batistă.

— Doamnă Johnson, a fost cumva această răpire prima oară când relația dumitale cu domnul Cross ți-a adus în

viață violența?

— Obiectez! Ben sărise ca ars în picioare.

— Îmi voi reformula întrebarea, doamnă judecătoare. Billingsley își reîntoarse amabilul zâmbet în direcția lui Christine. Au existat cumva și alte incidente violente, anterioare sau ulterioare nașterii fiului tău, legate de activitățile de serviciu ale domnului Cross, care te-au afectat în mod direct?

— Au mai fost încă alte câteva, răspunse Christine, fără nicio ezitare. Prima dată a fost imediat după ce ne-am cunoscut. Soțul meu de-atunci a fost împușcat mortal de către cineva pe care Alex îl căuta în cadrul unui alt caz cumplit de crimă. Mai târziu, după nașterea fiului nostru, când acesta locuia la Washington împreună cu tatăl său, știu că cel puțin o dată a fost scos din casă în toiul nopții, din rațiuni de siguranță. De fapt, toți copiii Cross au fost atunci scoși în mare grabă din casă. Un criminal în serie îl vâna pe Alex.

Billingsley stătea în picioare lângă masa reclamanților, așteptând. În cele din urmă, ea scoase dintr-un dosar pânzat un teanc de fotografii.

— Doamnă judecătoare, v-aș ruga să admiteți aceste fotografii ca probe. Ele înfățișează cu claritate casa domnului Cross, în noaptea uneia dintre aceste evacuări

de urgență. Îl veți putea vedea pe fiul clientei mele dus în brațe de către o persoană care nu face parte din familie, în mijlocul confuziei și harababurii care în mod evident cuprinsese întreaga zonă.

Îmi venea să-mi răcnesc propria obiecție la adresa unor astfel de așa-zise dovezi. Ştiam de pildă că John Sampson era acela care îl ducea în noaptea respectivă pe micul Alex in siguranță, și nu cine știe ce polițist, în chiar noaptea în care Christine adusese un fotograf – *un detectiv particular* – în apropierea casei mele. Absolut nimeni nu fusese în primejdie, deoarece noi acționaserăm rapid și judicios, însă fotografiile fuseseră lăsate să vorbească singure, cel puțin pentru moment.

Apoi, a fost din ce în ce mai rău.

Anne Billingsley a purtat-o pe Christine printr-o serie întreagă de evenimente prezentate în mod eronat, legate de profesia și activitatea mea, punând virtual în gura lui Christine tot felul de vorbe.

Întreaga șaradă se încheie, în mod apoteotic, cu excursia noastră la Disneyland, excursie pe care avocata o prezentă ca pe un oribil câmp minat cu fel de fel de pericole pentru micul Alex, pe care eu l-aș fi „abandonat” ca să merg să scotocesc prin toată California de Sud, în căutarea unui psihopat care putea să-mi terorizeze din nou întreaga familie.

35

Apoi, mi-a venit și mie rândul de a fi supus supliciilor.

Timpul pe care și l-a petrecut Ben interogându-mă în boxa martorilor a fost cea mai dificilă și mai încurcată corvoadă pe care am înfruntat-o vreodată, miza pusă în joc fiind uriașă. El mă învățase să nu mă adresez direct judecătoarei, însă îmi era extrem de greu să nu fac acest lucru. Viitorul băiețelului meu se afla în mâinile ei, nu-i așa?

Judecătoarea era June Mayfield, o femeie de circa șaizeci de ani, cu un fel de coafură țeapănă demnă de cei mai buni stiliști ai Americii mijlocului de secol douăzeci, și nu de orașul Seattle de la începutul noului mileniu. Până și numele ei mi se părea demodat. Pe când ședeam pe banca din boxa martorilor, mă tot întrebam dacă judecătoarea Mayfield o fi având și ea copii. Era ea cumva divorțată? Oare trecuse și ea vreodată printr-o situație asemănătoare aceleia în care mă aflam eu în acel moment?

— N-am venit aici ca să dezvălui lucruri rele despre nimeni, am rostit eu fără grabă. Mă gândeam că Ben tocmai îmi solicitase să spun dacă aveam vreo îndoială în privința lui Christine ca părinte. Eu vreau să vorbesc numai despre ceea ce este cel mai bine pentru Alex. Nimic altceva nu contează mai mult decât acest lucru.

Avocatul meu dădu din cap și își țuguie buzele, dându-mi astfel de înțeles că răspunsul meu fusese unul corect – sau poate că reacția lui i se adresase cumva doar judecătoarei?

— Da, fără îndoială că așa este, încuviință Ben. Poți povesti acum, în fața Curții, cum a ajuns Alex Junior să locuiască împreună cu tine, în primul său an și jumătate de viață?

Din boxa martorilor o puteam privi drept în față pe Christine. M-am gândit că ăsta era un lucru bun. Nu voiam să spun nimic din ce n-aș fi fost dispus să-i spun și ei, pe șleau.

Am explicat, cât de direct am fost în stare, faptul că soția mea, Christine, nu se simțise capabilă să mai conviețuiască alături de mine și nici să crească un copil, după ceea ce pățise în Jamaica. N-aveam nevoie să mai înfloresc lucrurile. Ea optase să plece de lângă mine, și

cu asta basta. Îmi spusese că nu se simțea „potrivită” să-l crească pe Alex. Christine folosise chiar acel termen și n-aveam să uit asta niciodată. Dar cum aș fi putut să uit?

— Şi cât de multă vreme a trecut între momentul abandonului doamnei Johnson și...

— Obiecție! Doamnă judecătoare, colegul meu îi face clientei mele un proces de intenție.

— Se respinge obiecția, rosti judecătoarea Mayfield.

Am încercat să nu-mi fac prea mari iluzii în legătură cu reacția acesteia, dar în orice caz mă simțeam bine auzindu-i replica de respingere a obiecției.

Şi Ben continuă cu întrebările.

— Cât timp ai zice că a trecut între acel abandon și următoarea dată când doamna Johnson și-a mai vizitat fiul?

Nu trebuia să mă gândesc prea mult ca să-i pot răspunde la întrebare.

— Şapte luni, am spus eu. A fost vorba despre un interval de șapte luni.

— Da, șapte luni în care ea nu și-a văzut fiul. Şi ce părere ai avut în legătură cu asta?

— Cred că, mai mult decât orice altceva pe lume, am fost surprins de faptul că Christine nu mai dăduse un semn de viață. Am început să mă gândesc că ea nu avea deloc intenția de a se întoarce acasă. Şi tot așa credea și micul Alex. Chiar ăsta era adevărul, însă îmi era greu să-l rostesc cu voce tare, în sala de judecată. Toată familia noastră a fost surprinsă, mai întâi de plecarea ei și după aceea de neașteptata ei

revenire.

— Şi când anume a fost următoarea dată când ai mai avut vreo veste din partea ei?

— Atunci când m-a anunțat că voia ca micul Alex să vină să locuiască împreună cu ea, la Seattle. În acea perioadă, Christine deja își angajase un avocat, la Washington.

— Cât timp mai trecuse până atunci? mă întrebă Ben.

— Mai trecuseră alte șase luni.

— Chiar așa? Își abandonează fiul, îl mai vede doar după șapte luni, apoi îl părăsește din nou, ca să se întoarcă încă o dată, pretinzând să-i fie mamă? Astfel s-au petrecut lucrurile?

Am oftat.

— Cam așa ceva.

— Doctore Cross, ne poți spune, cu toată sinceritatea, de ce soliciți custodia asupra fiului tău?

Cuvintele de răspuns îmi ieșiră șuvoi:

— Îl iubesc nespus de mult; îl ador pe micul Alex. Mi-aș dori ca el să crească împreună cu fratele și cu sora lui, și cu bunica mea, care m-a crescut și pe mine, de când aveam doar nouă ani. Socotesc că Jannie și Damon constituie cele mai bune referințe ale mele. Am demonstrat că, indiferent ce greșeli aș putea să mai fac, sunt mai mult decât capabil să am grijă de creșterea unor copii fericiți, și dacă mă pot exprima astfel, a unor copii absolut uluitori.

Mi-am aruncat în acel moment privirea către Jannie, Damon și

Nana. Aceștia îmi zâmbiră, însă după aceea Jannie se puse pe plâns. A trebuit să mă uit din nou la Ben, pentru că altfel urma să-mi pierd și eu cumpătul.

Am remarcat faptul că până și judecătoarea Mayfield îi privise pe copii și că părea extrem de preocupată.

— Îmi iubesc copiii mai mult decât orice pe lume, am continuat eu. Însă familia noastră nu este împlinită fără micul Alex, sau Ali, cum îi place să i se spună. El este membru al familiei noastre. Cu toții îl iubim din toată inima. Nu l-am putea părăsi nici măcar pentru șase minute, și cu-atât mai puțin pentru șase luni.

Am zărit-o cu coada ochiului pe Nana dând din cap, iar ea părea cu mult mai înțeleaptă ca judecătoarea Mayfield din înălțimea jilțului, cu roba ei cea neagră, în special atunci când venea vorba despre creșterea copiilor.

— Te rog să continui, Alex, mă îndemnă Ben, cu blândețe. Te descurci foarte bine. Mergi mai departe.

— Dacă ar fi fost după dorința mea, atunci Christine n-ar fi trebuit să plece din Washington. Ali ar merita să ne aibă pe amândoi lângă el. Dar dacă asta nu se poate, atunci s-ar cuveni măcar să-i fie alături cât mai mulți dintre membrii familiei mele. Nu cred că i-ar merge rău nici aici, la Seattle, dar este vorba despre ceea ce ar fi cel mai bine pentru el. Şi, după cum am mai spus, nu știu cât contează acest lucru, însă eu îl iubesc nespus de mult. El este prietenul meu. Mi-a furat inima.

Apoi, ochii mi s-au umplut de lacrimi și asta cu siguranță nu pentru

efectul dramatic asupra judecătoarei.

Audierea mărturiilor continuă și după-amiază și se prelungi și o mare parte a dimineții următoare. Din când în când totul a fost de-a dreptul brutal. După pledoariile finale ale avocaților am așteptat în holul sălii de judecată ca judecătoarea Mayfield să cântărească ceea ce urma de făcut.

— Ai fost nemaipomenit, tată, îmi spuse Jannie, ținându-mă de braț și lăsându-și capul pe umărul meu. Tu ești mereu nemaipomenit. O să ni-l dea pe Alex înapoi. Simt eu asta.

Mi-am petrecut brațul rămas liber pe după umărul ei.

— Îmi pare rău că a trebuit să trecem prin asta, dar mă bucur că sunteți și voi aici.

În acel moment, a ieșit un grefier și ne-a rechemat în sală. De pe figura inexpresivă a acestuia nu se putea desluși absolut nimic.

Pe când intram din nou în sală, Ben îmi murmură la ureche:

— O să fie doar o simplă formalitate. Judecătoarea are probabil de gând să mai mediteze asupra problemei și vom fi reconvocați peste un interval de timp cuprins între doua și șase săptămâni. Iar pentru perioada de până atunci, eu voi solicita revizuirea înțelegerii temporare privind dreptul tău de a-ți vizita fiul. Sunt sigur că nu va fi nicio problemă. Ai fost grozav în boxa martorilor, Alex. Referitor la asta, n-ai de ce să-ți faci niciun fel de griji. Deocamdată, poți să fi liniștit.

36

De îndată ce ne-am adunat din nou cu toții în sala de judecată, a intrat și judecătoarea Mayfield și s-a așezat la locul ei de pe podium. Ea își făcu mai întâi puțin de lucru cu fusta ei și apoi nu mai pierdu nicio clipă.

— Am luat în considerare toate mărturiile, probele și depozițiile depuse și am ajuns deja la o hotărâre. Pe baza a tot ce am auzit, situația mi se pare a fi cât se poate de limpede.

Ben mă privi îngândurat, însă eu nu-mi puteam da seama ce semnificație avea privirea lui.

— *Ben?* i-am șoptit eu.

— Curtea a decis rezolvarea problemei în favoarea solicitantei. Copilul va rămâne în custodia doamnei Johnson, încredințându-i acesteia și rezolvarea dificilei probleme de a facilita stabilirea de comun acord cu cealaltă parte a unei scheme de vizitare mutual acceptate. Am de gând să vă solicit dreptul de mediere pentru orice neînțelegere privind acest acord, mai înainte de a consimți să ne întâlnim din nou în această sală de judecată.

Judecătoarea își scoase ochelarii și se frecă la ochi, de parcă distrugerea unei vieți ar fi constituit pentru ea o parte exasperant de plictisitoare a zilei. Apoi continuă:

— Dată fiind însă marea distanță geografică dintre domiciliile voastre, sunt totuși înclinată să încurajez găsirea unor soluții constructive și hotărăsc că doctorul Cross va fi îndreptățit la a-i fi acordat echivalentul a minimum

patruzeci și cinci de zile de vizitare pe an. Şi cam asta-i tot.

Şi, fără să mai adauge ceva, pur și simplu se ridică și părăsi încăperea.

Ben îmi puse o mână pe umăr.

— Alex, nici nu știu ce să-ți mai zic. Am rămas de-a dreptul stupefiat. În cinci ani de zile, n-am mai văzut nicio altă decizie luată pe loc. Îmi pare nespus de rău.

Eu de-abia îl mai auzeam și eram doar vag conștient de familia mea, care se adunase în jurul meu. Mi-am ridicat privirea și le-am văzut pe Christine și pe Anne Billingsl ey strecurându-se pe lângă noi.

— Ce anume s-a întâmplat cu tine? am întrebat-o pe Christine, cuvintele ieșindu-mi din gură pe negândite. Mă simțeam ca și cum toți mușchii pe care îi folosisem mult în ultimele câteva zile cedaseră simultan. Asta ti-ai dorit? Să mă pedepsești? Să-mi pedepsești și familia? De ce, Christine?

Apoi i se adresă și Mama Nana:

— Ai dovedit multă cruzime și egoism, Christine. Nu poate decât să-mi fie milă de tine.

Christine ne întoarse spatele și se îndepărtă extrem de rapid de noi, fără a rosti o vorbă. Când ajunse lângă ușile sălii, umerii i se gârboviră. Brusc, ea își duse o mână la gură. Nu puteam ști precis, dar mi s-a părut că începuse să plângă. Doamna Billingsley o luă de braț și o conduse afară, în hol.

Chiar că nu mai înțelegeam nimic. Christine tocmai câștigase, și totuși plângea de parcă ar fi pierdut. Pierduse ea oare? Asta era? Ce se întâmplase adineaori în mintea ei?

După câteva clipe am ieșit și eu pe hol, năucit. De o mână mă ținea Nana, iar de cealaltă Jannie. Christine se făcuse deja nevăzută, iar în hol aștepta altcineva, o persoană pe care n-aș fi vrut s-o întâlnesc.

James Truscott pătrunsese dintr-un motiv sau altul în tribunal, însoțit și de fotoreportera lui. Ce dracu' se întâmpla cu omul acela? Să vină el până aici. Tocmai în momentul respectiv. Ce fel de reportaj mai scria?

— Grea zi în fața Curții, doctore Cross, îmi strigă el pe coridor. Vrei să faci vreun comentariu asupra hotărârii judecătorești?

M-am grăbit să trec pe lângă el împreună cu familia mea, însă fotografa tot a apucat să ne facă niște poze nedorite, printre care și niște instantanee cu Damon și Jannie.

— Să nu te pună naiba să publici vreo fotografie de-a familiei mele, l-am atenționat eu pe Truscott.

— Căci altminteri, ce-o să-mi faci? mă întrebă el, înfingându-se sfidător în fața mea, cu mâinile în șolduri.

— Să nu te prind că îndrăznești să publici în revista aia a ta fotografii înfățișând vreun membru al familiei mele. Ai mare grijă să nu faci una ca asta.

Apoi i-am smuls fotoreporteriței din mână aparatul de fotografiat și l-am luat cu mine.

Târziu, în aceeași zi, Povestitorul era la volanul mașinii sale, deplasându-se către nord, pe artera rutieră 405, autostrada San Diego, pe care traficul se desfășura mulțumitor de fluent, la aproximativ șaizeci și cinci de kilometri pe oră. Bărbatul își derula în minte „lista sa neagră”. Cine anume ar fi vrut el să urmeze la căsăpit, ori dacă nu imediat, atunci măcar înainte de a i se fi înfundat lui și ar fi fost nevoit să se oprească din ucis sau ar fi fost prins?

Să se oprească! Exact la fel de brusc precum începuse totul. Să pună punctul final. Să termine cu asta. Să marcheze , sfârșitul întregii sale povești.

Omul își mâzgăli o scurtă însemnare într-un mic carnețel pe care îl ținea în permanență într-un buzunar al portierei din față. Îi era extrem de incomod să scrie atunci când conducea automobilul și acesta fu cât pe ce să devieze prea mult de la traiectorie și să iasă puțin de pe banda lui de circulație.

Deodată, cine știe ce idiot din dreapta lui începu să claxoneze neîntrerupt, vreme de mai multe secunde.

Povestitorul aruncă o privire în direcția respectivului Lexus decapotabil negru și zări în acesta un imbecil, care se apucase să zbiere la el, înjurându-l de mama focului și arătându-i un deget mijlociu îndreptat în sus.

Povestitorul nu se putu abține și izbucni în hohote de râs la adresa tâmpitului cu fața înroșită de furie, aflat în cealaltă mașină.

Dobitocul era totalmente pe dinafară. Dac-ar fi știut el cu cine se pusese! Totul era de-a dreptul ridicol. Povestitorul se aplecă spre geamul de pe partea pasagerului din dreapta. Râsul său îl făcea în mod vădit pe țăcănitul acela să se înfurie din ce în ce mai tare.

— Crezi că-i nostim, tembel ticălos ce ești? Chiar găsești că-i de râs toată treaba asta? răcnea din răsputeri individul,I în direcția lui.

În consecință, Povestitorul continuă să râdă în hohote, ignorându-l pe turbatul nenorocit, ca și cum acesta nici n-ar fi existat și n-ar fi meritat nici măcar un scuipat. Însă acel tip chiar exista cu-adevărat, și de fapt îi căzuse cu tronc Povestitorului, lucru care nu era deloc de dorit.

Până la urmă, Povestitorul își trecu mașina în spatele acelui Lexus pe care îl urmă în continuare, de parcă s-ar fi recunoscut vinovat și ar fi avut remușcări. Decapotabila cea neagră a nemernicului părăsi autostrada la a doua ieșire și Povestitorul o urmă.

Acest lucru nu făcea parte din scenariul său. Acum se apucase să

mai și improvizeze.

El continuă să urmărească luminile de poziție din spatele decapotabilei în sus, pe colinele Hollywood-ului, pe un drum lăturalnic, iar apoi pe un alt urcuș abrupt.

Se întreba dacă nu cumva șoferul din Lexus își dăduse deja seama de faptul că el era acela care îl urmărea. Ca să fie sigur de asta, începu să claxoneze îndelung, pe o distanță de aproape un kilometru. Își închipuia că individul celălalt ar putea fi de-acum destul de speriat. În locul lui, el unul cu siguranță că ar fi fost, și cu-atât mai mult în cazul în care tipul ar fi știut de cine anume se luase și pe cine anume se apucase să sâcâie pe autostradă.

Apoi el trase de volan și se angajă în depășirea decapotabilei. Asta era cea mai grozavă scenă de până acum. Povestitorul avea toate geamurile mașinii sale deschise, iar puternicul curent de aer îi biciuia fața.

Şoferul din Lexus se holbă la el uluit. Acum nu-l mai suduia câtuși de puțin și nici nu-i mai făcea gesturi obscene. Cine avea mici remușcări? Cine arăta acum puțin r-e-s-p-e-c-t?

Povestitorul își ridică mâna dreaptă, ținti și trase de patru ori drept în figura celuilalt conducător auto, după care se uită la decapotabila care-și schimbase brusc direcția, intrând în peretele de piatră de pe marginea șoselei, răsucindu-se, fiind aruncată înapoi pe drum și lovindu-se după aceea din nou de stânci.

Apoi se făcu liniște – enervantul cretin era mort, nu? Meritase cu vârf și îndesat să piară, tâmpitul dracului. Partea proastă era că din păcate, mai curând sau mai târziu, trebuia ca toate aceste asasinate să se încheie. Sau cel puțin, așa prevedea mărețul său plan, așa suna preafrumoasa lui poveste.

38

Detectiv Jeanne Galletta gonea cu automobilul ei Thunderbird, fabricat cu doi ani în urmă. Mai condusese cu viteză chiar mai mare ca acum, însă niciodată pe străzile diu orașul Los Angeles. Vitrinele magazinului Van Nuys rămâneau rapid în urmă, licărind, în timp ce sirena mașinii urla într-un ritm susținut, deasupra capului ei.

Când ajunse în fața cafenelei, se aflau deja parcate acolo alte două mașini de poliție. O mulțime zgomotoasă începuse deja să se îndesească pe trotuarul de pe partea opusă. Femeia era sigură că nu se aflau prea departe nici camerele TV și nici elicopterele posturilor de știri.

— Cum stau lucrurile? se răsti ea la primul polițist care îi ieșise în cale și care ținea cam greu sub control gloata curioșilor.

— S-au luat toate măsurile necesare pentru izolarea zonei, îi răspunse acesta. Am intrat fără prea mare zarvă, atât prin spate, cât și prin față. Mai sunt câțiva oameni de-ai noștri pe acoperiș. Înăuntru sunt circa douăzeci și cinci de clienți și de membri ai personalului. Dacă ea se afla aici atunci când am venit, tot înăuntru trebuie să se mai afle și acum.

Acesta era un foarte mare *dacă,* însă tot reprezenta mai mult decât nimic și se putea pleca de la asta, își zise Galletta în sinea ei. *Mary Smith s-ar fi putut să se afle încă înăuntru. Întreaga tărășenie se putea isprăvi de îndată. Numai de i-ar ajuta Dumnezeu!*

— Foarte bine. Mai trebuie alte două echipaje în interior, imediat ce vor sosi, și încă două pentru a ține mulțimea la respect. Să mai întăriți paza și în față, și în spate și pe acoperiș.

— Doamnă, aceștia nu sunt oamenii mei...

— Nu-mi pasă ai cui oameni sunt. Tu doar să ai grijă să-mi

îndeplinească ordinele. Se opri și îl fulgeră pe polițist cu privirea. M-ai înțeles? Am vorbit suficient de limpede?

— Totul e cât se poate de clar, doamnă.

Galletta intră. Cafeneaua era o încăpere mare dreptunghiulară, cu o tejghea de bar drept în față și cu câteva șiruri de posturi de lucru la calculatoare, în spate. Fiecare terminal electronic își avea propriul său mic separeu, cu paravane laterale ce-l despărțeau de celelalte separeuri identice, paravane înalte până la umeri. Toți cei dinăuntru fuseseră adunați în centru, pe scaunele și pe canapelele desperecheate. Galletta le trecu în revistă figurile.

Erau studenți, adolescenți, câteva persoane adulte și mai în vârstă, precum și câțiva pierde-vară de genul hipioților de pe plaja din Venice. Un polițist îi raportă că fuseseră percheziționați toți cei din încăpere și nu se găsiseră la ei niciun fel de arme. Dar asta nu însemna nimic. Deocamdată erau cu toții declarați suspecți.

Administratorul, un tânăr extrem de agitat, purtând niște ochelari cu rame de baga, nu părea suficient de matur încât să aibă voie să consume băuturi alcoolice. Tânărul suferea de cel mai grav caz de acnee juvenilă pe care îl văzusa vreodată Galletta, din anii liceului pe care îl urmase în Vale. Pe un mini CD-ROM, prins cu un ac de pieptul acestuia, scria, cu carioca roșie, BRETT. Omul îi indică lui Galetta unul dintre posturile de lucru la computer-ul aflat în spate.

— Acela este locul cu pricina, îi spuse el.

— Există cumva vreo ieșire și pe-acolo? îl întrebă Galletta, arătând spre un holișor îngust aflat în stânga ei.

Administratorul confirmă dând din cap.

— Polițiștii se află deja acolo, în spate. Ei au blocat ieșirea.

— Ții vreo evidentă a celor care utilizează calculatoarele?

Tânărul îi făcu semn în direcția unui dispozitiv de citit cărțile de credit.

— Cu toții trebuie să-l folosească pe ăla. Nu prea știu cum să scot din el informațiile înmagazinate, dar pot să încerc să aflu, pentru voi.

— Ne vom ocupa noi de acest

lucru, replică Galletta. Dar uite ce aș vrea să faci tu. Asigură-le, te rog, tuturor celor de-aici, o ședere cât mai plăcută. Să-ți spun drept, o să cam dureze o vreme. Şi să faci pentru toată lumea niște cafea decofeinizată.

Ea îi făcu apoi tânărului cu ochiul, rânjind silit în direcția acestuia. Gestul ei păru să-l mai liniștească întrucâtva pe bietul flăcău.

— Şi roagă-l pe agentul de poliție Hatfield, cel de colo, să vină la mine. Galletta îl mai întâlnise pe fugă și cu altă ocazie pe agentul de poliție Bobby Hatfield și nu-i uitase numele, pentru că acel nume era identic cu al unuia dintre Frații cei Virtuoși.

Femeia se așeză la calculator și își trase pe mâini o pereche de mănuși din latex.

— Ce anume ați aflat până acum? îl întrebă ea pe Hatfield, după ce acesta se apropiase.

— Am găsit același soi de mesaj, scris pentru același tip de la *Times,* adică pentru Arnold Griner. E posibil ca cineva să fi pus mâna pe celelalte e-mail-uri, însă acesta pare scris tot de ea. Ai auzit de Carmen D'Abruzzi, nu-i așa?

— Maestra bucătăreasă-șefa? Bineînțeles. Are propriul ei spectacol. Îl mai urmăresc și eu, din când în când, deși nu prea gătesc.

Trattoria D'Abruzzi era un restaurant select din Hollywood, cu o listă de bucate de mâna întâi și cu un club de petrecere a timpului liber după orele de serviciu. Dar mai important, știa Galletta, Carmen D'Abruzzi avea un show de mare succes în cadrul căruia gătea pentru frumosul ei soț și pentru cei doi copii ai ei. Totul era parcă puțin prea perfect pentru gustul lui Galletta, însă se mai uita câteodată la

respectiva emisiune.

Galletta scutură din cap.

— Fir-ar să fie, D'Abruzzi este exact de același tip cu victimele ucigașului nostru. Ai dat deja de ea?

— Tocmai asta-i treaba, îi zise Hatfield. Ea e bine mersi, fără niciun fel de problemă. Poate un pic cam speriată, dar în general e în regulă. Şi la fel și familia ei. Am trimis deja la ea acasă o echipă de intervenție. Fii atentă – persoana care a scris acel e-mail nu l-a trimis și nici măcar nu l-a terminat.

Jeanne Galletta clătină din nou din cap.

— Cum dracu'? Nu l-a trimis?

— Poate că s-a speriat dintr-un motiv sau altul, nu mai raționa corect și pur și simplu a plecat. Poate că nu i-a plăcut nici cafeaua de-aici. Mie personal cu siguranță nu-mi place.

Galletta se ridică în picioare și se uită încă o dată la adunătura de clienți și de personal.

— Ori poate că ea se mai află încă aici.

— Chiar crezi cu-adevărat că s-ar putea?

— La drept vorbind, nu. Nu-i deloc proastă. Şi totuși, vreau să stau de vorbă cu toți spilcuiții ăștia. Localul rămâne închis, până la noi ordine. Poți începe să-i iei la bani mărunți, însă nu pleacă nimeni până nu dă ochii și cu mine. Ai înțeles? Nu pleacă absolut nimeni. Sub niciun motiv. Nici dacă ar avea scutiri din partea mămicilor

lor.

— Da, da, e-n regulă, am înțeles, îi răspunse Hatfield. Am prins ideea.

În timp ce bărbatul se îndepărta, Jeanne Galletta îl auzi murmurând printre dinți:

— Fii calm, băiatule, nu te enerva.

Era un lucru tipic. Polițiștii de genul masculin aveau tendința de a reacționa diferit în fața aceluiași ordin, dacă acesta venea din partea unei femei și nu a unui bărbat. Ea dădu din umeri și își îndreptă atenția către e-mail-ul neterminat de pe ecran.

Terminat doar pe jumătate? Despre ce naiba o fi fost vorba?

39

Către: agriner@latimes.com

De la: Mary Smith

Către: Carmen D' Abruzzi

Ai muncit deunăzi la restaurantul tău până ora trei dimineața, nu? Ești o fată extrem, extrem de ocupată! Apoi ai mers pe jos, de una singură, ca să ajungi la mașina ta. La asta te-ai gândit, nu-i așa? Că erai absolut singură?

Şi totuși, nu erai chiar singură, Carmen. Eu mă aflam chiar acolo, pe trotuar. Nici măcar n-am încercat să fiu atentă și să mă feresc. Tu mi-ai ușurat sarcina. Nu prea ești grijulie cu alții. Te gândești numai la tine. *Doar eu,eu,eu, eu, eu.*

Poate că tu nici măcar nu urmărești știrile. Sau poate că pur și simplu ignori pericolul. Poate că ție nici nu-ți pasă că cineva se află undeva și caută persoane ca tine. Era ca și cum ai fi vrut să te ucid. Ceea ce cred că este un lucru bun. Pentru că tocmai asta doream și eu.

Urmărindu-te, încercând să mă identific cu tine, m-am văzut silită să mă întreb dacă le-ai spus vreodată scumpilor tăi copii să se uite în ambele părți, atunci când vor să traverseze strada. Tu în mod cert n-ai constituit noaptea trecută un bun exemplu pentru Anthony și Martina. N-ai privit în jurul tău, nici măcar o dată. Ceea ce este foarte rău, pentru voi toți, pentru întreaga voastră familie blestemată și frumoasă de pică, așa precum se vede și în spectacolul vostru.

Ar fi îngrozitor, în cazul în care copiii tăi ar sfârși singuri lângă bordură, fără tine. Acum vor fi nevoiți să primească de la altcineva această lecție de siguranță elementară.

După ce ai

40

Mesajul se sfârșea – la mijlocul frazei.

Şi chiar dacă nu s-ar fi sfârșit așa, aceasta dădea o nouă întorsătură întregului caz. Carmen D' Abruzzi nu era moartă, iar ei aveau mesajul de amenințare cu moartea a femeii. Acesta era un lucru pozitiv, nu?

Jeanne Galletta închise ochii, încercând să analize rapid și corect noile informații dobândite. Poate că Mary Smith își schița dinainte mesajele, pe care le finaliza de-abia după comiterea crimelor.

Dar de ce o fi lăsat ea aici mesajul acesta? A făcut-o oare în mod intenționat? Era acest lucru în spiritul ei? S-ar fi putut să nu fie.

Dumnezeule, în cazul de față întrebările nu se mai terminau, iar răspunsuri nu existau. Nici măcar unul singur, de sămânță.

Se gândi la Alex Cross și la un lucru pe care îl scrisese acesta în cartea lui: „Continuați să vă puneți întrebări, până veți găsi cheia de boltă a problemei, acea unică întrebare esențială. De-abia după aceea vă veți putea întoarce s-o luați iar de la capăt. De-abia atunci veți începe să descoperiți și răspunsuri la întrebările voastre."

Unica întrebare esențială. Cheia de boltă. Care naiba o mai fi și aceea?

Ei bine, după alte șase ore, acest lucru era încă un mister pentru Galletta. Imediat după lăsarea întunericului, ea îi permise și ultimului client să plece acasă. Cinci persoane îi oferiseră, ca martori oculari, cinci declarații diferite referitoare la cine anume lucrase la computerul cu pricina. În timp ce restul celor prezenți nu avuseseră nicio idee în privința asta.

Nimeni dintre cei pe care îi interogase Galletta nu i se păruse acesteia nici pe departe suspect, însă toți cei douăzeci și șase trebuiau urmăriți în continuare.

Nu surprinse pe nimeni faptul că acea carte de credit a lui Mary Smith se dovedise a fi furată de la o bătrână de optzeci de ani, din Sherman Oaks. Debbie Green nici măcar nu-și dăduse seama de faptul că îi dispăruse cardul. Nimic altceva nu se mai plătise cu acea carte de credit și nu se mai descoperiseră niciun fel de urme, nici documente și nici de vreo altă natură. *Femeia pare extrem de grijulie și de organizată –, pentru cât este de descreierată.*

Galletta îi comandă administratomlui Brett un espresso tare. Intenționa să se întoarcă la birou, unde urma să-și pună în ordine gândurile referitoare la toate evenimentele petrecute în acea zi, cât timp acestea îi erau încă proaspete în memorie. Vecinul ei îi spusese că lăsase câinele liber. Cartierul chinezesc aflat în drumul ei spre birou îl va străbate în douăzeci de minute. Viața era frumoasă, nu? *Ei uite că nu!*

Galletta se întreba dacă avea să ajungă acasă înainte de miezul

nopții și dacă va fi în stare să adoarmă ușor.

Probabil că nu – în ambele privințe.

În consecință, care o fi întrebarea esențială pe cara trebuia să și-o pună? Unde anume ar fi putut să găsească ei cheia de boltă a întregului eșafodaj?

Sau poate că Alex Cross scria numai rahaturi?

— Ea n-a știut niciodată ce anume își dorea, scumpete, și poate că nici acum nu știe. Mie mi-a plăcut de Christine, însă ea s-a schimbat definitiv, după ceea ce s-a întâmplat în Jamaica. Acum trebuie să treacă peste asta ca și tine de altfel.

Sampson și cu mine ne aciuiserăm la Zinny's, una dintre cârciumioarele noastre preferate, aflate în apropiere. Din tonomat se revărsau tânguielile lui B. B. King, pe melodia „Am devenit mai înțelept". Numai un blues nu era potrivit în acea seară, sau cel puțin așa simțeam eu.

Ceea ce îi lipsea localului ca atmosferă era compensat de către Raphael, un barman care ne cunoștea după nume și ne turna cu larghețe băutura în pahare. Eu priveam visător la whisky-ul scoțian din fața mea. Încercam să-mi dau seama dacă eram la al treilea sau deja la al patrulea rând. Mă simțeam nespus de ostenit. Mi-am amintit de o replică dintr-un film cu Indiana Jones: „Nu anii contează, dulceață, ci depărtarea".

— Totuși, ceea ce are importanță nu este ea, John, nu crezi? M-am uitat pieziș la Sampson. Contează numai micul Alex. Ali. Așa zice el că-l cheamă. Este deja o ființă cu personalitate proprie.

Sampson mă bătu ușor cu palma în creștetul capului.

— Ceea ce contează se află doar aici, la tine-n tărtăcuță, scumpete. Acum ascultă la ceea ce-ți spun eu. Uriașul a așteptat până ce m-am îndreptat de spate și i-am acordat întreaga atenție. Apoi ridică privirea în tavan, închise ochii și făcu o grimasă. La naiba! Am uitat ceea ce voiam să-ți spun. Şi e mare păcat. Aveam de gând să te fac să te simți cu mult

mai bine.

În ciuda stării mele, am izbucnit în râs. Sampson știa întotdeauna când să se poarte cu mănuși cu mine. Așa se întampla încă de când aveam zece ani amândoi și creșteam împreună în Washington.

— Ei bine, în cazul acesta să ne ocupăm și de cel de-al doilea lucru ca importanță, spuse el. Îi făcu semn lui Raphael, pentru încă două pahare de băutură.

— Niciodată nu poți să știi ce anume îți rezervă viitorul, am rostit eu, parțial doar pentru mine. Şi în special atunci când ești îndrăgostit. N-ai niciun fel de garanție.

— Adevărat, încuviință Sampson. Dacă mi-ai fi spus că la un moment dat urma să am și eu un copil, ți-aș fi râs în nas. Iar acum, am un prunc de trei luni. E o nebunie. Dar în același timp, totul s-ar putea schimba din nou, într-o singură clipă.

El pocni din degete și zgomotul acela îmi răsuna în urechi. Sampson avea cele mai mari mâini pe care le văzusem vreodată la cineva. Am și eu aproape un metru și nouăzeci de centimetri înălțime, nu sunt chiar sculptural, dar nici prea jigărit și totuși el mă face să par, prin comparație, cam pipernicit.

— Billie și cu mine ne înțelegem foarte bine, nu încape nicio îndoială, continuă el, divagând și totuși afirmându-și în felul său punctul de vedere. Însă asta nu înseamnă că situația nu poate s-o ia la un moment dat razna din senin și să mă trezesc peste vreo zece ani cu lucrurile aruncate pe fereastră. Nu poți ști niciodată ce-ți rezervă viitorul. Ba nu – iubita mea nu mi-ar face una ca asta. Nu

Billie a mea, în niciun caz, mai adăugă Sampson și izbucnirăm amândoi în râs.

Timp de câteva minute am băut împreună în tăcere Chiar și în lipsa conversației, dispoziția noastră avea de suferit.

— Și când vrei să mergi să-l vezi iar pe micul Alex? mă întrebă el, pe un ton mai blând. *Ali.* Îmi place cum sună.

— Săptămâna viitoare, John. O să merg la Seattle. Trebuie să finalizăm înțelegerea noastră privind dreptul de vizitare.

Uram acel cuvânt. *Vizitare.* Oare asta era tot ce mai aveam eu în comun cu propriul meu fiu? De fiecare dată când rosteam cu voce tare termenul respectiv, îmi venea să sparg ceva, o lampă, un geam, un pahar.

— Cum naiba o s-o scot la capăt? l-am întrebat pe Sampson. Serios. Cum o să dau eu ochii cu Christine – și cu Alex – și să mă comport ca și cum totul ar fi în regulă? De fiecare dată când îl văd, simt o dureroasă strângere de inimă. Chiar dacă izbutesc să fac ca totul să pară firesc, asta nu-i o modalitate normală de a fi împreună cu propriii copii.

— O să-i fie bine, îmi spuse pe un ton apăsat Sampson. Alex, copilul n-are nicio vină și nu trebuie să sufere. Iar în afară de asta, gândește-te la noi. Nu simți că te-ai descurcat mulțumitor? Nu ți se pare că și eu m-am descurcat destul de frumușel?

I-am zâmbit.

— Un exemplu mai bun nu puteai să găsești?

Sampson îmi ignoră gluma.

— Tu și cu mine n-am prea

beneficiat chiar de cele mai bune condiții, și tot am ajuns destul de bine. Ultima dată când te-am văzut nu terorizai pe nimeni. Nu obișnuiești să dispari de-acasă și nu ridici niciun deget asupra copiilor tăi. Nu am avut de-a face cu așa ceva în copilărie și uite că tot am reușit să ajung al doilea polițist ca valoare, din întreg Washington-ul. Apoi el se opri și se plesni cu mâna peste frunte. Dar ia stai puțin. Acum tu ești un agent federal cocoșat deasupra biroului și cu fundul lățit pe scaun. Asta înseamnă că eu am rămas cel mai valoros polițist din Washington.

Dintr-odată, m-am simțit de-a dreptul copleșit, atât de dorul de micul Alex, cât și de prietenia lui John.

— Îți mulțumesc că ești lângă mine, i-am spus.

El mă cuprinse cu un braț imens pe după umeri și mă strânse tare.

— Păi, unde naiba în altă parte să fiu?

42

M-am trezit brusc, în timp ce o ușor buimăcită însoțitoare de zbor se uita țintă la mine. Mi-am amintit atunci că venise dimineața următoare și că mă întorceam la Los Angeles, cu un avion cu reacție al companiei aeriene United Airlines. Expresia ei curioasă îmi indica faptul că tocmai îmi pusese o întrebare.

— Poftim? Îmi pare rău, n-am auzit, am spus eu.

— Ați vrea să vă ridicați măsuța, vă rog, și să îndreptați scaunul? Aterizăm la Los Angeles, peste doar câteva minute.

Înainte de a fi început să picotesc, mă gândisem la James Truscott și la felul în care apăruse el atât de brusc în viața mea. Să fi fost doar o simplă coincidență? Parcă nu-mi prea venea să cred. O sunasem imediat pe o prietenă cercetătoare la Quantico și o rugasem să-mi furnizeze mai multe informații în legătură cu Truscott. Monnie Donnelley îmi promisese că în curând aveam să aflu despre Truscott chiar mai multe decât dorisem să știu.

Mi-am adunat hârtiile. Nu fusese o idee prea bună să le las împrăștiate așa; nu era un lucru care mă caracteriza, Si nu obișnuiam nici să adorm în timpul zborurilor. Totul se cam întorsese puțin cu fundu-n sus, în ultima vreme. Însă doar puțin, nu-i așa?

Dosarul meu referitor la cazul crimelor semnate Mary Smith se îngroșase considerabil în doar câteva zile. Recenta alarmă falsă constituia o veritabilă enigmă. Eu nu eram sigur nici măcar de faptul că în spatele acestui recent mesaj s-ar afla cu adevărat Mary Smith însăși.

Studiind rapoartele asupra crimelor aveam în față imaginea unei persoane din ce în ce mai sigură pe ea și mai încrezătoare în ceea ce făcea, și cu certitudine tot mai agresivă. Se apropia din ce în ce mai mult de țintele sale. Locul primului asasinat, unde fusese ucisă Patrice Bennet, era un spațiu public. Data următoare, crima se petrecuse lângă casa Antoniei Schifman. Acum, toate indiciile arătau faptul că Mary Smith își petrecuse o parte din noaptea premergătoare crimei în interiorul casei lui Marti Lowenstein-Bell, mai înainte de a o ucide pe aceasta în piscină.

În tot cazul, acum revenisem la Los Angeles, coborâsem din avion și închiriasem un automobil – cu toate că probabil aș fi putut să-l rog pe agentul Page să mă ia de la aeroport.

Clădirea oficiului operativ al FBI-ului din Los Angeles umilea în mod vădit sediul central din Washington. În locul labirintului

claustrofobic cu care eram obișnuit în capitală, oficiului de aici îi fuseseră destinate, din respectiva construcție, nouă etaje de largi spații deschise, de sticlă și cu foarte multă lumină naturală. Din birouașul care îmi fusese destinat, la etajul al cincisprezecelea, aveam o priveliște splendidă până la Muzeul Getty și chiar dincolo de acesta. În majoritatea oficiilor locale FBI, mă consideram norocos dacă găseam măcar un scaun și o masă de lucru.

La zece minute după ce ajunsesem acolo, agentul Page începu să dea târcoale prin zonă. Ştiam că era un tip destul de isteț, extrem de ambițios, și care, cu o pregătire adecvată, putea deveni un foarte bun agent, însă, eu în acel moment, numai de cineva care să tragă cu ochiul peste umărul meu nu aveam nevoie. Îmi ajungea cu vârf și îndesat faptul că îl aveam pe directorul Burns călare pe mine, ca să nu-l mai menționez și pe scriitorul James Truscott, biograful meu care mă urmărea precum o umbră, ca să zic așa. Sau în privința lui să fi fost vorba despre altceva?

Page mă întrebă dacă aveam nevoie de ajutor, într-un fel sau altul. Eu am ridicat dosarul, i l-am arătat și i-am răspuns:

— De cel puțin douăzeci și patru de ore, dosarul ăsta n-a mai primit date proaspete. Aș vrea să știu tot ce a mai aflat detectiv Galletta de la poliția din Los Angeles. Vreau să aflu chiar mai multe decât a descoperit Galletta. Crezi, ai putea... ?

— Mă pun pe treabă, îmi spuse el și plecă imediat.

Nu-i dădusem doar o însărcinare născocită ad-hoc, ca să scap de el de pe capul meu, ci chiar aveam cu-adevărat nevoie de informații proaspete. Iar dacă asta însemna că mai scăpăm și de prezența lui sâcâitoare în preajma mea, atunci era cu-atât mai bine.

Am luat o foaie goală de hârtie și am mâzgălit pe ea câteva întrebări asupra cărora cugetasem pe drumul de la aeroportul LAX încoace.

M. Lowenstein-Bell – cum anume a izbutit cineva să-i pătrundă în casă?

Ucigașul are cumva cine știe ce listă de ținte? Şi-a stabilit și vreo ordine de priorități? Mai există oare și niște legături mai puțin evidente între victime? Nu ar fi cumva cazul să existe așa ceva?

Cea mai banală formulă în meseria mea este următoarea: *„În ce mod”plus „din ce motiv” este egal cu „cine anume”.* În cazul în care doream să ajung s-o cunosc pe Mary Smith, trebuia să analizez

asemănările și deosebirile – ca și combinațiile dintre acestea de la caz la caz, ale tuturor scenelor asasinatelor. Asta însemna că trebuia să fac o vizită și la reședința Lowenstein-Bell.

Am mai scris pe foaia de hârtie: *Expeditor e-mail-uri? Coincidențe?*

Tot reveneam la acel punct. Cât de multe intersectări reale existau oare între personalitatea asasinului în serie și personalitățile victimelor cărora le adresa respectivele mesaje? Cât de sincer, ca să mă exprim astfel în lipsa unui termen mai adecvat, era ceea ce scria Mary Smith? Şi cât de mult din mesaje constituia o punere pe piste false, dacă exista și asta?

Până voi reuși să-mi dau seama de acest lucru, va fi de parcă aș urmări doi suspecți. Dacă aveam noroc, următoarea mea întâlnire avea să facă ceva mai multă lumină asupra mesajelor trimise prin e-mail.

Mi-am mai scris pe hârtie și o altă însemnare: *Seturile de instrumente de lucru?*

Cei mai mulți dintre ucigașii care urmau un anumit șablon de operare aveau două seturi de instrumente, și la fel se întâmpla și în cazul lui Mary Smith.

Primul set cuprindea instrumentele cu care erau comise omorurile propriu-zise. Pistolul făcea cu siguranță parte din acest set. Noi știam că ea utilizase același pistol de fiecare dată. Nu eram însă tot așa de siguri și în privința cuțitului.

Şi mai trebuia luată în considerare și o mașină. Orice altă modalitate de a veni și de a pleca părea imposibilă.

Apoi urmau la rând așa-zisele „instrumente” care îi foloseau asasinului pentru a-și satisface trebuințele de natură psihoemoțională.

Acestea erau abțibildurile pentru copii, marcate cu *A* sau cu *B,* precum și e-mail-urile în sine. De obicei, aceste instrumente erau pentru criminal cu mult mai importante decât armele propriu-zise. Ele constituiau maniera proprie în care Mary Smith anunța: „Am fost aici” sau „Tot eu sunt autoarea”.

Ori, la fel de posibil, iar asta era partea cea mai supărătoare, ele însemnau: „Eu sunt cea care vreau să vă fac pe voi să credeți că sunt”.

Oricum ar fi fost, atitudinea era destul de sarcastică – ceva care putea fi luat și drept: „Vă provoc să mă prindeți, dacă vă veți dovedi în stare”.

Mi-am notat pe foaia de hârtie și acel ultim gând al meu.

Vă provoc să mă prindeți, dacă vă veți dovedi în stare?

Apoi am mai scris ceva care mă obseda – și anume, *Truscott. A apărut acum șase săptămâni. Cine este James Truscott? Care este scopul său?*

M-am uitat la ceas. Venise vremea să plec din birou, dacă nu voiam să întârzii la prima mea întâlnire. Dacă aș fi folosit pentru deplasare o mașină de-a FBI-ului, ar fi însemnat ca încă o persoană să mi se uite

peste umăr, și tocmai de aceea închiriasem de la aeroport un automobil.

Am plecat fără să spun nimănui unde mă duc. Dacă era să mă comport din nou ca un detectiv de la Omucideri, aveam de gând s-o fac așa cum se cuvenea.

43

Măcar aceasta era muncă adevărată de polițist și m-am cufundat în ea cu o reînnoită energie și cu un renăscut entuziasm. De fapt, de-a dreptul debordam de energie și de entuziasm. Profesoara Deborah Papadakis avea parte de întreaga mea atenție, în timp ce îmi făcea semn s-o urmez în biroul ei căptușit cu cărți, în camera numărul douăzeci și doi, din clădirea Rolfe de la Universitatea California din Los Angeles. Femeia luă un teanc frumos aranjat de manuscrise de pe singurul scaun disponibil în încăpere și puse hârtiile pe podea.

— Îmi pot da seama cât de ocupată sunteți, doamna profesoară. Dumnezeule, sunteți mereu extrem de ocupată. Vă mulțumesc că ați acceptat să mă primiți, i-am spus eu.

— Te ajut cu multă plăcere, dacă voi putea. Ea îmi făcu apoi semn să mă așez. De multă vreme n-am mai văzut Los Angcles-ul chiar atât de îngrijorat, cred că de la Rodney King încoace. E foarte trist ceea ce se întâmplă. După aceea profesoara ridică o mână și adăugă repede: Deși probabil că acum nu este același lucru, nu crezi? Oricum ar fi, este destul de neobișnuit pentru mine. Eu una prefer mai degrabă să citessc nuvele și eseuri. Adică nu citesc despre crime reale și nici măcar despre enigme nerezolvate. Îl citesc în schimb pe Walter Mosley, însă acesta e un sociolog teoretician.

— Vreau să-mi spuneți doar atâta cât veți putea, am a asigurat-o eu și i-am întins copiile după mesajele de pe e-mail ale lui Mary Smith. Cu

riscul de a mă repeta, vă amintesc faptul că noi am aprecia totala dumneavoastră confidențialitate asupra acestei probleme. Îi accentuasem acest lucru atât pentru binele meu, cât și pentru cel al investigației. Eu nu aveam permisiunea oficială de a împărtăși conținutul email-urilor, nici ei și nici oricui altcuiva.

Profesoara Papadakis îmi turnă o ceașcă de cafea dintr-un vechi filtru, iar eu am așteptat cât timp ea a citit și a recitit mesajele lui Mary Smith.

Biroul profesoarei părea precum o proprietate imobiliară de primă mână, într-o universitate. Avea vederea către o curte și o grădină cu statui, unde studenții puteau să scrie și să se bucure de frumoasa vreme din California de Sud. Cele mai multe birouri din clădire aveau ferestrele spre stradă. Doamna Papadakis, cu antica ei masă de lucru din lemn de pin și cu Premiul O. Henry atârnat pe perete, îți apărea drept o persoană care își făcuse încă demult datoria.

În afară de câte un ocazional „hm”, ea părea să nu aibă nicio reacție la adresa celor citite. În cele din urmă, ridică privirea și se uită lung în direcția mea. Îi cam pierise culoarea din obraji.

— Ei bine, începu ea inspirând adânc, primele impresii sunt foarte importante, așa că am să pornesc de-acolo. Profesoara luă un creion roșu. Eu m-am ridicat în picioare și m-am apropiat să privesc peste umărul ei. Vezi aici? Şi aici? Introducerile sunt dinamice. Ele cuprind lucruri de genul „Eu sunt aceea care te-a ucis” sau „Te-am urmărit aseară cum luai cina”. Acestea captează atenția, sau cel puțin au un asemenea scop.

— Şi din asta ați tras vreo concluzie anume? Aveam și eu niște idei proprii, însă mă

aflam aici pentru a afla și părerea ei.

Femeia clătină din cap.

— Este un stil atrăgător și antrenant, dar mai puțin spontan. Mai meșteșugit. Această persoană își alege cu multă grijă cuvintele. Cu siguranță nu este o emanare de conștiință.

— Îmi dați voie să vă întreb ce anume mai deslușiți în felul în care sunt scrise? Asta mi-ar fi de mare ajutor, doamnă profesoară Papadakis.

— Păi, ar exista o senzație de... hai să-i zicem de detașare de propria violență a personajului întruchipat. Femeia ridică privirea spre mine, ca și cum mi-ar fi cerut încuviințarea. Nu-mi puteam imagina că ea era tot așa de sceptică. Altminteri avea un aer foarte sigur și picioarele pe pământ. Ea mai adăugă: În afară poate de pasajele în care vorbește despre copii.

— Vă rog să continuați, am îndemnat-o eu. Mă interesează în mod deosebit partea cu copiii. Ce anume ați mai remarcat, doamnă profesoară?

— Atunci când descrie ceea ce a făcut, exprimarea ei este explicativă. Sunt multe propoziții simple, uneori chiar sacadate. Asta s-ar putea să fie doar o preferință stilistică, însă poate denota și un soi de lipsă de încredere. Văd așa ceva mai mereu, atunci când scriitorilor le este

frică de materialele pe care le-au conceput. Dacă asta ar fi fost opera unei studente, eu i-aș fi spus să insiste puțin mai mult în privința acelor elemente, să le facă ceva mai clare. Profesoara dădu din umeri. Dar, desigur, eu nu sunt psihiatru.

— Din cât mi-am dat seama, cu siguranță nu sunteți psihiatru, i-am spus eu. Sunt realmente impresionat. Mi-ați adus o importantă clarificare.

Ea îmi respinse complimentul, fluturându-și o mână.

— Altceva ce mai pot face pentru tine? Chiar nimic? De fapt, mi se pare fascinant. Presupun că m-a pălit o curiozitate de-a dreptul bolnăvicioasă.

I-am urmărit figura, în timp ce își evalua gândurile, optând apoi să nu continue.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu. Vă rog, e doar o încercare de a găsi idei inspirate. Nu vă neliniștiți. Nu-i vorba de a da vreun răspuns greșit. Niciun răspuns nu-i incorect.

Femeia puse jos creionul roșu.

— Vezi tu, aici problema este dacă citești ceea ce a scris o persoană sau ceea ce a scris un personaj. Cu alte cuvinte, ar fi vorba despre detașarea pe care eu o văd ca izvorând din subconștientul persoanei care scrie sau acest lucru este la fel de meșteșugit mimat, ca și frazele însele? E foarte greu de știut precis. Tocmai ăsta-i în cazul de față marele mister, ce părere ai?

Asta era cu exactitate chiar întrebarea pe care mi-o pusesem și eu de mai multe ori. Profesoara nu-mi oferise și un răspuns la respectiva întrebare, dar cu siguranță îmi confirmase faptul că aceasta meritase să fie pusă încă de la bun început.

Deodată, ea izbucni într-un râs nervos.

— Sper din tot sufletul să nu acorzi evaluării mele un rol determinant, în cursul cercetărilor din cadrul anchetei pe care o faci. N-aș putea suporta să te fi îndrumat cumva într-o direcție greșită. Investigația e prea importantă ca să aibă o asemenea soartă.

— Să nu vă faceți niciun fel de griji în privința asta. Evaluarea de față nu este decât unul dintre nenumăratii factori pe care îi luăm în considerare. Dar totul constituie un incredibil mister, psihologic, analitic și literar.

— Probabil că nu poți suferi să fii silit a te supune la atâta alergătură, doar pentru a aduna niște biete fărâme de informații. Eu personal așa m-aș simți.

— La drept vorbind, acest gen de discuție reprezintă partea cea mai comodă a slujbei mele, am recunoscut eu cu sinceritate.

Următoarea mea întâlnire era aceea care avea să se dovedească mult mai dificilă.

44

Am fost oprit, de către niște paznici înarmați, la poarta proprietății Lowenstein-Bell, amplasată în cartierul Bel Air, din Beverly Hills. Alți doi paznici particulari, aflați în partea finală a aleii de acces, îmi verificară încă o dată legitimația. În cele din urmă mi s-a permis să mă apropii de casă, aceasta fiind situată în vecinătatea unei șosele șerpuitoare, nu departe de hotelul Bel Air, unde locuisem cândva și constatasem că era unul dintre cele mai liniștite și mai frumoase locuri pe care le-am văzut vreodată.

Când am sunat la intrare, mi-a deschis ușa însuși Michael Bell. Casa fiind construită în cea mai mare parte din sticlă, l-am văzut de departe apropiindu-se, cu mult înainte de a fi ajuns lângă mine. Mersul său târșâit era foarte elocvent pentru starea sa de spirit.

Există întotdeauna o perioadă de cumpănă, pentru membrii familiei lăsați în urmă de asasinarea cuiva. Momentul în care ai nevoie să culegi cele mai multe informații importante despre eveniment coincide cu acela în care aceștia doresc cel mai puțin să vorbească despre ceea ce s-a întâmplat. N-am găsit încă un procedeu satisfăcător atât pentru mine, cât și pentru persoana chestionată.

Domnul Bell nu părea prea potrivit pentru Beverly Hills, cu barba lui blondă și stufoasă, cu jeanși și cu o cămașă cadrilată decolorată. Aproape că mi-l și puteam imagina în postura unui tăietor de lemne sau ca pe un fost membru al vreunei formații muzicale ca Nirvana sau Pearl Jam, dacă n-ar fi fost înconjurat de acel decor ultramodern. Ştiam din dosar că el și nevasta lui își construiseră casa aceea doar cu câțiva ani în urmă.

Glasul lui Michael Bell, ca și întreaga manieră a acestuia de a se comporta trădau posomorâta stare de spirit a cuiva aflat încă în stadiile incipiente ale unei dureroase suferințe. Şi totuși el mă pofti înăuntru cu multă politețe.

— Cu ce anume te pot servi? mă întrebă el. Aș putea să-ți ofer un ceai cu gheață. Vrei un ceai răcoritor, agent Cross?

— Mulțumesc, nu te deranja. Nu vreau nimic, i-am răspuns eu.

În apropiere stătea în picioare o menajeră în același timp și bonă, între două vârste, așteptând să vadă cu ce anume ne putea fi de folos. Mi-am închipuit că femeia respectivă trebuia să fie Lupe San Remo, cea care descoperise în piscină cadavrul stăpânei sale.

— N-avem nevoie de nimic acum, Lupe, îți mulțumes, îi

spuse domnul Bell în limba spaniolă, continuând apoi, tot în spaniolă: Vrem să luăm cina la ora șapte, te rog.

L-am urmat, trecând printr-un un hol aerisit, unde trei micuțe zâne blonde se adunaseră grămadă într-un fotoliu de dimensiuni gigantice. Respectivele erau, potrivit dosarului, Cassie, Anna și Zoey, de cinci, șapte și opt ani. Pe un imens ecran al unui televizor cu plasmă, era încremenită o imagine din *Pe urmele lui Nemo,* oprită temporar.

Le întrerupsesem și mă simțeam vinovat și din acea cauză. Mă întrebam dacă „Mary Smith" nutrea cu-adevărat anumite sentimente față de copiii victimelor. Iar în caz ca așa era – atunci din ce motiv? Care ar putea fi oare motivația unei atât de dezaxate persoane? Şi de ce să o fi ucis pe mama acestor copile?

—

Fetelor, acum eu am să merg pentru câteva minute în camera de zi, le spuse tatăl lor. Voi continuați să urmăriți mai departe filmul, fără mine. Bărbatul apăsă pe un buton al telecomenzii și apoi mări volumul sonorului, în timp ce imaginile din film reîncepuseră să se deruleze pe ecran. Am recunoscut în banda sonoră vocea lui Ellen DeGeneres, probabil datorită faptului că îl văzusem și eu de vreo douăsprezece ori pe *Nemo,* împreună cu Jannie. Acesteia îi plăcea la nebunie Dorry. Putem sta aici de vorbă, începu domnul Bell, pe când intram într-o boltită cameră de zi. Un perete de sticlă înalt cât trei etaje oferea o uluitoare priveliște a țărmului oceanului și, cu mult mai aproape, a piscinei în care fusese găsită fără viață soția domnului Bell, Marti. Bărbatul se așeză, cu spatele la piscină, pe o canapea de catifea de culoare bej.

Obișnuiam să ador acel peisaj, îmi spuse el, după care adăugă: Ca și Marti de altfel.

— Ai prefera cumva să ne întâlnim și să discutăm în altă parte? l-am întrebat direct.

— Îți mulțumesc, îmi răspunse el. E-n regulă. Încerc să mă port cât mai normal cu putință. De dragul fetelor. Ca și pentru propriul meu echilibru mintal. Putem vorbi aici. Ai să-mi pui niște întrebări?

— Ştiu că ai fost interogat și de către polițiștii din Los Angeles. Mai știu și că ei s-au lămurit și te-au scos din cauză, astfel că voi încerca să te rețin cât mai puțin cu putință.

— Apreciez acest lucru. Îți voi sta la dispoziție atâta vreme cât vei avea nevoie, îmi spuse el. Te rog să începi. Vreau să fiu de folos la prinderea persoanei care a făcut asta. Am nevoie să simt că ajut și eu la ceva, că nu stau cu mâinile în sân.

Eu ședeam pe o canapea asemănătoare cu aceea pe care se așezase Bell. Între noi, se afla pe post de masă un bloc lustruit din marmură.

— Îmi pare rău, dar trebuie să încep cu niște întrebări de rutină. Avea soția dumitale vreun dușman de care să ai cunoștință? Cineva de care să-ți fi reamintit după ce s-a întâmplat nenorocirea?

El își mângâie ușor barba, după care se frecă la ochi cu ambele mâini.

— Crede-mă, m-am tot gândit la asta. Şi este ca un fel de ironie a sorții. Marti era una

dintre cele mai populare persoane din oraș. Toți o iubeau, lucru extrem de rar pe-aici. Poți verifica.

Bărbatul se opri, și fața i se strâmbă a plâns. Era foarte aproape de a-și pierde cumpătul, și mi s-a părut că-i pot citi gândul. *Toți o iubeau. La timpul trecut.*

Umerii i se pleoștiră. Se șterse la ochi cu pumnul strâns,

— Îmi pare rău. Mă tot gândesc că tot ce s-a întâmplat a fost doar un vis urât, dar în realitate nu-i așa.

— Liniștește-te, i-am spus eu.

Aș fi vrut să-i spun mai mult; aș fi vrut să-i spun că știam cum se simțea, că știam nu numai cum este să-ți pierzi nevasta, ci și cum este să ți-o pierzi într-un astfel de mod. Cu mai multă vreme în urmă, și eu mă simțisem la fel precum se simțea el acum. Chiar dacă experiența lui era asemănătoare cu a mea, el n-ar fi simțit nicio alinare dacă ar fi știut asta, și cu-atât mai puțin dacă ar fi aflat-o din partea unui străin care pe deasupra mai era și polițist. Orice lucru personal pe care i l-aș fi spus în acel moment în privința respectivă, i l-aș fi spus pentru că m-aș fi simțit eu mai bine spunându-i-l, așa că am renunțat să-i mai vorbesc despre Maria și despre felul în care fusese aceasta omorâtă.

— Tată?

Zoey, cea mai mare dintre fiicele lui, se afla în dreptul arcadei dintre camera de zi și coridor. Cum stătea în spațiul de trecere, arăta înspăimântată, micuță și extrem de singură.

— E-n regulă, dulceață, îi spuse el. Totul e bine, nu mi s-a întâmplat nimic rău. Vino puțin aici. Bărbatul își desfăcu brațele, iar fetița merse la el, ocolind pe departe canapeaua, ca să evite să se apropie de mine. Bell își îmbrățișă fiica, după care amândoi începură să plângă. Mă întrebam dacă micuța își mai văzuse vreodată tatăl plângând. E-n regulă, Zoey, îi repetă el, netezindu-i părul. E-n regulă, Zoey. Te iubesc atât de mult. Ești o fetiță foarte bună.

— Te iubesc, tăticule, murmură Zoey.

— Putem continua mai târziu, am spus eu încet. Sau altă dată. Am la dosar declarația dumitale. Oricum n-am nevoie de mult mai mult.

El mă privi cu recunoștință, în timp ce obrazul îi era lipit de căpșorul lui Zoey. Aceasta își schimbase poziția și se arcuise pentru a se lipi mai strâns de tatăl ei. Nu încăpea nicio îndoială că erau foarte apropiați, iar eu m-am gândit în acel moment la Jannie.

— Te rog să mă anunți dacă mai pot face ceva pentru a-ți fi de folos, îmi spuse el. Chiar vreau cu-adevărat să fiu de ajutor.

— Mi-ar fi util dacă aș putea să fac doar un tur rapid al casei tale, i-am spus eu.

— Bineînțeles.

M-am întors să ies din încăpere, însă apoi m-am oprit și i-am vorbit din nou, incapabil să mă stăpânesc.

— Faci exact ceea ce trebuie, l-am încurajat eu. Copilele tale au mare nevoie de tine, pentru a trece peste această încercare. Să fii extrem de apropiat de ele.

— Așa voi face. Acum numai pe ele le mai am. Îți mulțumesc. Ești foarte atent.

N-am mai spus nimic altceva, și dacă ar fi să fac o presupunere, aș zice că el și-a dat seama de faptul că eu îi dădusem nu numai sfatul unui polițist, ci și pe acela al unui tată și al unui soț. Şi dintr-odată, n-am vrut să mai zăbovesc în casa aceea decât atâta cât era strict necesar.

45

Ca detectiv, mi-ar fi plăcut să-mi fi petrecut mai multe ore în casa Lowenstein-Bell ca să adâncesc toate amănuntele observate, însă în împrejurările date, mi-am acordat doar cincisprezece sau douăzeci de minute.

Am început cu frumoasa piscină și am rămas o vreme lângă capătul ei adânc, uitându-mă în jos la liniile vopsite cu albastru pe fundul bazinului, pentru a separa culoarele de înot. Se estimase faptul că din poziția aceea o împușcase Mary Smith pe Marti Lowenstein-Bell, cu un singur glonț tras în creștetul capului. Apoi trăsese cadavrul spre ea, la marginea bazinului, cu un minciog de piscină cu plasă mare și cu mâner lung.

Asasina se ocupase nestingherită după aceea de ciopârțirea feței victimei cu cuțitul, fără să scoată cadavrul din apă. Tăieturile erau făcute neglijent, cu zecile, în mare grabă, intersectate. *De parcă ar fii vrut să-i șteargă complet imaginea figurii.*

Era asemănător cu ceea ce făceau oamenii câteodată cu fotografiile, când se descotoroseau în mod simbolic de câte cineva, acoperind figura din poză cu câte un X. De altfel, Mary Smith mai distrusese și câteva fotografii de familie, în biroul de la etajul casei.

M-am uitat în sus, la locul unde îmi imaginasem că se afla acel birou, bazându-mă pe schițele din dosar.

Drumul firesc dintre piscină și birou trecea prin camera de zi și urca apoi treptele din piatră de calcar ale scării din holul principal de la intrarea în casă.

Ucigașul mai vizitase casa și înainte de ziua crimei. Cum se întâmplase oare, cu exactitate, acest lucru? Pe la ce oră? Şi... în ce scop? Cum se dezvoltau procesele mintale ale lui Mary Smith?

Când am traversat din nou livingul, Michael Bell ședea împreună cu cele trei fiice ale sale, urmărind toți patru, cu indiferență, filmul lor. Nici măcar nu-și ridicară privirile la trecerea mea, iar eu nu voiam să-i întrerup încă o dată. Nu știu din ce motiv, mi-am amintit cum i-am îmbrățișat pe Jannie și pe Day, imediat după ceea ce se întâmplase cu micul Alex, la Seattle.

Holul de la etaj era ca un fel de pod suspendat, din lemn și din sticlă, care împărțea casa în două. Am urmat traiectoria probabilă a lui Mary Smith până acolo sus, iar apoi mai departe, de-a lungul unei aripi interioare, unde biroul lui Marti era destul de ușor de găsit.

Era unica încăpere cu ușa închisă.

Înăuntru, pe unul dintre pereții biroului, se vedeau niște locuri goale unde îmi închipuiam că fuseseră atârnate niște fotografii de familie. Tot restul camerei părea să fi rămas intact.

Asasinul devine din ce în ce mai curajos, asumându-și tot mai multe

riscuri, iar obsesia sa cu privire la familie rămâne la fel de puternică. Concentrarea ucigașului este extrem de intensă.

Atenția mi se îndreptă apoi în direcția unui scaun de piele, cu spătar înalt, aflat în fața unui monitor vertical cu diagonala de 53 de centimetri. Acesta era spațiul de lucru al victimei și probabil locul unde stătuse Mary Smith, atunci când îi transmisese lui Arnold Griner la *L.A. Times* mesajul ei, prin e-mail.

Geamul biroului dădea spre terasa și piscina de dedesubt. S-ar fi putut ca Mary Smith să se fi uitat la cadavrul lui Marti, care plutea cu fața în jos, în timp ce scria mesajul la calculator. Îi repugnase cumva? O înfuriase oare acea imagine? Sau simțise doar o uriașă satisfacție, în timp ce ședea acolo și privea în jos, la victima ei?

Ceva îmi atrase atenția. Fotografiile distruse și recenta vizită tainică de la cafeneaua aceea. Un lucru pe care profesoara Papadakis mi-l spusese în legătură cu o anume „lipsă de încredere". Şi altceva la care mă gândisem eu în acea dimineață. *Lui Mary Smith nu-i plăcea ceea ce vedea la locurile crimelor. Oare așa era?*

Şi cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu-atât mi se părea că faptul reflecta tot mai evident o pregnantă imagine din trecut, care o deranja pe Mary Smith. O anumită parte din ea po care voia s-o evite îi devenea din ce în ce mai clară. Reacția ei era aceea de respingere. Îmi displăcea profund să mă gândesc la acest lucru, dar probabil că ea își pierdea controlul.

Apoi m-am corectat, spunându-mi că *ucigașul* își pierdea controlul.

46

În seara aceea stăteam întins pe spate pe patul din camera de hotel. Mintea mi se învârtea în diverse direcții dintre care niciuna nu mi se părea că merită osteneala în ceea ce mă privea, din cât puteam să-mi dau eu seama în momentul respectiv.

Mary Smith. Patologia acesteia. Inconsecvențele ei. Posibila motivare a crimelor. Nimic limpede până în acea clipă.

Jamilla. Nici acolo nu se clarificase nimic. Nu ajunsesem nici măcar să mă apropii de rezolvarea acelei probleme.

Familia mea pe care o lăsasem la Washington. Situația era în continuare la fel de încurcată.

Christine și Alex Junior. Cea mai tristă dintre toate problemele mele.

Eram conștient de faptul că nicio latură a vieții mele nu primise din partea mea în ultima vreme atenția pe care ar fi meritat-o.

Totul începea parcă să-mi solicite din ce în ce mai mult efort.

Îi ajutasem pe alții să se descurce cu acest fel de depresie, dar niciodată pe mine însumi.

Ajunsesem astfel la impresia că nimeni nu se pricepea foarte bine să se autoanalizeze.

Ţinându-se de cuvânt, Monnie Donnelley îmi transmisese deja ceva informații despre James Truscott.

Pur și simplu, acesta demisionase din slujbă. Ambițios, uneori chiar brutal, era însă un respectat membru al celei de-a patra puteri în stat, presa. Nu părea să aibă vreo legătură cu crimele Mary Smith.

M-am uitat la ceas, am murmurat o înjurătură și am telefonat acasă, sperând să-i mai prind pe Jannie și pe Damon înainte ca ei să fi mers la culcare.

— Bună ziua, aici reședința Cross. Jannie Cross la telefon.

M-am trezit că zâmbesc.

— Nu e magazinul de îmbrățișări și de săruturi? Aș vrea să fac o comandă, vă rog.

— Bună, tăticule. Ştiam că aveai să suni.

— Chiar atât de previzibil sunt? Nu-i nimic. Voi doi sper că vă pregătiți de culcare, nu-i așa? Spune-i lui Damon să ridice și el receptorul, la celălalt telefon.

— L-am ridicat deja. Mi-am închipuit eu că tu suni. Ești într-adevăr destul de previzibil. Iar acesta este un lucru foarte bun.

Din doar câteva replici, am reușit să-mi dau seama de ceea ce făceau copiii mei.

Damon încerca să mă determine prin lingușeli să-l las să-și cumpere un CD cu o consultativă garanție părintească. Dar n-a adus vorba despre nicio vânzare și n-a rostit încă niciun cuvânt nici despre misterioasa lui prietenă.

Jannie se pregătea pentru prima ei manifestare științifică și voia să afle dacă îi puteam supune pe prietenii ei la un detector de minciuni.

— Bineînțeles. Imediat după ce vă voi supune la el pe tine și pe Damon.

Apoi Jannie îmi spuse ceva care mă neliniști extrem de mult.

— Scriitorul acela a venit din nou aici. Nana l-a luat la goană. I-a spus niște lucruri usturătoare, categorisindu-l drept „o veritabilă rușine pentru tagma profesiunii sale”.

După ce am terminat discuția cu copiii am vorbit și cu Nana, iar apoi am cerut să mi se aducă ceva de mâncare în cameră.

În cele din urmă am sunat-o și pe Jamilla, la San Francisco.

Inițiasem apelurile telefonice în ordinea inversă caracterului stresant al acestora, eram conștient de acest lucru, lăsându-le la urmă pe cele mai dificile.

Bineînțeles că mai luasem în considerare și chestiunea fusurilor orare ale locurilor unde sunam.

— Întreagă această dandana cu Mary Smith a devenit cu rapiditate o adevărată problemă națională, îmi spuse Jamilla. Pe-aici pe la noi umblă vorba că Departamentul de Poliție din Los Angeles se află încă departe de a o prinde.

— Hai să mai vorbim și despre altceva decât numai de treburile de serviciu, i-am

spus eu. Ești de acord?

— La drept vorbind, tocmai mă pregăteam să plec. Am întâlnire cu un prieten... și suntem numai prieteni, adăugă ea puțin cam prea repede. Să nu fii îngrijorat din pricina asta.

Mie mi se părea că mesajul codificat era tocmai acela de *a mă îngrijora în privința respectivă.*

— Desigur, du-te.

— Vorbim mâine? mă întrebă ea. Iartă-mă. Trebuie să fug. Rămâne așadar pe mâine, Alex?

I-am promis că da, după care am pus receptorul în furcă. *Suntem numai prieteni,* mi-am repetat în gând. Terminasem primele două apeluri telefonice și mai aveam încă unul.

Îl mai aveam pe cel cu-adevărat cel mai dificil dintre toate.

Am ridicat din nou receptorul și am format numărul pe care îl știam pe dinafară.

— Alo?

— Sunt eu, Alex.

Christine făcu o pauză – ca un alt răspuns indescifrabil.

— Bună, îmi răspunse ea într-un târziu.

— Aș putea vorbi cu Alex?

— Sigur că da. Așteaptă puțin, ca să-l chem. Tocmai și-a terminat cina. Acum e în camera lui de joacă.

Am auzit un foșnet, urmat de vocea atenuată a lut Christine.

— La telefon e tăticu'. Acel cuvânt îmi produse o strângere de inimă – caldă și în același timp plină de regret.

— Bună, tati. Tonul emoționat al glasului său trezi în mine o mulțime de simțăminte amestecate, dar în principal era vorba despre faptul că mi-era foarte dor de el. Îi și puteam vedea fețișoara dulce

și zâmbetul larg.

— Bună, cățelușule. Ce mai e nou?

Dar la fel ca orice alt copil de trei anișori, micul Alex nu era, din nefericire, chiar foarte rapid și deprins cu vorbitul la telefon, astfel că a fost din păcate o conversație laconică.

După o întrerupere deosebit de lungă, am auzit-o din nou în fundal pe Christine.

— Spune-i pa!

— Pa.

— La revedere, i-am zis eu. Te iubesc, amice.

— Te iubesc, tati.

Apoi micul Alex mi-a închis telefonul. După acel categoric declic, m-am trezit din nou în camera mea de hotel, singur doar cu cazul Mary Smith și simțind într-un mod acut lipsa tuturor celor pe care îi iubeam mai mult decât orice pe lume, mai mult decât iubeam viața însăși.

Acela era gândul care îmi domina mintea. Oare ce însemna asta?

PARTEA A TREIA

FAPTE ÎNŞELĂTOARE

47

Mary Smith ședea pe o bancă din parc, în timp ce micuța și iubita ei Ashley se maimuțărea frenetic pe locul de joacă al copiilor. Era un lucru bun. Acel efort fizic era suficient pentru a o obosi pe fetiță, înainte ca Mary să meargă să-i ia pe Brendan și pe Adam din vizitele în care se distrau. Mary spera că îi va rămâne astfel suficientă vreme pentru a-și putea limpezi creierul, după o altă zi imposibilă. Se uită la agenda nouă-nouță din poala ei, admirându-i frumoasa hârtie groasă și minunata copertă pânzată.

Jurnalele constituiau unica mare extravaganță din viața ei. Se străduia să scrie câte puțin în fiecare zi. Poate că, mai târziu, copiii aveau să citească ceea ce scrisese ea, și să afle cine era cu-adevărat mama lor, în afară de Bucătăreasa, Menajera și Şoferul. Între timp însă, până și jurnalul complotase împotriva ei. Fără să se gândească, scrisese în el, chiar pe prima pagină: *roșii, morcovi, cereale, suc, scutece.* La naiba!

Asta chiar că era inadmisibil! Mary rupse cu grijă respectiva foaie de hârtie. Poate că era un lucru caraghios, însă ea considera acel jurnal ca pe un obiect sacru, în care nu se cuvenea să-ți notezi o listă de cumpărături.

Deodată, femeia îngheță, dându-și seama că n-o mai vedea nicăieri pe Ashley! *Of, Doamne, unde-o fi dispărut?*

Doar cu câteva clipe mai înainte fetița fusese acolo, iar acum se făcuse nevăzută.

Sau poate că nu trecuseră doar câteva clipe. Mary se încordă. Era posibil oare să fi trecut mai mult decât câteva clipe? Trecuse cumva mai mult timp?

— Ashley? Iubito?

Ochii ei parcurseră iute micul și aglomeratul loc de joacă pentru copii. Se vedeau câteva fetițe cu căpșoare blonde cu clăi ciufulite de păr, dându-se în leagăne sau alergând de colo-colo, însă niciuna dintre ele nu era Ashley a ei. Întreaga zonă de joacă era îngrădită cu un gard din fier forjat. *Cât de departe arfi putut să ajungă?* Femeia se îndreptă spre poartă.

— Scuzați-mă, nu cumva ați văzut o fetiță? Are părul blond, jeanși și un tricou roșu.

Se părea că nimeni n-o văzuse.

Of Dumnezeule, nu așa ceva. Nu. Nu.

Exact în acel moment, Mary o zări din nou. Inima aproape că-i sărise din piept. Ashley se ascunsese îndărătul unui copac din apropierea unui colț al terenului de joacă. Femeia scoase un mic hohot

de râs, simțindu-se în sinea ei jenată de faptul că intrase atât de repede în panică. *Of Doamne, ce se întâmplă oare cu mine?*

Se apropie apoi de fiica ei.

— Ce faci tu aici, dulceață?

— Mă jucam de-a v-ați ascunselea, îi răspunse micuța. A fost doar un joc, mămico.

— Şi cu cine anume te jucai, pentru numele lui Dumnezeu? Se străduia să nu ridice prea tare tonul. Lumea din jur deja începuse să se uite la ele ca la urs.

— Cu tine. Fetița îi zâmbi atât de dulce încât Mary de-abia mai rezista.

Ea se aplecă foarte jos și îi șopti fiicei sale la ureche:

— Ashley, n-ai voie să fugi și să te ascunzi așa. Înțelegi tu? Dacă tu nu mă mai poți vedea pe mine, atunci nici eu nu te mai pot vedea pe tine. Bine?

— Bine.

— Perfect. Iar acum, ce-ar fi să te duci să încerci să te mai și cațeri puțin?

Mary se așeză pe o altă bancă, departe de furtuna generală de priviri dezaprobatoare. O tânără mamă care citea din *L.A.Times* zâmbi în direcția ei și o salută:

— Bună.

— Probabil că nu ești de pe-aici, îi replică Mary, măsurând-o rapid, din cap până-n picioare.

Glasul celeilalte femei avea un ton oarecum defensiv.

— De ce spui asta?

— În primul rând, fiindcă nimeni de pe-aici nu-ți arată atâta amabilitate, îi răspunse Mary, după care îi surâse și ea. Iar în al doilea rând, cineva din altă parte recunoaște pe altcineva din

altă parte. Eu sunt de loc din Vermont.

Cealaltă femeie se arătă ușurată.

— Iar eu sunt din Baltimore, zise ea ducându-și o mână la piept. Am auzit că aici, în California, toată lumea este prietenoasă. Şoferii se opresc și te lasă să traversezi, nu-i așa? În Baltimore, n-ai să vezi asta.

— E-adevărat.

— Însă nici așa ceva n-o să găsești. Ea îi arătă prima pagină din *Times*.

CONTINUĂ INVESTIGAŢIA
REFERITOARE LA CRIMELE DE LA HOLLYWOOD

— Ai auzit despre treaba asta? o întrebă femeia. Trebuie să fi auzit.

— În zilele noastre, ar fi și greu să nu auzi.

— Mă întristează extrem de mult. Ştiu că s-ar cădea să-mi fie frică, dar realmente îmi pare nespus de rău pentru familiile acelea.

Mary dădu din cap, cu gravitate.

— Ştiu. Şi mie. E-ngrozitor, nu-i așa? Sărmanii copii, sărmanii copii. Simți că-ți vine să plângi și să nu te mai oprești.

48

Potrivit statisticilor pe care tocmai le studiam la masa mea de lucru, aproximativ optzeci și nouă la sută dintre femeile dovedite a fi asasine în serie foloseau pentru omorârea victimelor lor otrava, sufocarea și injecțiile letale. Mai puțin de zece la sută dintre ucigașe alegeau pentru comiterea crimei o armă de foc și nu era înregistrată niciuna care să fi folosit un cuțit.

Constituia oare Mary Smith excepția care confirm regula?

Nu-mi venea să cred așa ceva. Dar se părea că eram unicul care gândea așa.

Am trecut în revistă întreaga grămadă de decupări, de fotografii și de articole împrăștiate pe masă în fața mea, ca pe niște bucățele din mai multe puzzle-uri diferite.

Aileen Wuomos era una dintre adeptele armelor de foc. În 1989 și 1990 ea a omorât cel puțin șapte bărbați, în Florida. Atunci când a fost arestată, femeia a fost decretată de către presă drept prima ucigașă în serie, din întreaga istorie a Americii. Ea era probabil cea mai vestită, dar nici pe departe prima. Aproape jumătate dintre cele aflate în statistici erau un fel de văduve negre – omorâtoare de bărbați – ori mânate de răzbunare. Cele mai multe dintre ele aveau, într-un fel sau într-altul, relații de rudenie cu victimele lor.

Bobbie Sue Terrell, de profesie infirmieră în spital, a injectat unui număr de doisprezece pacienți doze mortale de insulină.

Dorothea Montalvo Puente i-a otrăvit pe nouă dintre chiriașii ei, ca să-și poată însuși asigurările acestora de asistență socială.

În ușa biroului se ivi figura lui Maureen, secretară la serviciul operativ.

— Vrei să-ți aduc ceva de mâncare de la In-n-Out Burger?

Am ridicat privirea și mi-am dat seama că se făcuse deja întuneric și că, la drept vorbind, aveam o foame de lup.

— M-aș bucura dac-ar avea un sandvici cu pui la grătar, și niște suc de portocale, îți mulțumesc.

Ea râse din toată inima.

— Dar un hamburger sau un cheeseburger nu ți-ar fi pe plac?

Întrucât somnul și viața personală mi se făcuseră deja varză, încercam să evit pe cât posibil măcar mâncarea nesănătoasă. De zile întregi nu mai mâncasem porcării. Ultimul lucru de care aș mai fi avut

nevoie pe coclaurile unde ajunsesem ar fi fost acela de a-mi deregla și digestia. I-am spus fetei să nu-mi aducă nimic, pentru că aveam să mă descurc singur, până la urmă.

Un minut mai târziu, agentul Page începu să se fâțâie și el pe lângă masa mea de lucru.

— Cum merge? mă întrebă el. Ai descoperit ceva?

Mi-am desfăcut brațele, arătând către mulțimea do informații din fața mea.

— Profilul ei nu se prea potrivește cu toate astea.

— Lucru probabil valabil și pentru aproximativ jumătate dintre criminalele în serie din istorie, în momentul activității lor, îmi replică Page. Tânărul agent mă impresiona din ce în ce mai mult.

— Dar ce se mai aude cu bunii noștri prieteni de la poliția din Los Angeles? Din partea lor ai mai primit vreo noutate?

— Bineînțeles, îmi răspunse el. Ne-au trimis rapoartele balistice preliminare asupra armei folosite. Ascultă aici – este vorba despre o vechitură celebră. Un Walther PPK, același de fiecare dată. O să aibă loc mâine o informare completă în privința asta, dacă vrei să participi. Dacă nu, atunci o să-ți spun eu ce anume a mai apărut nou.

Era o informație surprinzătoare și foarte ciudată – vechimea armei crimelor.

— Şi cât de veche este arma? Au aflat?

— Are pe puțin douăzeci de ani, ceea ce adâncește și mai mult misterul, nu? Ar putea fi greu să dai de urma unei asemenea

arme.

— Crezi că numai ăsta-i motivul pentru care o folosește? Doar faptul că arma este greu de depistat? l-am întrebat mai umil gândind cu voce tare.

Page trecu mintal în revistă în mod instantaneu o mulțime de posibilități.

— Ea nu este o profesionistă în domeniu, da? Poate că aceasta este o armă pe care o deține de foarte multă vreme. Sau poate că femeia ucide de mai mult timp decât credem noi că o face. Ar fi de asemenea posibil să o fi găsit întâmplător. Ori poate că arma i-a aparținut inițial tatălui ei.

Toate astea erau presupuneri cu greutate, provenite totuși doar dintr-o rapidă cugetare.

— Câți ani ai? l-am întrebat, devenind dintr-odată curios în privința lui.

El mă privi cam chiorâș.

— Ooo, dar n-are nicio relevanță să mă întrebi una ca asta.

— Liniștește-te, i-am spus eu. Nu este un interviu pentru angajare. Mă întrebam și eu așa. Ești cu mult mai sprinten la minte decât destui indivizi pe care i-am văzut în ultima vreme ieșind de la Quantico.

— Am douăzeci și șase de ani, îmi răspunse el, afișând un zâmbet larg.

— Ești foarte bun, Page. Totuși, mai trebuie să lucrezi la partea de trucuri.

Expresia nu i se schimbă.

— Cunosc și partea cu trucurile, doar că n-am nevoie de ea aici, la serviciul operativ.

Apoi, imitând la perfecție felul de a vorbi al surferilor, îmi spuse: Da, bătrâne, știu ce gândești despre mine, însă acum că mi-am încheiat ucenicia de surfer, sunt totalmente dedicat activității mele actuale.

Am râs satisfăcut, chiar dacă mai mult în sinea mea.

— Page, să știi că nu mi te pot imagina urcat pe o planșă de surfing, l-am asigurat eu.

— Ba poți s-o faci în voie, bătrâne, replică el.

49

A doua zi, pe la ora cinci, sala de conferințe de la sediul Departamentului de Poliție din Los Angeles era ticsită de lume, precum o conservă de sardele. M-am rezemat de peretele dinspre partea din față a încăperii, așteptând ca Jeanne Galletta să dea startul întregii nebunii.

Aceasta apăru mergând în pas vioi, însoțită de Fred Van Allsburg, șeful de la mine de la birou, de Alan Shrewsbury, șeful poliției din Los Angeles, precum și de un al treilea bărbat, pe care nu-l cunoșteam. Jeanne arăta cel mai bine din acel mic grup, și în același timp era singura sub cincizeci de ani.

— Cine-i tipul acela? l-am întrebat pe un polițist de lângă mine. Acela în costum albastru.

— Michael Corbin.

— Cine?

— Viceprimarul. Şi are doar valoarea costumului de pe el. În rest, e inutil precum țâțele unui taur.

Într-un fel, eram destul de mulțumit și în același timp și puțin rezervat, pentru că nu mi se ceruse să vorbesc și eu la acea întrunire. Politica era nelipsită de la un atât de important caz de omucidere. Speram doar ca aici, la Los Angeles, politicienii să nu încerce să-și aroge un rol mai mare ca de obicei.

Galletta mă salută, printr-o mică înclinare din cap, înainte de a începe:

— Gata oameni buni, hai să-i dăm drumul. Se făcu liniște. În acel moment, viceprimarul dădu mâna cu Van Allsburg și se strecură afară, printr-o ușă laterală. Cum? Ce-o mai fi însemnând și asta oare? Vizita lui nu marcase o prezență charismatică, ci mai curând una fantomatică. Apoi Galletta începu: Mai întâi să trecem în revistă lucrurile de bază.

Şi ea enumeră la iuțeală toate elementele caracteristice ale cazului – Waltherul PPK, abțibildurile pentru copii marcate cu două *A*-uri și un *B* și victimele, așa-numite Mame Ideale, ăsta din urmă fiind desigur punctul de vedere susținut de către presă. Ba un ziar extrem de

răutăcios și de deplasat botezase cazul cu sintagma „Crimele nevestei vitregite”.

Galletta ne reaminti faptul că formulările exacte ale e-mail-urilor pe care le trimisese Mary la ziarul *L.A.Times* constituiau niște informații absolut confidențiale.

Au fost apoi puse și câteva întrebări.

Cunoștea sau presupunea poliția sau FBI-ul existența vreunei legături între Mary Smith și alte crime comise în zonă? Răspunsul a fost: *Nu.*

De unde avem certitudinea că este vorba de un singur agresor? Răspunsul a fost: *Nu suntem absolut siguri de așa ceva, dar toate semnele par să indice acest lucru.*

Cum se face că știm că asasinul este femeie? Răspunsul a fost: *Sub un abțibild lipit la cinematograful din Westwood a fost descoperit, prins și lipit, un fir de păr de femeie, aparținând, după toate probabilitățile, ucigașei.*

— Acesta ar putea fi un moment extrem de potrivit pentru a-l ruga pe agentul Cross să ne ofere o imagine generală a profilului de suspect pe care l-a stabilit până în acest moment FBI-ul. Doctor Cross a venit aici de la Washington, acolo unde a rezolvat niște cazuri în care au fost implicați asasini în serie precum Gary Soneji și Kyle Craig.

Aproximativ o sută de perechi de ochi se întoarseră simultan ca să mă privească. Mă gândeam că venisem la acea informare ca simplu observator, iar acum ajunsesem centrul atenției generale. N-avea niciun rost să irosesc neașteptata ocazie care-mi fusese oferită pe tavă, și cu-atât mai puțin să-i fac pe toți să-și piardă timpul în mod inutil.

— Ei bine, aș vrea să încep prin a vă spune că eu unul nu sunt absolut convins de faptul că Mary Smith ar fi femeie, le-am trântit-o pe neașteptate.

Asta ar fi fost cazul să-i trezească din picoteală până și pe cei din rândurile cele mai din spate ale sălii.

Şi vorbele mele chiar au dezmorțit sala, care a fost brusc străbătută de un freamăt. Măcar izbutisem să le captez tuturor atentia.

— Nu zic nici că ucigașul este cu certitudine bărbat, dar noi încă n-am eliminat această posibilitate. Şi nu cred că ar trebui să fie eliminată niciuna dintre cele două variante, am opinat eu, ridicând puțin tonul, pentru a acoperi rumoarea surdă din sală. Dar indiferent de sexul făptașului, sunt în măsură să vă spun câteva lucruri despre acest caz. Deocamdată, în lipsa unei certitudini în această privință, voi utiliza în mod convențional pronumele *ea,* pentru desemnarea autorului crimelor, în persoana așa-numitei Mary Smith. Probabil că ucigașa este de rasă albă și are între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Se deplasează cu propria ei mașină, una care să nu atragă prea mult atenția în selectele vecinătăți ale locurilor unde au fost comise crimele. Cel mai probabil este o persoană cultă și educată și mai mult ca sigur are o slujbă, dar nu și o profesie anume, nefiind nici asasin plătit. Poate că persoana respectivă are un soi de poziție ierarhică în domeniul serviciilor, rang pentru care s-ar putea foarte bine să fie supercalificată, dar în care nu este apreciată la justa ei valoare.

Am continuat tot așa încă puțin, iar apoi am răspuns și la câteva

întrebări venite de la mulțimea strânsă acolo. După ce am terminat eu, Jeanne Galletta le-a dat cuvântul celor de la serviciul de balistică, pentru ca aceștia să-și facă expunerea detaliată asupra armei. Apoi a învăluit cu privirea întreaga adunare.

— Şi acum o ultimă chestiune, zise ea. Kileen, te rog să iei loc. Îți mulțumesc, Gerry. Încă nu s-a terminat ședința. O să vă spun eu când se va încheia. Așteptă până se făcu liniște în sală, după care vorbi din nou: Cred că nici n-ar mai fi nevoie să vă vorbesc și despre felul de-a dreptul ridicol în care este prezentat cazul în presă. Vreau ca *fiecare* dintre voi să gândească, să acționeze și să se comporte ca și cum ar avea în permanență o cameră de luat vederi îndreptată asupra sa, deoarece chiar așa presupun că stau lucrurile. Nu vreau să existe niciun fel de scurgeri de informații. Situația este la fel de gravă ca și un cancer la plămâni ajuns în faza terminală. Procedura standard de operare trebuie să rămână strict secretă.

Am remarcat faptul că, în timp ce vorbea, Galletta mai trăgea din când în când cu ochiul și în direcția lui Van Allsburg. Procedura fusese probabil tema întrunirii lor confidențiale cu viceprimarul. Mi-a trecut atunci prin minte faptul că ne aflam într-un an electoral. Primăria dorea rezultate clare și o rezolvare cât mai rapidă a cazului. Personal, mă cam îndoiam că așa avea să se întâmple.

— Deocamdată, cam asta-i tot, concluzionă Galletta. Încăperea se însufleți brusc.

Galletta îmi căută și îmi prinse privirea, dând apoi din cap în direcția sălii de consiliu din spate.

Am fost nevoit să mă strecor cu greu prin mulțime, pentru a ajunge acolo, întrebându-mă despre ce voia să discute cu mine.

— Ce s-a întâmplat? am

întrebat-o în timp ce ea închidea ușa în urma noastră.

— Ce naiba a mai fost și *asta?* se răsti ea la mine.

Am privit-o pieziș.

— Ce naiba a mai fost și... ce anume?

— Să mă contrazici, să vorbești despre Mary Smith ca și cum ar fi bărbat și să derutezi lumea. Am nevoie ca toți oamenii mei să rămână concentrați și tu trebuie să mă anunți înainte de a da drumul din senin unor astfel de variante fanteziste.

— Variante fanteziste? Din senin? Am mai vorbit despre asta și ți-am spus ce părere aveam.

— Da, iar noi am respins-o încă de la bun început.

—Nu, n-am respins-o noi, de comun acord. Doar *tu* ai făcut asta, Jeanne. Ştiu că te afli sub o mare presiune...

— La naiba, bineînțeles că sunt sub presiune. Aici suntem la Los Angeles, nu la Washington. Tu n-ai idee cum este.

— Ba mai știu și eu câte ceva. Iar pe viitor, dacă vrei să prezint situația și să n-ai surprize neplăcute din partea mea, ar trebui să ne punem dinainte de acord. Încearcă să-ți amintești ceea ce ai spus acolo, despre cum i-am prins pe Gary Soneji și pe Kyle Craig.

Mă străduiam să rămân calm și chiar tolerant, menținând un ton stăpânit, însă nici n-aveam de gând să cedez și să bat în retragere, în fața încercărilor de intimidare.

Jeanne scrâșni din dinți și își lăsă pentru un moment privirea în jos.

— Foarte bine. Ai dreptate.

Iartă-mă.

— Iar dacă vrei să știi cu tot dinadinsul, eu nu susțin că tu trebuie să fii în mod obligatoriu de acord cu mine. În definitiv este cazul tău, însă când ai de-a face cu ceva atât de mare și de greu de mânuit, îți dorești să poți deține cât mai mult control cu putință.

— Ştiu, știu. Ea suspină prelung, dar nu fusese un suspin de ușurare, ci mai curând o încercare de a răsufla adânc, pentru a-și drege glasul. Apoi îmi zâmbi și adăugă: Ştii ceva? Ce-ar fi să mă revanșez față de tine? Îți place sushi? Doar trebuie să mănânci și tu ceva, nu? Şi-ți promit că n-o să mai aduc vorba despre treburile de la serviciu.

— Îți mulțumesc, i-am răspuns cu politețe, dar, din nefericire, încă nu mi-am terminat ziua de lucru. De-aici trebuie să mă întorc la birou, Jeanne. Şi chiar nu cred că ucigașul ăsta poate să fie femeie. Şi-atunci, cine-o fi el oare? Rămâne pe altă dată să luăm masa împreună, bine?

— O lăsăm pe altă dată, încuviință Jeanne Galletta, plecând în grabă, așa precum intrase și în sala de conferințe.

51

Pentru următoarele câteva ore am rămas foarte concentrat, menținându-mi una dintre acele stări extrem de productive de muncă, stare pe care mi-aș dori să o pot atinge de fiecare dată când mă așez la masa de lucru.

Am parcurs, în cadrul sistemului de baze de date VICAP, mai multe teorii, căutând orice fel de potrivire posibilă cu grupul de crime din Los Angeles, însă negăsind nici măcar ceva cât de cât apropiat.

Într-un târziu, tot mi-a atras ceva atenția. Era vorba despre un triplu asasinat, comis cu mai bine de șase luni în urmă.

Totul se petrecuse însă la New York și nu la Los Angeles, dar crimele fuseseră comise într-un cinematograf și anume, Sutton, de pe strada East 57, iar amănuntele păreau incitante, la o primă vedere.

În primul rând, cazul acestor trei crime rămăsese neelucidat. Nici pe departe nu reușise Departamentul de Poliție din New York să soluționeze enigma. La fel ca și în cazul asasinatelor din Los Angeles.

Nici pentru cele trei omoruri de la New York nu putuse fi identificat un motiv evident. Acest ultim amănunt era extrem de important. Poate că această serie de crime comise după un anumit șablon începuse cu mult mai devreme decât își imaginase până acum cineva. Şi poate că ucigașul era de origine din New York.

Am reținut însemnările polițiștilor din New York asupra cazului și le-am citit. Un spectator, client al cinematografului Sutton, împreună cu doi angajați ai respectivului cinematograf, fuseseră uciși în aceeași după-amiază. Teoria de lucru a detectivilor fusese aceea că lucrătorii de la cinematograf intraseră peste ucigaș, imediat după ce acesta îl omorâse pe un bărbat pe nume Jacob Reiser, din Brooklyn. Reiser avea douăzeci de ani și era student la cinematografie, la Universitatea din New York.

Apoi, altceva mi-a atras atenția – și anume, arma crimei, menționată în raport. Pe baza gloanțelor scoase din cele trei cadavre, s-a ajuns la concluzia că se folosise un Walther PPK.

Arma utilizată la omorurile din Los Angeles era tot un Walther PPK, deși se părea că aici era vorba despre un model și mai vechi.

Însă altceva mi-a atras atenția cel mai tare: *Crimele de la New York fuseseră comise în toaleta bărbaților.*

52

Era o veste extraordinară – acumulam puncte de camere de hotel suficiente pentru o viață întreagă. Problema era însă aceea că nu voiam să mai văd hotel în fața ochilor, tot restul vieții. Nici West Los Angeles nu se prea întrecea cu distracțiile oferite. Mă întinsesem în pat și frunzăream prin carnetul meu de însemnări, având alături un sandvici cu pui, pe jumătate mâncat, și o apă minerală clocită.

Când telefonul sună, am ridicat cu recunoștință receptorul. Era Mama Nana.

— Tocmai mă gândeam la niște cotlete de porc cu pâine proaspătă, și uite că m-ai și sunat, i-am spus eu.

— De ce mă lingușești tu atâta, Alex? Ai interes să obții ceva de la mine? Ai intenția cumva să-mi spui că nu vii acasă în weekendul următor?

— Nu chiar.

— Alex...

— Ba vin acasă. Şi te rog să mă crezi că nu-mi doresc nimic mai mult decât să las cazul ăsta departe în urma mea. Însă o să mă mai fâțâi încolo și-ncoace de câteva ori.

— Alex, aș vrea să te gândești bine și pe îndelete și să-mi spui cât timp crezi că mai ai nevoie să stai în California. Până la urmă serviciul acesta nou e și mai rău decât celălalt dinaintea lui.

În mod vădit, perioada de grație de după procesul de custodie pentru micul Alex se încheiase, iar Nana redevenise aceeași dintotdeauna, exagerând peste măsură. Şi nu că n-ar fi avut în mare parte dreptate.

— Ce mai fac copiii? am întrebat-o eu în cele din urmă. Aș putea să vorbesc cu ei? *Şi nu mai țipa așa de tare, bătrânico, fiindcă îmi spargi timpanele.*

— Copiii sunt bine mersi, Tăticule. Şi doar ca un fapt divers, dacă vrei să știi, la fel de bine mersi sunt și eu acum.

— Ţi s-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

— Nu. Am avut numai o amețeală. Nimic altceva mai grav. Azi a venit să mă consulte Kayla Coles. Totul e-n regulă. Doctor Coles mi-a făcut revizia. Sunt bună pentru încă zece mii de mile.

— Dacă te cunosc eu bine, și chiar că te cunosc cu adevărat, asta înseamnă că ai avut o amețeală cumplită. Ţi-ai pierdut din nou cunoștința?

— Nu, nu mi-am pierdut cunoștința, îmi răspunse ea pe un ton de parcă asta ar fi fost cea mai ridicolă idee pe care o auzise vreodată. Sunt doar o femeie bătrână, Alex. Ţi-am mai spus asta și cu alte ocazii. Deși, Dumnezeu mi-e martor că nu arăt și nici nu mă comport ca o persoană de vârsta mea.

Când i-am cerut să-mi dea numărul de telefon al lui Kayla Coles, Nana a refuzat categoric. A trebuit să aștept să intre Damon pe fir și Nana să lase telefonul, după care l-am rugat pe băiat să urce până la mine în birou și să-mi dea din agendă numărul de telefon al Kaylei.

— Cum ți se pare Nana? l-am întrebat eu. Trebuie să ai mare grijă de ea, Day.

— Ea se simte foarte bine, tată. Nici nu ne-ar fi spus ce s-a întâmplat. A mers la băcănie să facă niște cumpărături și ne-a pregătit cina pentru diseară. Nici nu-mi pot da seama dacă se simte rău sau

nu. Doar știi foarte bine cum este Nana. Acum face curat cu aspiratorul.

— Face doar pe grozava. Du-te să dai tu în locul ei cu aspiratorul, te rog. Mergi chiar acum. Ajut-o pe străbunica ta.

— Păi, nu știu să dau cu aspiratorul.

— Asta înseamnă că este un moment numai bun ca să înveți.

Am terminat de vorbit cu copiii și apoi am sunat-o pe Kayla Coles, însă mi-a răspuns robotul telefonic. În continuare, i-am telefonat lui Sampson și l-am întrebat dacă nu putea cumva să treacă să vadă ce mai făcea Nana, cea care parțial îl crescuse și pe el.

— Nu-i nicio problemă, îmi spuse el. O să merg mâine, flămând, la micul dejun. Cum ți se pare?

— Cred că e bine, și ai și o scuză credibilă pentru vizită.

— O să se prindă de stratagemă.

— Bineînțeles că da. Deși tu ești un înfometat extrem de credibil.

— Tu ce faci? mă întrebă el. Pari cam obosit, doar la cincizeci la sută din potențial.

— N-am nimic. Sunt mai curând la șaptezeci și cinci la sută din turație. Numai că se întâmplă multe lucruri pe-aici. Este un caz stufos și foarte încurcat, John. Şi i se și face mult prea multă publicitate. L-am tot văzut pe-aici și pe scârbosul ăla de scriitor pe nume Truscott. Am auzit însă că s-a întors din nou în Est.

— Ai nevoie de ceva întăriri? Aș putea descinde direct la Los Angeles. Mai am de luat încă

niște resturi din concediu.

— Da, e tocmai ce trebuie pentru a o enerva pe nevastă-ta. Oricum, îți mulțumesc. Poate că o să apelez și la tine – dacă ne vom apropia vreodată de această Mary Smith.

O mare parte din munca mea de cea mai bună calitate am desfășurat-o împreună cu Sampson.

Lucrul alături de el este ceea ce mi-a lipsit cel mal mult, după ce am părăsit poliția din Washington.

Şi totuși, nu terminasem încă cu el. Mai aveam o idee în ceea ce îl privea. Atunci când avea să vină momentul cel mai potrivit, urma să trec la acțiune.

53

Mi-am petrecut ziua următoare la serviciul operativ FBI. Am muncit de la șapte dimineața la șapte seara, însă începuse să se întrezărească și o luminiță, la capătul tunelului aceluia atât de lung, de întunecos și de înfiorător. Jamilla venea la Los Angeles, iar eu așteptasem cu nerăbdare toată ziua vizita ei.

Jam insistase să n-o întâmpin și să n-o iau de la aeroport și ne-am înțeles să ne întâlnim la Bliss, de pe La Cienega. Când am ajuns la restaurant, ea stătea lângă bar, având la picioare o geantă de călătorie. Purta jeanși și o bluză cu guler rotund, iar în picioare niște cizme negre cu vârfuri ascuțite și cu bombeuri metalice. M-am furișat în spatele ei și am sărutat-o pe gât. N-am putut rezista tentației.

— Bine-ai venit, i-am spus eu. Miroși atât de bine! Şi arăți încă și mai bine. Şi chiar așa și arăta Jamilla.

Ea se răsuci, ca să se uite la mine.

— Bună, Alex. Ai reușit să vii.

— Ai avut vreodată măcar cea mai mică îndoială?

— Păi... ăăă... da, îmi răspunse ea. Îți mai amintești de data trecută când am mai fost aici, la Los Angeles?

Eram flămânzi amândoi, așa că am mers la o masă și am comandat imediat niște aperitive – o duzină de scoici în cochilie cu o salată de roșii răscoapte alături. Jamilla mănâncă precum atleții, iar eu am încercat s-o imit.

— Ce mai e nou în cazul crimelor? m-a întrebat ea, după ce curățaserăm amândoi din farfurie scoicile și roșiile. E adevărat că femeia tot trimite mesaje prin e-mail, încă de la primul omor?

Am clipit cu surprindere. Ziarul *L.A.Times* fusese dinadins extrem de vag atunci când începuseră să sosească e-mail-urile cu pricina.

— De unde ai auzit despre asta? *Şi ce anume* ai auzit?

— Vorbele circulă, Alex. Este și ăsta tot un secret de nivel de securitate B, despre care publicul larg nu știe neapărat,

însă în rest toți ceilalți sunt la curent cu el. Iar veste a a ajuns până la urmă și la San Francisco.

— Şi despre ce alte secrete de nivel de securitate B ai mai auzit? am întrebat-o eu.

— Am auzit că detectivul-șef, Jeanne Galletta asta, este foarte pricepută în munca ei.

— N-o fi pricepută chiar ca Jamilla Hughes, dar se descurcă destul de bine.

Jamilla ridică din umeri la auzul complimentului pe care i-l făcusem. Eram topit după ea. Arăta nemaipomenit la lumina lumânărilor, sau cel puțin așa o vedeam eu. Fusese o excelentă idee să cinez împreună cu Jam, la un restaurant rafinat, cu telefonul meu celular oprit.

Am ales să bem o sticlă de Pinot Noir de Oregon, unul dintre vinurile ei preferate, și am ridicat paharul, imediat ce acesta mi-a fost umplut.

— Jam, lucrurile s-au complicat foarte mult în ultima vreme. Îți sunt extrem de recunoscător pentru faptul că ești aici și că te afli aici pentru mine.

Jamilla sorbi din vin, după care îmi puse o mână pe încheietură.

— Alex, aș vrea să-ți spun ceva. Este foarte important. Te rog să mă asculți cu cea mai mare atenție, bine?

M-am uitat peste masă drept în ochii ei și nu-mi dădeam seama dacă-mi plăcea tot ce deslușeam acolo. Mi se pusese deja un nod în stomac.

— Bineînțeles, i-am răspuns eu.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, îmi spuse ea, evitându-mi privirea. În sufletul tău, cât de exclusivistă ți se pare a fi relația care există între noi doi?

— Aoleu. Deci asta era.

— Ei bine, de când am început

să ne întâlnim noi doi, n-am mai fost cu nimeni altcineva, am asigurat-o eu. Numai că ăsta sunt eu, Jamilla. Tu te mai vezi cu cineva? Presupun că ai mai avut câte o întâlnire.

Ea răsuflă adânc și apoi dădu din cap. Așa era Jamilla, directă și sinceră. Apreciam asta la ea, în cel mai înalt grad.

— Şi te mai vezi cu el și în continuare? am întrebat-o eu. Trupul începuse să-mi fie cuprins de încordare. La începuturile legăturii noastre mă așteptasem la așa ceva, însă nu și acum. Poate că începusem doar să devin mulțumit de mine. Ori prea încrezător. Asta era o problemă care se repeta, în cazul meu.

Jamilla avu o mică tresărire, gândindu-se la ceea ce avea să-mi răspundă.

— Cred că da, Alex.

— Cum l-ai cunoscut? am întrebat-o, după care m-am oprit. Stai puțin, Jam. Nu-i musai să-mi răspunzi la întrebarea asta.

Şi totuși, ea părea dispusă s-o facă.

— Johnny este *avocat. Al acuzării,* desigur. L-am întâlnit cu ocazia unuia dintre cazurile mele, Alex. Am avut până acum doar două întâlniri cu el. Adică ne-am văzut deocamdată numai în public.

Mi-am interzis să-i mai pun și alte întrebări, în ciuda faptului că aș fi vrut s-o fac. Însă n-aveam niciun drept, nu-i așa? În orice caz, numai eu eram vinovat pentru ceea ce mi se întâmplase. Şi totuși, de ce oare mă comportasem astfel? De ce nu mă simțeam în stare să mă angajez total? Din cauza a ceea ce mi se întâmplase cu Maria? Sau cu Christine? Ori poate din cauză că propriii mei părinți se despărțiseră

încă de la vârsta de douăzeci și ceva de ani și nu se mai revăzuseră niciodată?

Jamilla se aplecă deasupra mesei și îmi vorbi încet, astfel încât să pot auzi numai eu ceea ce-mi spunea.

— Îmi pare rău. Ştiu că te-am rănit, deși nu doream asta. Putem termina cina și mai putem discuta despre situația noastră, dacă vrei. Sau poți să pleci. Sau aș putea să plec eu. Vom face exact așa cum vrei tu, Alex. Văzând că n-am de gând să-i răspund imediat, ea mă întrebă: Ești foarte furios pe mine?

— Nu sunt, i-am răspuns eu, poate că e puțin cam prea repede. M-ai luat prin surprindere. Poate că sunt și puțin dezamăgit. Nu sunt lămurit pe de-a-ntregul cu tot ce e în capul meu acum. Şi numai ca să înțeleg mai bine – îmi spui că ai vrea să te mai întâlnești și cu alții, sau ai venit aici cu intenția clară de a rupe în seara asta relația dintre noi doi?

Jamilla mai luă încă o înghițitură din paharul cu vin.

— Voiam să te întreb ce părere ai tu despre întreaga noastră situație.

— Chiar acum, așa, pe loc? Sincer, Jam? Eu nu cred că mai pot continua cu tine la fel ca până acum. Nu sunt sigur nici măcar de motivele care mă mână. Am fost dintotdeauna adeptul ideii de a avea în orice moment o legătură de natură intimă doar cu o singură persoană. Doar mă cunoști.

— Noi nu ne-am făcut niciodată

unul altuia niciun fel de promisiuni, îmi spuse ea. Încerc doar să mă port cu toată onestitatea.

— Ştiu asta și îți sunt cu-adevărat recunoscător. Ascultă, Jamilla, cred că simt acum nevoia să plec. Am sărutat-o pe obraz, după care m-am ridicat și am ieșit. Şi eu voiam să fiu complet cinstit, atât față de Jamilla, cât și față de mine însumi.

54

Am lăsat totul în urma mea și am plecat cu avionul în Seattle, pentru weekend.

Pe când mă îndreptam cu mașina de la aeroport spre cartierul Wallingford, acolo unde locuiau Christine și Alex, mă luptam cu ideea că urma s-o văd din nou pe Christine. Dar nu aveam de ales.

Nu aduceam cu mine niciun fel de cadouri, niciun fel de mituiri, așa precum făcuse ea, atunci când Alex locuia împreună cu mine, la Washington. Christine era de acord să mă lase să-l vizitez pe Alex și nu puteam rezista tentației. Voiam să fiu împreună cu el o vreme – aveam nevoie de acest lucru.

Casa era amplasată pe bulevardul Sunnyside North și eu cunoșteam deja drumul până acolo. Când am ajuns, Christine și Ali ședeau pe treptele verandei și mă așteptau. El o luă la fugă pe alee, precum o mică tornadă, pentru a ieși în întâmpinarea mea, iar eu l-am prins și l-am ridicat în brațe. De fiecare dată mă temeam să nu găsesc cumva un băiat schimbat față de cel pe care îl lăsasem ultima oară. Însă toată temerea mea se topise chiar în clipa în care îl simțisem în brațele mele.

— Măi, dar ce greu te-ai mai făcut! Crești tot mai mult, Ali.

— Am o carte nouă, m-a anunțat el, zâmbind cu gura până la urechi. E despre o omidă flămândă care mănâncă totul. Ea apare pe neașteptate. Şi pe urmă te *mănâncă!*

— Azi poți să-ți iei cu tine cartea. O să citim din ea. L-am strâns din nou în brațe și am văzut-o de la distanță pe Christine uitându-se la noi, cu brațele încrucișate la piept. În cele din urmă, ea îmi zâmbi, ridică o mână și o flutură în direcția mea.

— Vrei cumva o cafea? îmi strigă ea. Eu aș bea una până ce veți pleca voi doi.

Am privit-o pe furiș cu coada ochiului mijit, adresându-i o întrebare mută, în aerul proaspăt și liniștit.

— Nu-ți face griji în privința mea, continuă Christine. Haide, vino, nu te mușc.

Tonul ei era cristalin ca al unui clopoțel, probabil atât pentru mine, cât mai ales de dragul lui Ali.

— Hai, vino, tăticule. Băiatul coborî din brațele mele și mă luă de mână. O să-ti arăt eu drumul!

Şi l-am urmat înăuntru. Să fi fost oare o idee bună? La drept vorbind, până atunci nu intrasem niciodată în casă. Interiorul era aranjat cu gust. Multe rafturi artizanale încorporate în pereți debordau de cărți și de câteva dintre obiectele din colecția de artă a lui Christine. Era cu mult mai neprotocolară și cu un aspect mult mai confortabil decât fusese casa ei din marginea Washington-ului.

M-a surprins cât de natural se mișcau amândoi în acel spațiu care mie mi se părea atât de străin. *Eu n-aveam ce căuta acolo.*

Bucătăria era deschisă, strălucitoare, și mirosea a rozmarin. Pe pervazul ferestrei se dezvolta de minune o plantă miniaturală, plină de ierburi aromate.

Christine îl așeză pe Alex cu o ceașcă de cacao cu lapte ăn față, după care puse între noi, pe masă, două căni pline cu cafea aburindă.

— Cafeaua este drogul preferat la Seattle, îmi spuse ea. Aici am început să beau cu mult prea multă cafea. Ar trebui spre după-amiază să trec pe cafea decofeinizată. Şi poate și în cursul dimineților, mai adăugă ea, însoțindu-și vorbele cu un zâmbet.

— E bună cafeaua asta. Şi casa ta arată nemaipomenit.

Pălăvrăgeala asta de nimicuri era izbitoare prin normalitatea ei și aproape la fel de jenantă precum o discuție serioasă în acel moment. M-am jurat să nu vorbesc nimic cu Christine despre starea vremii, dar totul era straniu pentru amândoi.

Micuțul Alex se dădu jos de pe scaunul său, își aduse cartea lui cea nouă, după care mi se cățără în poală.

— Hai să citim, vrei? Fii atent, omida apare pe neașteptate și pe urmă te mănâncă!

Cititul ar fi constituit o bună distragere a atenției și m-ar fi pus în situația de a mă concentra asupra băiețelului, că doar pentru asta venisem acolo. Am deschis cartea și am început:

— „La lumina lunii, pe o frunză se vedea un mic ou.”

Alex își rezemă capul de pieptul meu și, pe când îmi percepeam glasul reverberând în fiul meu, îmi simțeam și inima topindu-se puțin câte puțin. Christine mă privea cum citeam. Ea surâdea, în timp ce își strângea cu ambele mâini cana de cafea. *Așa s-ar fi și cuvenit să fie totul.*

După câteva minute, Alex avu nevoie să meargă la baia și mă rugă să vin cu el.

— Te rog, tăticule.

Christine trecu pe lângă mine și îmi șopti pe furiș, la ureche:

— Are probleme să nimerească vasul de toaletă cu jetul de pipi, iar treaba asta îl cam stânjenește.

— Ooo, am zis eu. Jeleuri circulare cu aromă de fructe ai cumva?

Din fericire, Christine avea o cutie și eu am luat-o cu mine în baie.

Am aruncat vreo două jeleuri circulare, în vasul de toaletă.

— Am să te învăț un joc grozav, i-am spus eu băiatului. Trebuie să trimiți jetul drept în mijlocul unui jeleu cu aromă de fructe.

El încercă și izbuti la perfecție – nimerind în mod automat și în vasul de toaletă.

I-am spus și lui Christine trucul la ieșire, iar ea a zâmbit și a scuturat din cap.

— Jeleuri cu aromă de fructe. Asta e o șmecherie de-a băieților, nu?

55

Tot restul zilei mele petrecute la Seattle a fost mai puțin stresant și cu mult mai distractiv. L-am dus pe micul Alex la acvariu și a fost ușor și plăcut să mă bucur și eu din plin de timpul pe care-l petreceam cu el. Băiatul s-a uitat cu ochii mari la peștii tropicali, iar după aceea s-a mânjit cumplit pe degete la masă, cu puiul și cu ketchup-ul pe care le-a mâncat. În ceea ce mă privea, noi ne-am fi putut petrece foarte bine ziua până și în sala de așteptare a unei autogări.

Îmi plăcea la nebunie să-l văd în largul său și crescând tot mai mult. Cu fiecare an care avea să treacă, urma să fie tot mai bine. Pentru *Ali. La fel ca inegalabilul Clay*.

M-am simțit din nou cu inima ușoară, până ce ne-am întors seara acasă. Christine și cu mine am mai stat o vreme de vorbă pe veranda din față. Eu nu voiam să intru, dar nici nu voiam să plec. Iar dacă nu cumva mi se păruse doar, ochii ei erau un pic înroșiți. De când o cunoșteam, avea multe schimbări de dispoziție, însă situația părea să se înrăutățească în această privință.

— Cred că acum e rândul meu să te întreb dacă te simți bine, i-am spus eu. Cum te simți?

— Mă simt bine, Alex. La fel ca de obicei. Crede-mă, n-ai de ce să vrei să afli mai multe despre asta.

— Dacă te referi la relațiile amoroase, atunci ai nimerit-o. Însă în rest, aș vrea să aflu.

Ea râse.

— Relații amoroase? Nu, sunt doar încordată la maximum, în ultima vreme. Şi mi-o fac cu mâna mea, la fel ca întotdeauna. Lucrez mult prea mult.

Ştiam că era noua directoare a unei școli particulare din apropiere. Dar în afară de asta, n-aveam nici cea mai mică idee de felul în care se mai derula în ultima vreme viața lui Christine – și cu-atât mai puțin puteam ști din ce cauză plânsese, înainte ca eu și Alex să ne întoarcem acasă.

— Iar în afară de asta, mai adăugă ea, ne-am înțeles data trecută ca eu să te întreb pe tine. Ce mai faci tu? Ştiu că

ți-e greu și-mi pare rău. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

I-am povestit cât mai concis am putut despre cazul Mary Smith și despre recenta amețeală a Nanei, și am asigurat-o că în legătură cu Jannie și cu Damon totul era în regulă. Am evitat să aduc vorba și despre Jamilla, și nici Christine nu m-a întrebat.

— Am citit în ziar despre acel înfiorător caz de crimă, îmi zise Christine. Sper că ești extrem de prudent. Mă surprinde faptul că o femeie ar putea să fie o astfel de asasină.

— Sunt întotdeauna prudent, am asigurat-o eu. În privința asta, soarta fusese cu noi doi cât se putea de ironică. În mod evident, slujba mea stricase aproape tot ce putuse, între mine și Christine.

— Totul este extrem de straniu, nu ți se pare? îmi spuse ea pe neașteptate. Ţi s-a părut mai dificil decât te-ai fi așteptat să fii aici astăzi?

Eu i-am răspuns că a-l vedea pe Alex merita orice efort, însă, cu toată sinceritatea, a o revedea și pe ea mi se părea la fel de greu.

— Am avut și noi cu siguranță vremuri mai ușoare și mai frumoase împreună, nu-i așa? mă întrebă Christine.

— Da, am avut, numai că nu în calitate de părinți.

Ea mă privi cu niște ochi la fel de negri și la fel de inteligenți așa cum îi știam dintotdeauna.

— E foarte trist, Alex, când pui astfel problema.

Am ridicat neputincios din umeri, negăsind ce anume i-aș mai fi putut spune.

Ea îmi puse o mână nesigură pe braț.

— Îmi pare rău, Alex. Cu-adevărat rău. Sper să nu mă consideri insensibilă. Nu știu

ce simți tu, însă eu chiar cred că înțeleg în ce situație te afli. Numai că eu... Zăbovi câteva clipe, pentru a-și formula cu grijă următorul gând. Numai că eu mă întreb câteodată ce fel de părinți am fi devenit noi doi. Asta în cazul în care am fi rămas împreună.

Prin urmare, asta era.

— Christine, tu ori ești într-adevăr insensibilă, ori încerci să-mi spui ceva.

Ea oftă adânc.

— Fac și acest lucru cu totul greșit. Ca de obicei. Aveam de gând să nu deschid gura astăzi, însă deja am făcut-o. Așa că, foarte bine, uite care este treaba. Eu vreau ca Alex să aibă parte de ambii lui părinți. Vreau ca el să te cunoască, și, indiferent dacă mă crezi sau nu, vreau ca și tu să ajungi să-l cunoști pe el. Iar asta spre binele tuturor, chiar și spre binele meu.

Am făcut un pas înapoi, și mâna ei căzu de pe brațul meu.

— Nici nu știu ce să-ți răspund la așa ceva, Christine. Cred că este evident faptul că și eu am dorit același lucru. Tu ești aceea care s-a hotărât să se mute tocmai aici, la Seattle.

— Ştiu, recunoscu ea. Şi tocmai despre asta voiam eu atât de mult să discut cu tine. Mă tot bate gândul să mă mut înapoi în Virginia. Şi sunt aproape sigură că asta o să fac.

În final, mintea mea nu mai era în stare să înțeleagă absolut nimic.

56

Vancouver-ul era unul dintre orașele preferate ale Povestitorului – ca și Londra, Berlinul și Copenhaga. El zbură într-acolo cu o cursă a companiei aeriene Alaska Air și sosi la destinație tocmai la timp ca să aștepte la o coadă lungă de circa cinci sute de „vizitatori" din Coreea și din China. Orașul Vancouver colcăia de chinezi și de coreeni, însă acesta era cam unicul lucru care lui nu-i plăcea la frumosul port maritim canadian, faptul constituind un neajuns minor.

Bărbatul avea de rezolvat acolo niște treburi legate de filme, chestiuni care îi ocupară cea mai mare parte a zilei și îi creară o dispoziție morocănoasă. Cam pe la ora cinci în acea seară, mintea lui se afla într-o stare jalnică și omul simțea nevoia să-și descarce cumva mânia acumulată în el sub presiune.

Știți de ce anume aveam nevoie? Să povestesc cuiva ceea ce se petrecea, să mai împărtășesc din lucrurile care mă frământau.

Poate nu să mărturisească treaba chiar în întregime, însă măcar o parte – cel puțin o idee din cât de incredibilă era întreaga situație în care se afla și această bizară perioadă a vieții sale, acest iureș sălbatic, după cum ajunsese să-i spună acestei povești.

Şi exista acea producătoare cu părul roșcat ca blana de vulpe, producătoare pe care o cunoștea bine și care se afla în Vancouver spre a realiza un film pentru televiziune. Poate că ar fi trebuit să ia legătura cu ea. Tracey Willett își trăia propria ei perioadă de iureș sălbatic la Hollywood, perioadă pe care și-o începuse la optsprezece ani și care continua și acum, când se apropia de treizeci. Ea născuse între timp un copil și se părea că își mai potolise întru câtva pornirile.

Femeia mai păstrase legătura cu el, ceea ce probabil că însemna ceva. Fusese întotdeauna în stare să stea de vorbă cu Tracey, aproape despre orice.

Așa că îi telefonă și, după cum se aștepta, ea îi răspunse că se simțea de-a dreptul încântată să cineze și să bea ceva în compania lui. Aproximativ o oră mai târziu, Tracey îl sunase de la filmări ca să-l anunțe că turnarea filmului urma să se mai prelungească până târziu în acea seară. Nu era din vina ei, știa el asta. Probabil vinovat era cine știe ce prăpădit de regizor. Cine știe ce regizor cu veleități artistice, zăpăcit, arogant și mult lăudat, probabil ieșit doar de doi sau trei ani de pe băncile școlii.

În consecință, el nu reuși să se vadă cu Tracey decât după ora unsprezece, când aceasta veni în camera lui de la Marriott. Ea îi oferi o caldă îmbrățișare și un sărut lipicios, arătând cât se putea de bine, deși muncise întreaga ziulică.

— Mi-a fost tare dor de tine, frumușelule. Mi-ai lipsit mult

de tot. Pe unde mi-ai mai umblat? Apropo, arăți nemaipomenit. Ai devenit atât de suplu, ba chiar prea subțirel, înfățișarea slabă și înfometată, nu? Așa îți și șade ție foarte bine.

El nu știa dacă Tracey se mai droga sau mai bea sau făcea altceva de felul acesta, așa că avea la îndemână câte puțin din toate. Şi chiar asta făcură – adică gustară câte puțin din toate. Bărbatul își dădu seama pe loc că era dispusă pentru ceva tăvăleală, fiindcă îi spusese că se simțea excitată de unul dintre cascadorii din film, ca și din cauza felului în care ședea pe canapea, cu picioarele depărtate, măsurându-l din cap până-n picioare cu priviri languroase și flămânde, exact cum făcea dintotdeauna. La urmă, Tracey se opri din flecăreală, se descheie la bluză și îl întrebă:

— Ei bine, ce mai aștepți?

Așa că el o duse în pat, acolo unde ea îi lăudă încă o dată noul lui trup slăbănog. Tracey mai priză niște cocaină, după care își scoase bluza și îl lăsă o vreme să-i admire în voie sânii. Bărbatul își aminti cum îi plăcea lui Tracey să fie tratată – trebuia să-i spui cât de sexy era și s-o mângâi peste tot vreme de vreo douăzeci de minute, după care urma cel puțin o jumătate de oră de foarte energică hâțâneală excitantă, deoarece ea nu putea atinge cu ușurință salvatorul orgasm șt mereu ajungea extrem de aproape de eliberare, dar niciodată chiar până acolo, așa că striga încontinuu: *mai tare, mai repede, mai tare, mai repede, ooo, baby, baby, baby*. Şi când el ejaculă în cele din urmă în ea, lui Tracey păru să-i fi plăcut și îl ținu strâns în brațe, ca și cum ei doi ar fi fost din nou împreună, cu toate că nu fuseseră niciodată cu-adevărat împreună.

Odată ce preliminariile sexuale fuseseră îndeplinite, îi venise și lui rândul să se descarce cu-adevărat. Se aflau afară, pe terasa camerei sale, având în față priveliștea întregului oraș, iar Tracey își pusese capul pe umărul lui. Momentul era extrem de romantic și de drăguț, într-o manieră patetică, ca la o întâlnire cu Meg Ryan sau poate cu Daryl Hannah.

— Aș vrea să-ți vorbesc puțin și despre ceea ce am fost în stare să fac eu, îi spuse el într-un târziu. Până în acel moment, discuțiile nu se învârtiseră decât în jurul ei.

— Vreau să aud totul, dulceață. Numai că nu pot să-mi las

copilul la hotel, până târziu. Bona mă amenință că mă lasă baltă.

Din cât și-o amintea el, Tracey se purta, de cele mai multe ori, ca o târfă egoistă.

— Mai știe cineva de întâlnirea noastră din seara asta? întrebă el.

— Nu. Nimeni. Deloc. Deci, ce anume ai mai pus la cale? Ceva măreț, desigur. Doar pentru așa ceva ești făcut.

— Da, este un soi de lucru tainic. Şi este într-adevăr măreț. Totuși, este ceva diferit. Nimic de până acum nu se poate compara cu asta. Scriu eu însumi scenariul. Povestea poveștilor.

— Ooo, chiar că-i măreț. Concepi chiar tu totul, nu?

— Da. Ştii de crimele acelea de la Los Angeles? Ai aflat de Mary Smith?

Ştia ea ceva, însă nu cu de-amănuntul, atâta vreme cât se afla de patru săptămâni în Vancouver, așa că el o puse iute la curent.

— Ai cumpărat drepturile de ecranizare? Grozav! Este chiar formidabil. Şi ce intenții ai? Vrei să fiu eu producătoarea?

El scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— De la cine anume să le cumpăr, Tracey? De la cine aș putea să cumpăr drepturile de exclusivitate?

— O, ai dreptate. Păi, și-atunci, care-i afacerea?

— Crezi că pot să stau de vorbă cu tine? Să vorbim pe șleau?

— Sigur că poți să vorbești cu mine. Povestește-mi ceea ce ai pus la cale, spune-mi despre povestea ta. Ador

poveștile cu suspans.

Ăsta era momentul crucial. Să continue, ori ba? Ori ce trebuia să facă?

— Tracey, află că eu am pus la cale crimele acelea. Eu sunt Mary.

Oh! îi ieșise din gură porumbelul. Într-o singură clipită. Eu sunt Mary, și cu asta basta. La naiba!

Ea îl privea amuzată, totalmente amuzată, și deodată el își dădu seama că ideea aceea a lui fusese una extrem de nefericită și că nebună nu era Tracey, ci el însuși. Tocmai își năruise întreg eșafodajul. Şi pentru ce? Ca să-și mai descarce încordarea, lângă o veche amantă? Pentru a mai lua o gură de aer? Din nevoia de a se confesa cuiva?

Femeia îl privea uluită, de parcă el ar fi avut cel puțin două capete, în loc de unul singur.

— Vrei să repeți? Ce anume ai vrut să spui?

El râse, sau măcar încercă să mimeze, cât de bine putu veselia.

— A fost doar o glumă, Trace. Ne-am drogat și am vrut și eu să mai glumesc. Hei, acum lasă-mă cel puțin să te conduc acasă cu mașina. Copilul tău e la hotel, bona e nemulțumită dacă tu întârzii prea mult și eu vreau să fac asta pentru tine. Am auzit ce ai spus. Şi tu ești o mămică foarte bună, nu-i așa?

În mașină, cei doi nu prea mai vorbiră, astfel că el înțelese cât de mare era greșeala pe care o făcuse. Acum se întreba dacă între timp nu cumva mai făcuse și alte greșeli la fel de mari ca aceasta. Poate chiar unele importante, care ar fi putut duce la prinderea lui. O greșeală precum aceea de demult, de la New York, când cu împușcăturile din acel cinematograf.

Într-un târziu, deschise totuși discuția:

— În ultima vreme, am fost supus la un mare stres, să știi.

Ea murmură.

— Bineînțeles. Îmi dau seama.

Doamne, femeia asta îl considera acum paranoic și cam țicnit. Totuși, erau prieteni de foarte multă vreme.

— Nu mi-ai spus câți ani are copilul tău.

— Mmm, patru ani și jumătate. E un băiețel pe cinste. Îl cheamă Ştefan.

Tracey realmente îl înspăimânta. Şi-acum, ce mai avea de făcut? Ce naiba trebuia el să facă? Asta nu mai era o secvență din povestea lui „Mary Smith”. Tracey nici măcar nu era inclusă în scenariul lui. Asta era o veste proastă.

Pe neașteptate, bărbatul trase în afara părții carosabile a drumului Volvo-ul său închiriat. Ce trebuia să facă?

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea. Ce te-a apucat?

— Ar fi mai bine să cobori aici, Trace. Nu glumesc deloc. Ieși din mașină! Mergi pe jos restul drumului.

— Să merg pe jos? Ai înnebunit? Ce se întâmplă cu tine?

— Dă-te jos din mașină când îți spun! Imediat! *Ieși înainte să te arunc eu afară!*

Amenințarea o puse pe femeie în mișcare. Aceasta deschise portiera pasagerului și coborî din mașină, poticnindu-se, înjurându-l birjărește. Afară era frig și Tracey își petrecu strâns brațele în jurul ei. Apoi începu să plângă.

— Ești nebun. Ştii asta? Şi eu care credeam că suntem prieteni.

Femeia începu să se îndepărteze, alergând pe întunecata stradă laterală, situată undeva între Marriott și hotelul la care stătea ea.

Povestitorul coborî și el din mașină și se trezi că o urmează îndeaproape.

— Tracey, așteaptă! Hei, Tracey. Omul o ajunse cu ușurință din urmă. Hei, hei, te rog să mă ierți pentru că te-am speriat, puișor. Îmi pare cu-adevărat rău. Ei, ți-ai mai revenit?

Şi apoi o împușcă în beregată, iar după ce femeia se prăbuși pe trotuar, o mai împușcă încă o dată, în țeastă.

De data asta însă nu i se părea deloc bine, căci nu mai simțea nicio satisfacție.

De data asta se simțea chiar destul de rău și înspăimântat la culme.

Iar asta fiindcă povestea pusese stăpânire pe el și începuse să se scrie singură, fără să-i pese câtuși de puțin cine anume mai era răpus.

58

A doua zi, pe când mă întorceam cu avionul de la Seattle la Los Angeles, m-a izbit din nou cât de sinistru se potrivea cazul Mary Smith ca decor pentru întreaga mea viață. Începeam, de asemenea, să mă simt ca un fel de recordman al relațiilor complicate sau ratate. Singura concluzie la care ajunsesem cu Christine era aceea că noi doi aveam să vorbim de-acum mai des. Mă bucura gândul că se putea ca în viitor să-l am mai aproape de mine pe micul Alex – Ali – însă nu voiam să mă bazez prea mult pe această idee. Christine se dovedise în trecut prea schimbătoare și nu mai puteam avea încredere că tot ce spunea ea s-ar putea și întâmpla cu adevărat.

Şi s-a întâmplat să iau din nou contact din plin cu crimele Mary Smith, încă înainte să fi apucat să ies din terminalul aeroportului din Los Angeles.

Un buletin de știri televizat mi-a atras atenția și m-am oprit să urmăresc ce turnură mai luaseră între timp evenimentele.

Nu-mi puteam desprinde ochii de la ecran, în timp ce o reporteră spunea: „La o conferință de presă din această dimineață, Jeanne Galletta, responsabilă de cazul Vânătoresei de la Hollywood, a negat existența oricărei liste de potențiale victime."

Vânătoreasa de la Hollywood era o poreclă care i se dăduse mai de curând lui Mary Smith în presă. Cât despre „lista de potențiale victime", n-aveam idee la ce anume s-ar fi putut referi reporterița TV.

„Departamentul de Poliție din Los Angeles îi îndeamnă pe locuitorii din zonă să rămână calmi și să-și vadă în liniște de treburile lor. Multă lume însă nu face acest lucru. Un grup de cetățeni s-a deplasat la secția locală de poliție și a solicitat să le fie arătată „lista potențialelor victime", cea despre care poliția pretinde că nici măcar nu există. Oricum ar fi și indiferent pe cine preferați să credeți, un lucru însă este limpede, și anume acela că Vânătoreasa a adus această comunitate socială – și reportera făcu o scurtă pauză pentru a mări efectul dramatic – până foarte aproape de limita suportabilității. Din Beverly Hills, v-a vorbit Lorraine Solie."

Lista potențialelor victime? Ce dracu' o mai fi fost și asta? Făcuse cumva poliția din Los Angeles vreo descoperire pe care nu ne-o împărtășise și nouă? N-ar fi fost singura dată.

Prima persoană pe care am putut-o contacta telefonic la secția operativă a FBI-ului, pentru a mă lămuri, a fost David Fujishiro, un alt agent special însărcinat să se ocupe de acest caz de crimă.

— Este ceva lipsit de o bază reală, îmi răspunse el. Este vorba despre o presupusă listă cuprinzând douăzeci și unu

de nume, începând cu Patrice Bennett, Antonia Schifman și Marti Lowenstein-Bell. Ideea este că acea listă ar constitui agenda de lucru a lui Mary Smith.

— Şi toată lumea din Los Angeles vrea acum să știe dacă nu se află cumva pe respectiva listă? l-am întrebat eu Fiecare ar vrea să știe dacă este sau nu trecut pe lista aceea?

— Da, și chiar mai mult decât atât. Umblă zvonul că toată lumea aflată pe acea listă își poate cumpăra viața, trimițând câte o sută de mii de dolari la o anumită cutie poștala de la un oficiu din districtul Orange, care se pare că nici nu există. Am verificat noi acest lucru, însă nu ne crede nimeni. Lumea amenință cu intentarea unei acțiuni juridice împotriva poliției din Los Angeles.

— David, dar nu e nimic adevărat, referitor la zvonul cu pricina? Ești absolut sigur de asta?

— Din câte știm noi, putem fi siguri. Însă ce mare lucru mai știm și noi? Doar nu suntem decât FBI-ul.

— Cazul de față își clădește propriul său statut social, i-am replicat eu. A vorbit cineva cu detectivul Galletta, despre lista aceea?

— Asta nu știu, dar - *cum?* Urmă o pauză pe fir. Așteaptă puțin, Alex.

— David? Ce se întâmplă?

Puteam auzi în fundal niște voci, însă nu era nimic inteligibil. Agentul Fujishiro veni din nou la telefon și mă rugă să mai aștept încă puțin.

— A mai apărut ceva, mai adăugă el.

— Stai nițel! i-am strigat, dar fără un rezultat. Agentul plecase iar.

În receptor începură să se audă și mai multe voci, urmate de o zarvă generală, crescând tot mai tare în intensitate. Ce naiba se întâmpla?

Apoi l-am reauzit pe Fujishiro spunând cuiva:

— Da, îl am chiar aici, la telefon. Apoi agentul mi se adresă din nou mie: Alex? Fred Van Allsburg vrea să-ți vorbească chiar acum. Rămâi pe fir.

Nu eram niciodată bucuros să-l aud pe Van Allsburg, dar vocea lui era acum extrem de tensionată și nu admitea nicio replică.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat eu.

— Chiar asta încercăm să ne dăm seama. Tot ce știm în clipa de față este că Arnold Griner de la *Times* tocmai a primit încă un mesaj prin e-mail. Poți tu să mergi direct la sediul redacției *L.A.Times,* imediat?

— Nu și dacă a apărut o nouă scenă a crimei, caz în care nu pot, căci trebuie s-o văd cât mai repede.

— N-am de gând să mă târguiesc acum cu tine în privința asta, Alex. O să-ți mai dăm de știre, imediat ce vom ști despre ce e vorba. Iar între timp...

În acel moment nu m-am mai putut abține și m-am prefăcut că nu-l mai aud:

— Domnule? Alo? Mă auzi?

Am întrerupt convorbirea, chiar în momentul în care Van Allsburg răcnea în microfonul lui că el mă auzea foarte bine pe mine.

Pe urmă l-am sunat pe agentul Page și i-am spus că aștept la telefon, până ce el va afla și îmi va comunica și mie dacă Mary Smith mai făcuse cumva încă o victimă.

59

Suzie Cartoulis nu era foarte atentă la ceea ce se afla în jurul ei, pe când dădea înapoi cu mașina în acea dimineață, ieșind cu spatele de pe aleea de acces. Gândurile sale erau concentrate asupra unei căbănuțe de lângă piscina din curtea din spate a casei din Pacific Palisades și asupra blestematului de antreprenor care nu-i răspundea la niciunul dintre apelurile ei telefonice, ci numai la acelea ale soțului ei. Încă două zile dacă avea să se mai repete o astfel de situație, avea de gând să-i dea papucii împreună cu un șut în fund, imediat după ce i-ar fi pus fundul pe frigare.

O altă mașină, oprită imediat după gardul de cedru al unui vecin, se ivi pe neașteptate în ultima clipă în raza ei vizuală. Suzie trase din răsputeri de volan, pentru a evita să-l tamponeze pe nemernicul care era parcat acolo. Inima îi bubuia în piept. Asta cu siguranță n-ar fi fost cel mai favorabil mod de a-și începe ziua, la nici zece nenorociți de pași de aleea ei.

Femeia își flutură rapid o mână, uitându-se prin oglinda retrovizoare.

— Scuze! Fusese neatenția ei.

Apoi Suzie își puse în mișcare Mercedesul break argintiu și o porni de-a lungul drumului înfundat, către Sunset. Cealaltă mașină se urni și ea și începu s-o urmărească, dar Suzie Cartoulis nu remarcă faptul.

Atentia ei se transferase acum în direcția băiatului de nouă ani de pe bancheta din spate.

— Totul e-n regulă, Zach? N-am vrut să frânez chiar așa de brusc.

— N-am nimic, n-am nimic, n-am nimic.

— Perfect. Am vrut doar să știu, scumpule. Ce-ai zice să pun puțină muzică? Ce ai vrea să asculți?

Ea încerca să nu fie autoritară, însă uneori era dificil. Zachary era un băiat sensibil și nu reacționa prea bine nici dacă era ignorat. Poate că dacă ar fi avut un frate mai mic sau o surioară ar fi fost mai bine, dar nu avea să se întâmple curând așa ceva. Şi în niciun caz acum când Suzie devenise prezentatoarea știrilor de la ora zece. Femeia pătrunsese în sfârșit în sanctuarul exclusivist al figurilor recognoscibile din Los Angeles – ceea ce nu era puțin lucru pentru fosta prezentatoare meteo din Tucson – și n-avea de gând să permită unei alte sarcini să-i încetinească ascensiunea tocmai acum, mai ales de când și New York-ul se arătase în mod evident extrem de interesat de ea.

Ca la un semn, exact în acel moment sună și telefonul.

Indicatorul de apelant arăta că o suna soțul ei, de pe telefonul lui celular, și ea își puse casca la ureche.

— Bună. Unde ești, iubitule? Era încruntată în timp ce vorbea și se bucura că Gio nu era acolo, ca să-i poată veda încruntarea.

— Sunt la Miami. Cred că mai avem puțin de lucru aici. Trebuie să-mi iau zborul în curând spre Palm Beach. Desigur că la orizont se arată un alt uragan, așa că vreau să-mi cam iau valea de-aici, cât mai repede. Mai avem de obținut numai câteva semnături, dar se pare că totul e-n regulă cu contratul.

— Formidabil! exclamă femeia, cu un fals entuziasm. Era de presupus că Suzie ar fi trebuit să știe la ce proiect anume se referea el, însă în capul ei toate se învălmășeau. Parcă era vorba despre un complex comercial în Florida de sud. Așa era oare? Vero Beach se afla cumva în sudul Floridei? Pe Coasta Comorii? Ăsta era jocul lor: el îi vorbea despre munca lui, de parcă ei i-ar fi păsat câtuși de puțin, iar ea se prefăcea că-i pasă chiar foarte mult.

— Așa că se prefigurează să ajung acasă diseară, în loc de luni, ceea ce ar fi grozav. Poate că o să mergem puțin și la golf, săptămâna asta, ce crezi? Wiatt m-a invitat în sfârșit pe Riviera.

— Î-hî.

— Flăcăiașul nostru ce face?

— E-aici lângă mine. Așteaptă puțin. Suzie pasă telefonul în spate și spuse: E tăticu'. Vorbește frumos cu el.

Femeia deja schimba în minte programul acelei zile. Avea să găsească pe altcineva pentru prezentarea conferinței de presă a primarului, asupra crimelor recente. O s-o pună pe menajeră să-l ia pe Zach de la antrenamentul de tenis. O să-l sune pe Brian, ca să vadă dacă acesta putea să scape mai repede; apoi avea să sune la hotelul Ramada, ca să rețină mai devreme o cameră. Voia să se culce încă o dată cu Brian, așa cum se cuvenea, înainte ca soțul ei superocupat cu afacerile să revină în oraș.

Urma să fie o după-amiază de neuitat.

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith
Pentru: Suzie Cartoulis

Lumea din Los Angeles te urmărește în fiecare zi la televizor, prezentând mereu știrile și purtându-te ca și cum chiar le-ai ști tu pe toate, de parcă ai înțelege cu-adevărat despre ce e vorba. Fiindcă asta știi tu să faci cel mai bine. Să joci teatru, să te prefaci, să mimezi totul cu multă naturalețe. Însă astăzi va fi puțin altfel, Suze. Astăzi știrile se vor referi tocmai la tine.

Se va anunța faptul că Suzie Cartoulis și frumușelul ei iubit, fost mare campion la volei de plajă, au fost găsiți asasinați într-o cameră de hotel. Cam așa vă exprimați voi, nu? Asasinați? Dar indiferent de ceea ce se spune la știri, nimeni nu va afla niciodată cum m-ai privit când te-am omorât. Te-ai uitat la mine cu o incredibilă spaimă, plină de confuzie, precum și cu ceea ce mi s-a părut mie a fi un anume *respect.*

Era altfel azi-dimineață, lângă casa ta din Pacific Palisades. Aproape că ai intrat în mașina mea, cu Merțanul tău lung și argintiu și atât de lustruit de-ți lua ochii, și nici nu m-ai remarcat, de parcă te-ai fi uitat prin mine. Chiar așa ai *făcut,* Suze. Crede-mă pe cuvânt. Eu nu uit lucrurile de genul ăsta.

Iar apoi, la fel ca toți ceilalți, ți-ai continuat liniștită ziua, ca și cum eu nici măcar n-aș fi fost acolo. Aveam sentimentul că ziua de azi s-ar fi putut să fie pentru tine ultima. Iar după aceea, am fost absolut sigură de acest lucru.

Mai întâi, te-am urmărit spunându-i pentru ultima oară la revedere dragului tău băiețel. Probabil că el nici măcar nu-și dă seama și nu poate aprecia la justa valoare tot ce faci pentru el – toate sacrificiile –, dar se va gândi la asta mai târziu, atunci când altcineva îl va duce la școală sau la antrenament, data următoare când va merge acolo. Şi totuși, într-o anumită privință ai și tu dreptate, *s-ar fi cuvenit să-ți fi făcut mai mult timp în viața ta și pentru Zachary. Ai fi putut s-o faci și ar fi trebuit s-o faci.*

După aceea, te-am urmărit la hotelul din West Hollywood. La început, nu știam că acolo mergeai, însă am înțeles foarte repede faptul că nu aveai să mori de una singură. Te-ai întâlnit cu bărbatul acela blond și extraordinar de chipeș – voi doi parcă erați făcuți unul pentru celălalt. Mereu distribuiți doar în roluri principale.

Numai uitându-mă la el, am înțeles că este un soi de om identic cu tine. Am dreptate, sau nu? În definitiv, el a participat și la Jocurile Olimpice. Face parte din conducerea rețelei de televiziune la care lucrezi. E doar o altă persoană cu o ascensiune fulgerătoare. Iar acum, mai aveți și altceva în comun. Sunteți amândoi doar niște mahări *morți.*

Uciși de o măruntă necunoscută, pe care n-o puteați vedea nici măcar atunci când vă uitați drept la ea.

V-am oferit un răgaz plăcut, înainte de a intra peste voi. Un timp suficient pentru a vă simți în siguranță, în măruntul vostru hogeac al înșelăciunii. Poate chiar destul timp pentru a vă rezolva ceea ce vă puseserăți în gând să faceți la mica voastră întâlnire secretă. Iar pe urmă, atunci când am intrat, l-am văzut mai întâi pe el. Ăsta mi s-a părut a fi un noroc. Şi știi de ce? Pentru că doream ca tu să-l vezi murind. Acest lucru ți-a zugrăvit pe față frica de Dumnezeu, mai înainte să te împușc și pe tine – iar apoi m-am apucat să tai acea frică, încetul cu încetul, până ce nu ți-a mai fost frică deloc.

Nu mai erai absolut nimic.

Nu mai erai decât un zero barat, Suzie Cartoulis.

La fel ca mine.

61

Mă aflam încă pe drum, atunci când am primit vestea despre cea mai recentă ispravă a lui Mary Smith – de data asta un triplu asasinat, cea mai mortală lovitură de până atunci a ei, cel puțin din câte știam noi cu certitudine. Încă mai căutam indicii referitoare la triplul asasinat de la New York, însă progresele erau anevoioase și deodată am plecat spre o altă scenă a crimei.

Susan Cartoulis, o prezentatoare de știri premiată, fusese găsită ucisă, împreună cu amantul ei, într-o cameră de la Ramada Plaza Suites, din West Hollywood.

Bărbatul omorât era Brian Conver, producător de emisiuni de sport la aceeași rețea de televiziune la care lucra și doamna Cartoulis. Mai fusese ucisă și o a doua femeie, pe nume Mariah Alexander, o studentă, care venise și ea în sudul Californiei. Despre ce anume o fi fost vorba oare?

În timp ce îmi continuam drumul cu mașina, l-am rugat pe agentul Page să-mi citească la telefon cel mai recent mesaj trimis prin e-mail de către Mary Smith. Textul lămurea faptul că ținta principală a crimelor fusese prezentatoarea de știri. Domnului Conver nu-i fusese menționat numele și nu se făcea niciun fel de referire la nicio Mariah Alexander.

— Ce anume cunoaștem despre Susan Cartoulis? l-am întrebat pe Page. Se potrivește ea tipicului de operare?

— Fundamental, da. Se potrivește la fix în schemă. Căsătorită și mamă a unui copil, femeie arătoasă, cunoscută persoană publică în oraș. Ea era prezentatoarea știrilor de la ora zece, la un post local al unei rețele naționale de televiziune. Mai era și președintă onorifică a vestitei campanii pediatrice Cedars-Sinai. Avea un fiu de nouă ani. Era o altă mamă ideală.

— Cu amantul lângă ea?

— Păi, presupun că nimeni nu-i perfect. Asta crezi că încearcă să ne comunice Mary?

— Poate că da, i-am răspuns eu.

Presa urma să devoreze și asta, de parcă n-ar fi fost deja supraalimentată. Faptul mă făcu să-mi pară și mai rău pentru soțul lui Susan Cartoulis și pentru micul fiu al acesteia. Asasinarea și infidelitatea ei aveau să fie făcute publice în mod detaliat.

— Crezi că una are ceva de-a face cu cealaltă? mă întrebă Page. O fi vorba despre niște mame aparent ideale care în realitate nu sunt deloc așa? Despre ipocrizia de pe frontispiciul căminului lor? Să fie totul chiar așa de simplu?

— Dacă ăsta-i punctul de vedere al lui Mary Smith, atunci înseamnă că ea este extrem de pornită din pricina asta. Și mai ales pentru cineva care dovedește atâta hotărâre în a-și transmite mesajul prin e-mail. Iar în afară de asta, după câte știm noi, cele mai multe dintre femeile omorâte trăiau de fapt aureolate de niște reputații nepătate.

— Dar asta numai din câte știm noi, replică Page. Să stai în continuare atent pe recepție, și-o să mai vezi tu, da?

— Foarte bine, și-atunci de ce nu scormonești în intimitatea tuturor celorlalți? De ce nu cauți să afli toate micile secrete murdare pe care nu le știm încă? Încearcă să-l descoși pe Arnold Griner. Pun rămășag că el cunoaște multe secrete. La urma urmei, asta-i meseria lui, nu?

— Criminaliștii bârfei, zici? întrebă Page și râse. Să văd ce pot face. O să încerc să-l determin pe Griner să vorbească și despre alții, nu

numai despre el însuși.

— Cea de-a treia victimă cine este? Acea Mariah Alexander.

— Da, asta chiar că-i o treabă împuțită. Era cameristă la hotel. Un copil care urma cursurile unui colegiu. Credem că Mary a omorât-o ca să-i ia cheia de rezervă și să poată intra în cameră.

— Şi încă ceva, am mai adăugat eu. Dacă te întreabă cineva, n-ai auzit nimic despre mine și nu știi unde mă aflu.

Page făcu o pauză, după care îmi răspunse:

— Dacă m-o întreba cineva, n-am de gând să mint, însă din proprie inițiativă n-o să te torn nimănui. Oricum, eu mă pregăteam să plec de la birou.

— E bine și-așa. Apropo, te descurci de minune.

— Pentru un surfer, nu?

— Exact, bătrâne.

62

Am urmat instrucțiunile lui Karl Page pentru a ajunge la hotelul Ramada din West Hollywood și mi-am lăsat intenționat telefonul mobil în mașină, când am ajuns acolo. Nu voiam să fiu deranjat tocmai acum de nimeni de la FBI, nici chiar de la biroul directorului Burns.

Holul hotelului, de un pur stil Art Deco, era tăcut și deprimant. Triștii palmieri uscați abia se vedeau deasupra șirurilor de canapele maro precum ciocolata, pe care în acel moment nu ședea nimeni. Singurii clienți prezenți erau două femei în vârstă, aflate lângă recepție.

Oricine ar fi fost responsabil cu cercetările desfășurate la fața locului – și eu speram să fie vorba despre Jeanne Galletta – izbutise să camufleze foarte bine scena crimei. Unicul indiciu că la un anumit etaj s-ar afla în curs o investigație extrem de importantă îl constituia prezența a doi polițiști care stăteau lângă lift. Am urcat treptele până la scena crimei, câte două o dată.

Holul de la etajul al doilea gemea de personal de la Departamentul de Poliție din Los Angeles. Mulți polițiști purtau mănuși, botine albe și halate cu inscripția „Unitatea pentru Scena Crimei”. Figurile tuturor păreau încordate și istovite.

Un polițist în uniformă mă măsură din cap până-n picioare.

— Mata cine anume ești? mă întrebă el. Pe insigna lui scria Sandhausen. I-am fluturat în grabă pe sub nas legitimația și împuternicirea și am dat să trec de el fără să mă mai opresc. Hei! strigă omul după mine.

— Hei și ție, i-am strigat eu drept răspuns și mi-am continuat drumul.

Când am ajuns la camera 223 ușa era larg deschisă. Pe partea dinspre exterior, era lipită „cartea de vizită” a lui Mary Smith, adică un șir de abțibilduri cu imagini din filme de desene animate – două zâne cu aripi strălucitoare și un inorog, chiar peste vizor.

Două abțibilduri erau marcate cu câte un *A*, în timp ce al treilea avea pe el un *B*.

Într-o parte, se afla un cărucior de cameristă.

— Jeanne Galletta se află pe-aici? am întrebat-o pe o tânără polițistă care tocmai ieșea din încăpere. Numărul

mare de oameni care se tot fâțâiau prin camera aceea era deranjant.

Polițista mi-a aruncat o privire iritată și mi-a răspuns:

— Cred că este la parter, în birou. Nu știu precis.

— Atunci, te rog să afli exact unde este, i-am spus eu, pierzându-mi dintr-odată răbdarea. Anunț-o că o caută Alex Cross. Mă găsește aici, înăuntru.

Mi-am adunat forțele și am pășit în camera de hoel. Când se intră în scena oricărei crime este necesară o anume detașare, pe care eu o simt ca pe o a doua epidermă și în care mă înfășor. Însă mai este nevoie și de echilibru. Nu voiam nicio clipă să uit că era vorba despre niște ființe omenești, nu doar de niște trupuri, nu doar de niște victime inerte. Dacă vreodată aveam să devin complet imun la așa ceva, aș fi știut că a venit vremea să-mi schimb profesia. Şi poate că, și fără asta, venise oricum vremea s-o fac.

Ceea ce am găsit acolo era un tablou previzibil de violent, după cum ajunsesem să mă aștept din partea lui Mary Smith.

În plus, mai erau și alte câteva surprize cumplite, pentru care nu eram deloc pregătit.

63

În baie, totul era oribil.

Mariah Alexander, tânăra de nouăsprezece ani, cameristă la acel hotel, zăcea pe spate în cadă, capul ei formând un unghi aproape imposibil față de trunchi. Beregata îi era sfâșiată de un glonț care îi anulase orice posibilitate de a țipa. Părul ei lung, cârlionțat și negru era îmbibat cu sânge. Părea că artera carotidă a fetei fusese secționată, fapt care ar fi explicat și stropii de sânge care mânjiseră tot peretele.

Pe podeaua de gresie, lângă picioarele atârnânde ale tinerei moarte, se afla un inel greu, plin cu chei. Prima mea presupunere a fost aceea că Mary Smith a forțat-o pe fată, sub amenințarea armei, să descuie ușa camerei de hotel, după care a împins-o cu spatele în baie și a împușcat-o – toate astea desfășurându-se într-o succesiune extrem de rapidă.

Susan Cartoulis și domnul Conver probabil că se aflau în acel moment în dormitor, aflat dincolo de un scurt antreu.

Unul dintre cei doi – probabil Conver – venise să vadă ce anume se întâmpla.

După indiciul petelor de sânge de pe mochetă, se părea că Mary Smith îl interceptase pe Conver cam pe la jumătatea drumului dintre dormitor și baie. Cu toate acestea, cadavrul lui se afla întins pe pat, alături de cel al lui Susan Cartoulis. Cei doi amanți zăceau cu fața în sus, unul lângă altul, deasupra așternuturilor.

Amândoi erau goi – asta fiind o altă realizare a lui Mary Smith, deși era posibil ca ei să fi fost deja dezbrăcați, în momentul în care ajunsese ea acolo.

Fețele de pernă erau întinse peste șoldurile victimelor și pieptul doamnei Cartoulis, într-o bizară încercare de a sugera decența.

Ăsta chiar că era un ucigaș complet smintit și de neînțeles. Inconsecvențele puneau mintea omului în mare încurcătură, cel puțin în ce mă privea pe mine.

Nedumerirea mea deveni încă și mai mare. *Patul dublu din încăpere era perfect aranjat.* Ar fi fost posibil ca Susan Cartoulis și Brian Conver să nu fi utilizat patul pentru a face sex, dar băuturile și o cutie de prezervative de pe noptieră contraziceau această supoziție.

Chiar făcuse Mary Smith patul, după ce omorâse trei persoane? Dacă așa era, atunci se pricepea foarte bine la asta. Nana se asigurase demult că știam diferența dintre un adevărat pat de spital și cel al unui leneș. Mary Smith cunoștea și ea această deosebire.

Cuvertura întinsă cu mare grijă era îmbibată cu sânge, mai ales în jurul doamnei Cartoulis. Ambele victime fuseseră împușcate în cap, dar fața femeii era ciopârțită în maniera obișnuită a lui Mary Smith, așa precum menționase și în e-mail-ul ei. Puteam să deslușesc oarecum

ultima grimasă încordată de teroare a lui Conver, însă figura doamnei Cartoulis avea pe ea atâtea crestături, încât părea toată o unică rană deschisă.

Asta îmi amintea de crimele de lângă casa Antoniei Schifman – curate, în același timp, neîngrijite.

O singură ucigașă și două impulsuri diametral opuse.

La ce naiba s-o gândi ea? Ce urmărește, de fapt, cu toată povestea asta?

Cea mai deranjantă nouă chichiță veni câteva minute mai târziu. Pe un scaun de lângă pat se afla deschis un portofel din piele galbenă, având în el permisul de conducere auto și cărțile de credit ale lui Susan Cartoulis.

Uitându-mă prin portofel, am remarcat faptul că avea despărțiturile ocupate cu grijă de câte un document, dar că existau și câteva buzunărașe goale, din plastic transparent. Spațiile rămase libere îmi dădură fiori pe șira spinării.

— La naiba! am rostit cu voce tare. Sunt locurile pentru fotografii.

Unul dintre experții criminaliști se răsuci spre mine

— Ce s-a întâmplat? Ai găsit ceva?

— Se știe cumva unde anume se află în acest moment soțul lui Susan Cartoulis? l-am întrebat eu.

— Se presupune că se află într-un avion, revenind acasă, din Florida. Dar de ce întrebi?

— Aș avea nevoie să-mi spună dacă această femeie avea în portofelul ei niște fotografii de familie.

Întrebarea mea constituia doar o formalitate, fiindcă eram aproape sigur care va fi răspunsul. Aceasta ar fi fost a doua oară, din tot atâtea incidente, în care Mary Smith se arătase interesată de fotografiile de familie. Ea trecuse, de la lăsarea copiilor în totalitate singuri, la distrugerea sau la furtul fotografiilor acestora. Între timp, procedeele ei deveneau tot mai stranii și mai lugubre, iar în mesaje se arăta din ce în ce mai sigură pe ea.

Cât de alunecoasă urma să fie panta în continuare? Şi încotro avea să mă ducă?

Nu credeam că aș mai fi putut trăi cu cugetul împăcat, în cazul în care Mary Smith ar fi început să atace și copiii, înainte de a fi prinsă.

Tare mă temeam că așa avea să se întâmple.

— Poți să vii pentru câteva clipe, doctore Cross? Trebuie să vorbim ceva.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o în cadrul ușii pe Jeanne Galletta. Aceasta avea întipărită pe figură o expresie tensionată. Mă gândeam că, față de ultima dată când o văzusem, arăta mai îmbătrânită și mai slabă, ca și cum ar fi pierdut vreo cinci kilograme de care n-ar fi avut nevoie să scape.

Am ieșit împreună cu ea pe hol.

— Ce s-a întâmplat? Să nu-mi spui că s-a mai petrecut încă o dandana!

— Nu vreau să fac prea mare zarvă în privința asta, îmi spuse ea cu o voce scăzută și obosită, dar o femeie a văzut o mașină mare și albastră plecând în grabă din parcarea hotelului. Asta s-a întâmplat cam pe la ora două. Femeia n-a reținut prea multe alte amănunte. Mă întrebam dacă ai putea sta și tu de vorbă cu ea, după care să ne comparăm însemnările, înainte de a hotărî cum trebuie procedat mai departe.

Părea o mișcare înțeleaptă din partea ei. Eram cât se putea de sigur că se gândea și ea la același lucru ca și mine, și anume la faptul că în cazul din 2002 al lunetistului din Washington avusese loc o masivă mobilizare a publicului în căutarea a ceea ce s-a dovedit până la urmă a fi un vehicul greșit, o dubiță albă, cu inscripții cu litere negre pe ea. Fusese un adevărat coșmar, adică exact genul de eroare pe care poliția din Los Angeles căuta să-l evite acum.

— Poți să te ocupi de asta imediat? Mi-ar fi de mare ajutor. Ţi-aș fi recunoscătoare. Dacă ar fi cazul să pornesc pe această pistă, n-aș vrea să aștept prea mult.

Nu-mi convenea deloc să părăsesc scena crimei. Mai aveam mult de

lucru acolo. Dacă Jeanne nu s-ar fi arătat chiar atât de îngrijorată, probabil că aș fi refuzat-o.

— Mai lasă-mă doar cinci minute, să termin măcar ceea ce am început aici, i-am spus eu. Cobor imediat.

Am rugat-o pe Jeanne să-mi facă hatârul de a încerca să dea de urma lui Giovanni Cartoulis și să-l întrebe de eventualele poze lipsă din portofelul soției sale. Cu această informație puteam face frustrant de puține lucruri, și totuși era extrem de important pentru mine să aflu dacă Mary Smith furase cu-adevărat niște fotografii de familie. În același timp, Giovanni Cartoulis trebuia cercetat în vederea posibilei sale eliminări de pe lista suspecților, la fel cum se întâmplase și cu toți ceilalți soți ai victimelor anterioare. Jeanne și oamenii ei se ocupaseră de asta, și am fost mulțumit de munca lor. Poliția din Los Angeles făcea o treabă foarte bună.

— Ce e? mă întrebă Jeanne, rămânând nemișcată pe coridor și uitându-se lung la mine. La ce te gândești? Spune-mi, te rog. Cred că pot să suport. Sper asta din tot sufletul.

— Trage adânc aer în piept. Nu te lăsa copleșită de toate tâmpeniile astea. Nimeni n-ar putea conduce mai bine ca tine investigația de față, însă momentan arăți ca dracu'.

Jeanne se încruntă.

— Hmm...mulțumesc de compliment.

— Vreau să zic că arăți bine, doar că nu la fel de bine ca de obicei. Ești palidă și trasă la față. E din cauza stresului. Nimeni nu înțelege asta, până nu i se întâmplă.

În cele din urmă, Jeanne zâmbi.

— Arăt ca un nenorocit de raton, cu cearcăne mari și întunecate în jurul ochilor.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă. Acum trebuie să

fug.

M-am gândit la invitația ei anterioară la cină și la refuzul meu stângaci și lipsit de tact. Dacă ar mai fi zăbovit doar câteva clipe, poate că aș fi invitat-o eu pe ea de data asta, însă Jeanne – ca și momentul prielnic – zburaseră deja.

Iar eu aveam de purtat acea discuție.

Despre marea mașină albastră, nu?

65

Lucrurile care mă făceau să mă cam îndoiesc de ceea ce tocmai îmi spusese Bettina Rodgers nu erau nici tatuajele imense care se încolăceau în sus și-n jos pe ambele brațe ale acesteia și nici cele șase piercinguri care îi împodobeau fața. La drept vorbind, Bettina era un martor la fel de bun ca oricare altul. Era vorba mai mult despre făptul că de obicei depozițiile martorilor oculari se dovedeau lipsite de acuratețe și nedemne de încredere. Cercetările FBI-ului în această privință le acordau respectivelor mărturii o veridicitate medie de circa cincizeci la sută, chiar și la doar câteva minute după petrecerea incidentului aflat în discuție. Iar în cazul de față trecuseră deja minimum două ore.

Încrederea Bettinei în ceea ce văzuse părea lipsită de orice șovăială.

— Mă aflam în parcare și mă pregăteam să-mi pornesc mașina, îmi povestea ea pentru a treia oară. Iar mașina aceea mare a țâșnit în trombă din spatele meu, spre bulevardul Santa Monica. M-am întors să mă uit, pentru că gonea cumplit de tare. Sunt absolut sigură de faptul că era de un albastru foarte închis și foarte mare, pentru că și mama mea avea una la fel. Am călătorit cu ea de un milion de ori. Mi-amintesc că m-am amuzat, fiindcă și mama conducea la fel de nebunește. Ea făcu o pauză, după care adăugă: Şi apoi am văzut că mașina a cotit brusc la stânga și a ieșit din parcare. Asta-i tot ce știu. Acum pot să mă cărăbănesc?

Asta era cam tot ce scosese și Jeanne Galletta de la ea, însă eu am insistat să-i mai pun alte câteva întrebări.

Pe mașină exista cumva și vreun semn distinctiv? Abțibilduri lipite, zgârieturi. N-ai remarcat nimic? am întrebat-o eu.

Femeia ridică din umeri.

— Am văzut-o în cea mai mare parte doar din lateral, și după

cum am mai spus, mergea extrem de repede, pentru o mașină atât de mare. N-am apucat să-i văd nici numărul de înmatriculare și nici nimic altceva.

— Dar despre șofer, ce-mi poți spune? Ai observat ceva, indiferent ce anume? Mai era și altcineva în mașină, în afară de șofer? Erau cumva mai multe persoane?

Ea se juca absentă cu unul dintre inelele groase de argint agățat de sprânceană, în timp ce se gândea la ceea ce o întrebasem. Machiajul ei era masiv și în majoritate negru, cu excepția nuanței palide albicioase a fondului de ten. Nu știam eu prea multe despre Bettina, însă ea mi-a reamintit de mediul de paraziți urbani pe care îl investigasem în cadrul unui caz de-al meu, cu câțiva ani în urmă. Unul dintre lucrurile pe care le-am aflat atunci era acela că anumite persoane de acea factură se dovedeau a fi extrem de agere la minte, în ciuda grosolanului lor stereotip de pierde-vară. În final, Bettina scutură din cap.

— Mi-ar conveni mie să-ți spun că era o femeie, deoarece asta s-ar potrivi, nu? Adică, la naiba, vorbim aici despre curva aia ordinară de Vânătoreasă de la Hollywood, nu i așa? Nu te osteni să mă minți, știu că despre ea este vorba. Mi-a spus asta unul dintre polițiști. Eu nu i-am replicat nimic, lăsând-o să se mai gândească, până ce ea dădu din nou din umeri și adăugă: Tot ce știu cu siguranță că am văzut a fost mașina aia mare și albastră care gonea ca la balamuc și care a cotit la stânga. Ăsta rămâne răspunsul meu definitiv.

Faptul că femeia nu se simțea tentată să mai înflorească realitatea cu detalii inventate îmi spori încrederea în ea. Nici nu vă puteți imagina

cât de mulți oameni procedează exact invers, numai pentru a-l mulțumi pe interlocutor. După alte câteva minute, i-am mulțumit Bettinei pentru amabilitate și ajutor și am lăsat-o să plece.

Apoi am căutat-o pe Jeanne Galletta, ca să-i comunic concluziile la care ajunsesem. Ne-am întâlnit într-o cameră de oaspeți nefolosită, de la etajul al doilea. Ea îmi spuse că povestea tinerei fusese confirmată și de un alt client al hotelului.

— Pe la ora două, omul a văzut de la fereastra camerei lui de la etajul trei un SUV mare, de culoare bleumarin-închis, demarând cu toată viteza din parcare. Prea mult n-a putut să vadă el, dar spunea că s-ar putea ca la volan să fi fost o femeie.

— Asta nu înseamnă că era Mary Smith, i-am replicat eu. Dar dacă era, atunci asta ar însemna extraordinar de mult pentru noi. Cel puțin două persoane au văzut același autovehicul plecând în mare grabă.

Jeanne dădu din cap în tăcere, cântărind în minte lucrurile, după care spuse:

— Nu ne rămâne decât să dăm răspunsul la întrebarea de o sută de puncte: ce amploare s-ar cuveni să ia această operațiune?

Existau riscuri în ambele sensuri și eu am început să gândesc cu voce tare, în parte pentru ea, în parte pentru mini însumi:

— Timpul nu este de partea noastră. Mary Smith n-a dat niciun semn că și-ar mai încetini ritmul. Ba, dimpotrivă, Pare să-și ia avânt. Asta ar putea constitui o șansă de a folosi presa în avantajul nostru și de a grăbi astfel cercetările – dacă așa ceva îți dorești. Pe de altă parte însă, lumea este deja

de-a dreptul înspăimântată și oamenii vor reacționa la fiecare mașină mare și albastră pe care o vor zări și vor sări în sus, ca arși, la vederea oricărui SUV bleumarin. Dacă toată treaba asta va fi un fiasco total, atunci va exista încă un motiv pentru care publicul să-și piardă încrederea în poliție. Dar dacă astfel o vom prinde pe Mary Smith, atunci totul va fi în regulă și vom fi niște veritabili eroi.

— E ca la ruleta rusească, rosti sec Jeanne.

— Chiar ăsta-i numele jocului, am încuviințat eu.

— Apropo, eu nu vreau câtuși de puțin să fiu o eroină.

— Asta face parte din riscurile meseriei.

Jeanne zâmbi în sfârșit.

— Parcă am citit eu nu știu unde despre tine, cum că ai fi un Sherlock Holmes al Americii.

— Nu-i bine să crezi chiar tot ce citești.

Aproape că îi puteam auzi rotițele învârtindu-i-se-n creier, sau poate că nu erau decât bătăile inimii ei.

— Fain, spuse ea, uitându-se la ceas. Acum trebuie să plec. Trebuie să-mi informez secția în privința ultimelor noutăți, iar dacă o fac imediat, vom putea intra într-o conferință de presă înainte de primele emisiuni de știri ale serii. Jeanne dădu să plece, dar se opri lângă ușă. Doamne, sper să nu fac o greșeală.

— Hai, nu te mai gândi și du-te, i-am spus eu.

— Vino și tu cu mine, Alex. Vrei?

— Bine. Deși să știi că n-am uitat remarca ta în legătură cu Sherlock Holmes.

66

Era ceva de mare amploare, nu încăpea vreo îndoială asupra acestui fapt. Până și James Truscott se afla pe recepție. Conferința de informare asupra SUV-ului albastru era urmărită și prezentată de toată lumea și cu certitudine avea să fie subiectul principal de mare interes în toate buletinele de știri, până ce o altă temă și mai spectaculoasă, privind cazul crimelor din Los Angeles, ar fi urmat să-i ia locul. Se spera că acest procedeu avea să ducă la descoperirea respectivului SUV, iar după aceea la capturarea lui Mary Smith.

Eu nu apăream în micul grup aflat în fața camerelor de luat vederi, alături de detectiv Jeanne Galletta, dar m-am alăturat ei, la puțin timp după aceea. Femeia se afla în centrul atenției generale, însă când mă văzu, veni drept spre mine

— Îți mulțumesc pentru ajutor și pentru sfaturile tale înțelepte, îmi spuse ea. Şi chiar așa arătam, ca un raton îngrozitor, la televiziunea națională?

— Ba nu chiar așa. În fine, ba da, cam așa ceva. Apoi i-am zâmbit. Îmi amintesc că mi-ai spus odată că *trebuie să mai și mâncăm din când în când, nu?* Te interesează în continuare acest lucru?

Dintr-odată, Jeanne mă privi din nou cu îngrijorare.

— Ooo, Alex, în seara asta nu pot. Apoi mi-a făcut cu ochiul și a rânjit spre mine. Te-am păcălit. Da, cred că am putea lua masa împreună. De ce anume ai avea chef acum? La drept vorbind, în acest moment, mor de foame. Ti-ar conveni mâncarea italienească?

— Mâncarea italienească mă atrage întotdeauna.

Jeanne locuia într-un apartament situat undeva în drumul nostru spre restaurant și ea a insistat să facem o escală acolo.

— Aș vrea să mă machiez și eu puțin, uitându-mă în propria

mea oglindă, la lumina pe care o știu și în care am încredere, îmi explică ea. N-o să dureze mult, poate șapte minute maximum. Hai sus. Te pot asigura că n-o să-ți fac nimic.

Am râs și am urmat-o într-o clădire din cărămidă roșie, situată pe undeva dincolo de Santa Monica.

— Dar poate că ceva tot o să-ți fac, rectifică ea, pe când urcam scările spre apartamentul ei.

Şi exact așa s-a și întâmplat, de îndată ce a închis ușa în urma noastră. Jeanne s-a răsucit brusc spre mine, m-a înșfăcat, m-a sărutat și mi-a dat drumul imediat.

— Hmmm. N-a fost rău deloc. Însă eu doar iau cina împreună cu tine, *doctore*. Sunt gata în zece minute, exact așa cum ți-am promis.

— Parcă ziceai că în cel mult șapte.

Şi apoi Jeanne se grăbi de-a lungul coridorului, spre dormitorul ei și spre lumina în care putea avea încredere. N-o văzusem niciodată până atunci atât de relaxată și de plină de vioiciune. Părea o cu totul altă persoană, față de cum era la serviciu.

Îi trebuiră mai mult de șapte minute, însă a meritat așteptarea, pentru că realmente se transformase în mod uluitor. Întotdeauna mi se păruse foarte atrăgătoare, dar la lucru părea oarecum dură și extrem de preocupată. Acum purta o bluză din mătase, jeanși și sandale, părul îi era încă umed după un duș rapid și părea mai maleabilă, scoțând la iveală cealaltă latură a ei.

— Ştiu, știu că arăt ca dracu', îmi spuse ea, însă amândoi eram de cu totul altă părere. Jeanne se lovi apoi ușor cu palma peste frunte și adăugă: Am uitat să-ți ofer ceva de băut. Of, Doamne, ce-o fi cu mine?

— Oricum n-am avut decât cinci minute la dispoziție, i-am spus eu.

— Ai dreptate. Ai spus bine. Tu spui, *în general,* doar ceea ce se cuvine. Perfect, hai să mergem. Distracția de-abia acum începe. Avem toată noaptea înaintea noastră.

Adevărul era că eu încă mai simțeam trupul lui Jeanne lipit de al meu și gustul buzelor ei.

În plus, redevenisem un bărbat liber, nu-i așa? *Așa era oare?* Ca să fiu cinstit, începusem să mă simt ușor confuz.

Însă Jeanne mă tot îmboldea să ies în hol, unde se răsuci din nou spre mine.

De data asta eram pregătit și am luat-o eu în brațe. De data asta ne-am sărutat mai prelung și mai plăcut ca prima dată.

Ea mirosea formidabil și arăta încă și mai bine. Ochii ei cafenii erau minunați văzuți de la o atât de mică distanță,

Jeanne mă luă atunci de mână și începu să mă tragă înapoi în apartamentul ei.

Eu am oprit-o.

— Păi, tocmai te-ai îmbrăcat ca să ieși în oraș.

Femeia scutură din cap.

— Ba nu, nu pentru asta m-am îmbrăcat, m-am îmbrăcat numai pentru tine.

Eu m-am străduit să mă abțin și să-mi revin în fire și i-am spus:

— Hai să mergem să mâncăm, Jeanne.Ea mi-a zâmbit și mi-a răspuns:

— Foarte bine, hai să mâncăm, *Alex.*

67

Era ora patru dimineața, o tânără actriță de douăzeci și doi de ani, pe nume Alicia Pitt, plecă din Las Vegas, îndreptându-se spre Los Angeles. Audiția începea la ora nouă și tânăra nu voia să fie a nu știu câta la coadă, iar rolul să fie distribuit mai înainte ca ea să apuce să deschidă gura.

Automobilul încăpător al părinților ei, pe care imaginația bogată a familiei Pitt îl botezase Marele Albastru, era un înghițitor de combustibil, lipsit de orice conștiință. În afară de asta, călătoria era gratuită, astfel că, una peste alta, prețul era aproape acceptabil. Dacă Alicia își găsea ceva ca lumea de lucru, și-ar fi putut permite să stea chiar la Los Angeles. Până atunci însă, avea loc acest du-te-vino fără de sfârșit, între audiții și rechemări.

Alicia își repeta replicile, în timp ce gonea cu mașina spre vest, pe autostrada I-l0, încercând să nu se uite prea mult la scenariul jerpelit aflat pe locul de lângă ea. Obișnuitul ritual continuă aproape pe tot parcursul drumului până la Los Angeles.

— „Să nu-mi vorbești tu mie despre mândrie. Am auzit din partea ta tot ce aveam nevoie. Poți doar să...”

Ia stai puțin, parcă nu era așa. Ea își coborî scurt privirea pe scenariu și apoi se uită din nou la traficul de pe drum.

— „Să nu-mi vorbești tu mie despre mândrie. Am mai auzit toate astea de la tine. Acum nu mai poți să-mi spui nimic în care să cred. Poți doar să... “ *Of, la naiba! Ce faci*, Alicia? Cap sec ce ești.

Din neatenție, ea părăsise autostrada și se angajase cu mașina pe o bretea de ieșire, care o scosese în direcția unui semafor de la o intersecție necunoscută.

Se afla în Los Angeles, însă acesta nu era câtuși de puțin bulevardul Wilshire.

Nu mai trecuse niciodată pe-acolo, după cum arătau locurile. Erau în cea mai mare parte clădiri abandonate, iar lângă o bordură mai îndepărtată se afla epava unei mașini arse. A unui taxi, mai exact.

Apoi ea îi zări pe acei bărbați, sau băieți, orice-or fi fost. Trei dintre aceștia stăteau în colțul intersecției și se holbau în direcția ei.

Foarte bine, foarte bine, își zise tânăra. *Nu te speria, Alicia. Trebuie doar să întorci mașina și să revii pe autostradă. Nu s-a întâmplat nimic, totul e în regulă.*

Şi-ar fi dorit ca lumina roșie a semaforului din fața ei să se stingă și își întindea gâtul, ca să detecteze drumul de acces către autostradă.

Unul dintre tinerii indivizi păși în intersecție ca să vadă mai bine, prin parbrizul mașinii, înăuntru. Purta niște pantaloni lăbărțați, cu turul lăsat până spre genunchi, și o flanea bleu-ciel. Nu părea să aibă mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece ani.

Apoi alți doi se apropiară încet, din spate. Până să-i vină Aliciei ideea de a trece pe culoarea roșie a semaforului, băieții se adunaseră deja în jurul mașinii ei, blocându-i drumul. Grozav! Iar acum, ce avea să mai urmeze oare?

Alicia închise strâns ochii, doar o jumătate de secundă. Ce ar trebui să facă, într-o asemenea situație? Şi de ce nu se învrednicise să-și cumpere un telefon celular? Ăăă, poate pentru că n-avea niciodată niciun ban.

Când deschise ochii, flăcăul cu flaneaua bleu ajunsese lângă geamul ei lateral, afișând o expresie amenințătoare, accentuată și de dragonul roșu tatuat pe gâtul lui.

Fără să vrea, Alicia slobozi un strigăt scurt, ca un scheunat, dar suficient pentru ca el să-și dea seama cât de înspăimântată era.

Apoi fata intră în panică. Îi trebui o vreme ca să înțeleagă că puștiul în albastru îi spunea ceva. El își ținea mâinile ridicate într-un fel de gest de liniștire.

Ea coborî puțin geamul.

— Ce-ai sp-spus? se bâlbâi Alicia, neputând să-și reprime tremurul din glas.

— Te-am întrebat dacă te-ai rătăcit cumva, zise el. Asta-i tot, domnișoară – *te-ai rătăcit?* Pari cam... *rătăcită.*

Ea își înăbuși un hohot de plâns.

— Da. Îmi pare atât de rău. Ăsta era un prost obicei de-al ei: obișnuia să se scuze pentru orice. Caut numai...

— Fiindcă eu *știu* că tu nu locuiești pe-aici, îi spuse el. Expresia i se schimbă din nou, redevenind încruntată. Ceilalți râseră, ca de o glumă bună. Asta-i mașina ta?

Tulburarea și teama o blocară pe Alicia într-o stare de servilism umil, stare pe care n-o putea suferi. Nu găsi altceva mai bun de făcut decât să răspundă la întrebare.

— E a părinților mei.

Băiatul în albastru își frecă perciunii, de parcă ar fi meditat asupra răspunsului ei.

— Multă lume caută o mașină exact ca asta, îi zise el. Tu nu citești ziarele? Nu te uiți la televizor?

— Încerc doar să ajung în

Westwood. Pentru o audiție în vederea unui film pentru televiziune. Am ieșit din greșeală de pe autostradă, mai devreme decât ar fi trebuit...

El izbucni în hohote de râs uitându-se de la mașină, la prietenii săi și din nou la mașină. Mișcările lui erau relaxate și lente.

— Auziți că încearcă să ajungă la Westwood, ca să joace într-un film. Într-un *film*. Drace, dar exact la asta mă așteptam și eu. Căci eu știu că n-ai niciun interes pentru nimic și pentru nimeni de pe-aici.

— Păi, nu, nene, zise și unul dintre ceilalți băieți. Ea își comite asasinatele în cartierele bogătașilor.

— Io n-am nimic împotrivă, rosti un altul. Din partea mea, poate să-i omoare mult și bine pe bogătași, și chiar să-i și mănânce.

— Nu înțeleg ce spuneți. Fata se uita acum pe rând la fiecare dintre ei, încercând cu disperare să se lămurească în privința a ceea ce ar fi trebuit să spună sau să facă, pentru a putea scăpa de-acolo. Privirea înspăimântată îi căzu pe oglinda retrovizoare. *Oare putea să plece în marșarier? Repede? Repede de tot? Cu pedala de accelerație apăsată până la podea?*

Puștiul de lângă geamul ei își ridică flaneaua, ca să-i arate pistolul pe care îl avea înfipt la brâul jeanșilor.

—*Nu* vrei să faci așa ceva, îi zise el.

Ideea că ar putea fi omorâtă înainte să-și fi băut cafeaua de dimineață o șocă pe Alicia.

— Vă rog, eu doar... vă rog. N-nu î-îmi fa-faceți r-rău,

gângăvi ea.

Își putea percepe neajutorarea din voce. Era ca și cum ar fi ascultat pe altcineva vorbind, pe cineva impresionant. Doamne, doar se presupunea că era actriță.

Flăcăul în albastru dădu încet din cap, într-un mod pe care ea nu-l putea descifra. Apoi el se dădu înapoi de lângă mașină și îi făcu semn cu mâna că poate trece liniștită.

— Pe-acolo ajungi la autostradă, îi mai spuse el. Ceilalți doi flăcăi se dădură și ei la o parte.

De ușurare, Alicia se afla în pragul leșinului. Le oferi băieților un zâmbet chinuit.

— Vă mulțumesc și vă rog să mă iertați, mai spuse ea.

Mâinile îi tremurau cumplit pe volan, însă cel puțin scăpase teafără.

De-abia se urnise SUV-ul ei din loc, când, cu un zgomot asurzitor, parbrizul mașinii se sfărâmă în milioane de cioburi mărunte de sticlă.

O clipă mai târziu, o țeavă metalică grea trecu prin geamul de pe partea șoferului.

Alicia se simți brusc paralizată. Brațele și picioarele refuzau să-i mai răspundă la comenzi. Nu mai era în stare nici măcar să țipe.

Impulsul de a apăsa până la podea pedala de accelerație îi trecu prin minte o clipă prea târziu – cam la o secundă după ce ușa mașinii ei fusese deschisă și niște mâini mari și puternice o trăseseră jos în stradă. Alicia aterizase pe spate golindu-și plămânii de aer, cu un geamăt prelung.

— Nu crezi că ești proastă făcută grămadă? îl auzi ea pe unul dintre băieți spunând, după care simți o durere ascuțită în tâmplă. Apoi femeia văzu o țeavă ridicându-se în văzduh, coborând cu mare viteză și lovind-o drept în mijlocul frunții.

69

Totul se schimbase, brusc și dramatic, în cazul Mary Smith. Jeanne Galletta fusese îndepărtată și nu mai avea absolut nicio legătură cu ancheta. Primise acum alte însărcinări.

Am încercat eu să-i pledez cauza, dar la câteva ore după uciderea Aliciei Pitt, detectiv Galletta era doai o amintire în cazul Mary Smith. În acea seară, șeful poliției din Los Angeles, Shrewsbury, anunță că în continuare va superviza el însuși mersul cercetărilor în cadrul cazului crimelor Vânătoresei de la Hollywood și că detectiv Galleta fusese îndepărtată temporar de la conducerea anchetei, până se va încheia investigarea nefericitei asasinări a tinerei din Las Vegas, care condusese un automobil SUV, de culoare albastră.

Jeanne era de neconsolat, acum că trecuse prin întregul spectru de experiențe posibile în respectivul caz, inclusiv prin aceea de miel de sacrificiu.

— Primarul din Las Vegas să-l îndemne pe primarul din Los Angeles să-l învețe pe șeful poliției cum să-și desfășoare o anchetă? mă întrebă ea furioasă. Când oare o să se înceteze o dată pentru totdeauna să fie opriți adevărații profesioniști să-și facă meseria așa cum trebuie?

— Cândva, în zorii unei alte ere, i-am răspuns eu.

Noi doi ne întâlnirăm pe la ora opt seara, ca să bem ceva. Ea a ales localul și dorea să se asigure că dispuneam din partea ei de tot ce aveam nevoie în legătură cu investigațiile asupra crimelor. Desigur că mai voia și să-și descarce sufletul.

— Ştiu că moartea Aliciei Pitt s-a datorat greșelii mele, dar...

— Jeanne, încetează imediat! Nu ești câtuși de puțin vinovată pentru ceea ce i s-a întâmplat acelei femei. S-ar putea ca decesul ei să fi survenit în urma unei hotărâri pe care ai luat-o tu, însă nu tu ai ucis-o. Ai procedat cât se putea de bine. Restul este doar politică. Şi nici măcar nu s-ar fi

cuvenit să-ți retragă cazul.

Ea rămase tăcută o vreme.

— Zău că nu mai știu nici eu, rosti într-un târziu. Sărmana fată a murit.

— Tu nu mai ai niște zile restante din concediu? am întrebat-o. Poate că ar fi bine să ți le iei.

— Da, de parcă aș putea să plec acum din oraș, îmi replică ea. Mi-o fi fost mie retras cazul, însă...

Ea nu-și termină fraza, însă nici nu era nevoie s-o facă. Mă aflasem și eu cândva în postura ei de-acum. Cel mai bine era să nu strigi în gura mare că ai de gând să încalci regulile, ci să taci și să faci, încălcându-le pe ascuns.

— Alex, o să am nevoie de spațiu de manevră, îmi zise ea. Tocmai de-aceea am vrut să ne întâlnim aici.

— Te-nțeleg pe deplin. Ştii cum să dai de mine. Am să-ți stau oricând la dispoziție, am asigurat-o eu.

În final, Jeanne schiță o jumătate de zâmbet și îmi spuse:

— Ești un tip cu-adevărat de treabă, pentru un agent FBI.

— Şi tu ești o polițistă pe cinste, pentru Departamentul de Poliție din Los Angeles.

Apoi ea întinse o mână pe deasupra mesei, punându-și-o pe a mea, dar și-o retrase foarte repede.

— Am devenit penibilă, îmi zise ea și îmi zâmbi dm nou. Iartă-mă dacă sunt o toantă.

— Ești și tu doar o ființă umană, Jeanne. Asta sună altfel nu-i așa? Eu n-o să mă scuz pentru asta.

— Perfect, n-o să mă mai scuz nici eu. Iar acum trebuie să plec înainte de a mă podidi plânsul sau de a face altceva

la fel de incredibil de jenant. Ştii cum să dai de mine, la nevoie. Apoi Jeanne se ridică de la masă, dar se opri înainte de a fi ajuns la uşă, se întoarse şi adăugă: Să ştii că n-am renunţat încă la cazul ăsta. O să fiu mereu prin preajmă.

Era ceva bizar.

Când m-am întors în acea seară la hotel, mă aștepta la recepție un plic.

Era din partea lui James Truscott.

L-am deschis în drum spre camera mea și nu m-am putut abține să nu-i citesc imediat conținutul.

SUBIECT: FEMEI CONDAMNATE LA MOARTE AŞTEPTÂNDU-ŞI EXECUŢIA ÎN CALIFORNIA.

Erau în acel moment cincisprezece și Truscott inclusese câteva cuvinte despre fiecare dintre ele.

Prima femeie era Cynthia Coffman. În 1986, ea și iubitul ei jefuiseră și strangulaseră patru femei. Fusese condamnată în 1989 și aștepta și în prezent executarea sentinței. Acum, Cynthia Coffman avea patruzeci și doi de ani.

La sfârșitul lungului său text, Truscott îmi scria că își pusese în gând să le viziteze pe câteva dintre cele aflate în închisoare și mă invita să-l însoțesc, în cazul în care aș fi considerat că asta mi-ar fi folosit la ceva.

După ce am terminat de citit toate acele pagini, le-am mai răsfoit o dată.

Ce era oare cu acest James Truscott? Şi de ce voia el să mă ghideze pe mine? Mi-aș fi dorit să mă lase în plata Domnului, însă asta nu avea să se întâmple, voi ce credeți?

71

Telefonul din camera mea de hotel sună și mă trezi imediat după ora două și jumătate dimineața. În acel moment, visam ceva cu micul Alex și cu Christine, însă am uitat în cea mai mare parte, de cum am auzit primul țârâit al telefonului.

Primul meu gând coerent a fost acela că îmi telefona *James Truscott*.

Însă nu el mă sunase.

Pe la ora trei dimineața, conduceam deja mașina printr-un cartier, necunoscut mie, din Hollywood, căutând complexul de apartamente Hillside. Probabil că l-aș fi găsit mai repede la lumina zilei și dacă mintea mea nu s-ar mai fi frământat atâta, pe toată durata drumului.

Jocul lui Mary Smith se modificase din nou, iar eu mă străduiam din răsputeri să-l înțeleg. De ce această crimă? De ce tocmai acum? De ce tocmai aceste două victime?

Complexul de apartamente, atunci când în sfârșii am dat de el, părea să fi fost construit prin anii ’70. Clădirile erau niște construcții din cedru întunecat la culoare, cu acoperișuri plate, case structurate pe câte trei etaje, ridicate pe niște piloni groși, având la subsolul lor parcări deschise. Mai exista, de asemenea, și posibilitatea de parcare pe stradă, am remarcat eu, lucru care i-ar fi oferit unui intrus ocazia de a nu fi observat.

— Agent Cross! Alex! m-am auzit strigat de dincolo de parcare.

Am recunoscut glasul agentului Page, venind de undeva din întuneric. Ceasul meu arăta ora trei și cinci minute.

Omul mi s-a alăturat sub un felinar pentru iluminatul stradal.

— Pe-aici, mă îndrumă el.

— Cum ai auzit despre asta? l-am întrebat eu. Page era cel ce mă sunase la hotel.

— Mai eram încă la birou.

— Când naiba mai apuci să și dormi?

— O să dorm, după ce se va termina totul.

L-am urmat pe tânărul agent pe un traseu întortocheat, până la un careu de corpuri de clădire care încadrau o grădină și o piscină, folosite în comun. Mai mulți locatari, majoritatea în pijamale, erau adunați în fața uneia dintre intrări. Aceștia își tot întindeau gâturile și șușoteau între ei.

Page arătă spre un apartament de la etajul trei, unde luminile ardeau, îndărătul draperiilor.

— Acolo sus, îmi spuse el. Acolo se află cadavrele.

Ne-am croit drum pe lângă polițiștii care stăteau de pază și am urcat pe scara din față – adică prin una dintre cele două căi de acces în clădire.

— *Le-am verificat. În* timp ce pătrundeam în apartament, Page își prescurta astfel referirea la abțibildurile lipite pe ușa de la intrare. Marcate cu două litere *A* și cu un *B*. Era, fără nicio îndoială, vorba despre Mary Smith. Abțibildurile astea mă făceau întotdeauna să mă gândesc la păpușa-clovn din *Poltergeist* – inofensivă în aparență, dar totalmente lugubră în context. Ca un joc de copii întors pe dos.

Ușa dădea într-o spațioasă cameră de zi. Încăperea era plină de cutii de carton utilizate la mutări și de piese de mobilier așezate în neorânduială.

În mijloc, zăcea mort un bărbat, căzut cu fața-n jos peste niște cutii răsturnate. Câteva zeci de cărți se împrăștiaseră pe covorul de culoarea nisipului, iar unele dintre ele erau stropite de sânge. Lângă cadavru se aflau exemplare din *The Hours* și *Running with Scissors*.

— Philip Washington, îmi spuse Page. Treizeci și cinci de ani, bancher de investiții la Merrill Lynch. Un om cult, după cum se poate vedea.

— Ca și tine, presupun.

De data asta, cadavrul nu mai fusese așezat frumos, cu grijă față de aspectul estetic al scenei. Ucigașul s-ar fi putut să fi făcut totul în mare grabă, dat fiind faptul că erau atâția vecini atât de aproape și nu avea un camuflaj acceptabil,

Philip Washington nu era unica victimă. Alături, pe podea, zăcea cu fața în sus încă un cadavru.

Asta era crima cu care nu mă puteam împăca, cea care avea să mă bântuie.

Tâmpla stângă a victimei avea o rană urâtă, acolo pe unde intrase glonțul, iar fața îi fusese tăiată în mod repetat, în stilul propriu lui Mary Smith. Carnea din jurul frunții și ochilor era crestată încrucișat

cu x-uri făcute cu cuțitul, iar obrajii, încordați în vederea unui răcnet, fuseseră amândoi străpunși și tăiați.

M-am uitat îndelung, cu înfiorare, la cadavru, începând să reconstitui mintal ceea ce se întâmplase și evenimentele premergătoare. Două întrebări îmi ardeau în creier. *Aveam eu cumva vreun amestec în provocarea acestei crime? Trebuia oare să o fi prevăzut?*

Poate că victima la care mă holbam cunoștea răspunsul – însă ziaristul Arnold Griner, de la *L.A. Times,* n-avea să fie în stare să ne mai ajute în cazul Mary Smith, deoarece acum Griner însuși devenise una dintre victime.

PARTEA A PATRA

SUV-UL ALBASTRU

72

De-abia începusem să parcurg scena crimei, când am dat cu ochii de Maddux Fielding, adjunctul responsabil de biroul de detectivi al poliției din Los Angeles și înlocuitorul lui Jeanne Galletta la conducerea investigațiilor cazului de față. Cu claia lui de păr cenușiu-argintiu și cu niște ochi de un cafeniu-închis, identici cu cei ai lui Jeanne, Fielding putea fi luat cu ușurință drept tatăl acesteia.

El m-a impresionat ca profesionist și s-a concentrat încă de la bun început asupra cazului. De asemenea, omul părea să fie și un netrebnic sadea.

— Agent Cross, îmi spuse el, pe când îmi strângea mâna. Am auzit foarte multe despre munca dumitale de la Washington. Ceva din felul în care mi-a spus Fielding asta nu suna câtuși de puțin a compliment.

— Dânsul este agentul special Page și mă asistă cât timp mă aflu la Los Angeles, i-am replicat eu. Fielding nu avu nicio reacție, așa că eu am forțat și mai mult nota. Cum te descurci cu toate lucrurile astea? Știu că de-abia ai luat contact cu cazul de față, dar presupun că te-ai grăbit să-i acorzi prioritate absolută.

Nu avusesem intenția ca ultima parte să constituie oînțepătură și totuși vorbele mele cam un asemenea sens aveau. Colțurile gurii lui Fielding se lăsară în jos și bărbatul se uită la mine pe deasupra ochelarilor săi cu rame groase și lentile bifocale.

— Asta nu-i prima mea investigație asupra unor crime în serie. Mă pricep la așa ceva. El inspiră adânc, luând o poză îngâmfată și continuă: Ca să răspund acum și la întrebarea ta, sunt gata să cred că și aici autoarea este tot Mary Smith, și nu cine știe ce imitator care vrea s-o

plagieze. Sunt nevoit să mă întreb dacă n-a vrut încă de la bun început să-l omoare și pe Arnold Griner. Socotesc că așa stau lucrurile. Ar mai fi bineînțeles necesar să descoperim de ce și cum anume se leagă motivația crimelor de-acum cu cea a crimelor anterioare.

Tot ce spunea el avea ceva sens, mai ales faptul că Arnold Griner s-ar fi putut să fie încă de la început o țintă a lui Mary Smith. M-am întors în direcția lui Page.

— Tu ce crezi în privința asta?

Începusem să mă întreb ce gândea Page, lucru care putea sau nu să fie recunoscut de către acesta drept un semn al faptului că încrederea mea în el se afla în plină creștere.

— Griner și Washington de-abia s-au mutat aici, îmi răspunse Page, răsfoindu-și micul carnet de însemnări. Mai precis, acum trei zile. Ştiu că Griner și-a schimbat toate datele referitoare la modul în care putea fi găsit și a ținut secrete toate noile informații, în așa fel încât Mary să aibă cel puțin dificultăți mari în a lua în continuare legătura cu el. Iar acest lucru se potrivește cu aspectul de vânătorească la pândă, nu-i așa? În pofida faptului că Griner nu corespunde profilului victimelor lui Mary Smith, el a constituit în permanență o parte a peisajului. Ea a început cu Griner, iar acum, nu știu, dar poate că ea sfârșește tot cu el. Poate că asta reprezintă un soi de încheiere pentru Mary Smith. Poate că povestea ei s-a terminat.

— Mă îndoiesc, spuse Fielding, fără a-i arunca măcar o privire lui Page. E prea multă mânie revărsată aici. Prea multă furie în uciderea lui Griner. Ați văzut filmul *Ranchiuna?* N-are importanță. Nu luați în considerare ceea ce am spus.

— Dar cu SUV-ul albastru ce se mai aude? l-am întrebat eu. Ați mai progresat cu cercetările?

Din acea după-amiază, poliția din Los Angeles nu mai anunțase nimic promițător, ceea ce era cam neașteptat, dată fiind urgența.

Fielding își scoase batista și ochelarii și începu să-și lustruiască lentilele, înainte de a-mi răspunde.

— Încă n-a apărut nimic interesant, rosti el într-un târziu. Dar dacă tot ai adus vorba, aș vrea să mai lămuresc încă un lucru. Eu nu sunt detectiv Galletta. Sunt șeful ei și n-am de gând să vă dau vouă raportul la orice pas. *Dacă* FBI-ul dorește să preia în totalitate responsabilitatea rezolvării acestui caz, poate să solicite acest lucru. După felul în care s-au desfășurat evenimentele până acum, aproape că mi-ar conveni s-o facă. Iar până atunci, voi faceți-vă doar datoria și încercați să nu-mi dați mie peste cap ancheta, mai tare decât ați facut-o cu cea a lui Galletta. Cred că am vorbit suficient de limpede.

Era de-o sinceritate brutală, ca de la polițist la polițist. Fără a pune nicio întrebare, el hotărâse că eu distrusesem cazul lui Jeanne. Mai trecusem și cu alte ocazii prin așa ceva și chiar înțelesesem în oarecare măsură un atare comportament, însă de data asta n-am mai putut să-mi țin gura.

— Aș vrea să-ți dau un mic sfat, i-am spus eu. Mai înainte de a te apuca să tot arunci cu acuzații în dreapta și-n stânga, ar fi bine să afli despre ce anume este vorba. În felul în care te comporți, nu reușești decât să-ți faci viața mai grea.

— În momentul de față, mai rău decât atât nu se poate, mi-o trânti el scurt. Consider că am trecut în revistă toate aspectele. Ştii cum să dai de mine dacă vrei să mă mai întrebi ceva sau, la naiba, dacă ai ceva care ne-ar putea ajuta pe noi.

— Categoric!

I-aș fi putut da una peste ceafă, pe când se îndepărta. Şi poate că asta ar fi fost unica metodă de a coborî prima noastră întâlnire la un nivel cât de cât normal.

— Măreț individ, spuse Page. Multă personalilate, talent în relațiile sociale, tot tacâmul.

— Da, mă simt mișcat până la lacrimi.

În loc să mai pierd vremea cu acest subiect, m-am întors la lucru. Dacă punțile de comunicare cu poliția din Los Angeles urmau să fie în continuare blocate și relațiile încordate, atunci aveam nevoie mai mult ca oricând de propriile noastre cercetări și analize. Page nu mi-a cerut asta, dar eu l-am lăsat să mă însoțească în cursul procesului de studiere a scenei crimei. Parcurgeam o spirală plecând de la cele două cadavre, așa precum ar fi făcut oricine, însă mult mai încet.

Mai întâi am cercetat apartamentul, centimetru cu centimetru, iar apoi am continuat cu holul și cu scările din față și din spate, după care am trecut la grădina din jurul clădirii.

Eram curios să aflu dacă Page avea suficientă răbdare sau dimpotrivă, precum orice tânăr de vârsta lui, era prea grăbit ca să-și efectueze munca așa cum se cuvenea. Page se descurcă perfect. Era în totalitate concentrat asupra cazului.

Ne aflam tot afară, când am primit o veste de la unitatea de supraveghere electronică a Biroului. La ora cinci și jumătate în acea dimineață, pe adresa de e-mail de la *L.A. Times* a lui Arnold Griner

sosise încă un mesaj.

Sosise o epistolă din partea lui Mary Smith – scrisă de către ea bărbatului pe care tocmai îl omorâse.

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith
Pentru: Arnold Griner:

Ştii ceva? Te-am urmărit până acasă, în noul tău apartament, după ce ai luat cina cu niște prieteni la acel restaurant, pe nume Asia de Cuba, de pe Sunset.

Ţi-ai parcat mașina și ai urcat pe scara din spate. Ai început să gâfâi după numai un etaj? Arnold, dar se vede treaba că nu mai ai deloc rezistență. Şi tare mi-e teamă că nici timp nu prea mai ai.

Am așteptat afară până s-au aprins luminile din apartamentul tău, după care te-am urmat. Nu îmi mai era frică, nu așa ca altădată. Odinioară, pistolul mi se părea ciudat și greu în mâna mea. Acum, parcă nici nu-l mai simt când îl țin.

Nu ți-ai montat un zăvor la ușa din spate. Poate că aveai de gând s-o faci, însă ai fost prea ocupat cu mutarea, sau poate că doar te-ai simțit puțin mai în siguranță în noua ta locuință și nu ți s-a părut că ar mai fi un lucru chiar așa de important. Iar aici ai nimerit-o. Chiar că n-are importanță – pentru tine nu mai are absolut nicio importanță.

Când am intrat era întuneric în bucătărie, dar ardeau luminile și mergea televizorul în camera de zi. Pe masa de lângă chiuvetă se afla un cuțit de tăiat carne, însă l-am lăsat acolo.

Aveam propriul meu cuțit, ăsta fiind un lucru pe care probabil că deja îl știai despre mine – *dacă* mi-ai citit celelalte e-mail-uri.

Am așteptat în bucătărie atât cât am rezistat, ascultându-vă, pe tine și pe partenerul tău. Nu puteam distinge cu precizie ceea ce vă spuneați unul celuilalt, dar îmi plăcea sunetul glasurilor voastre. Îmi plăcea, de asemenea, să știu că eram cea din urmă persoană care le va fi auzit vreodată.

Apoi, neliniștea a început să-mi revină. La început doar un pic, însă știam că ar fi crescut dacă mai așteptam mult.

Aș fi putut să părăsesc apartamentul chiar în acel moment, iar tu n-ai fi aflat niciodată că am fost acolo.

Ăsta-i doar un aspect prin care te asemeni cu ceilalți. Nimeni nu pare să observe că sunt prin preajmă, până nu-i vine sorocul. Sunt Femeia Invizibilă. De fapt există foarte multă lume neremarcată de nimeni, asemenea mie.

Când am pășit în camera de zi, amândoi ați tresărit în același moment. M-am asigurat că ați văzut arma și că ați rămas liniștiți după asta.Voiam să te întreb dacă știai din ce motiv am venit să te ucid, adică de ce *meritai* să mori, însă mă temeam că, în cazul în care n-o făceam imediat, nu mi-aș mai fi terminat treaba pe care o aveam de făcut.

Am apăsat pe trăgaci și tu ai căzut lat, pe spate. Colocatarul tău a țipat, după care a încercat să scape cu fuga. Nici nu-mi puteam imagina unde anume socotea el că ar fi putut să se refugieze.

L-am împușcat și pe el și cred că s-ar putea ca omul să fi murit instantaneu. Amândoi păreați să fi murit repede. Fără prea multă împotrivire nici măcar din partea ta, în ciuda faptului că erai un omuleț atât de înfipt și de afurisit.

Adio, Arnold.

Te-ai dus, și știi ceva?

Deja ai și fost uitat.

74

Povestitorul trebuia să oprească șuvoiul de crime chiar în acel moment. El știa acest lucru, făcea parte din planul său, plan care era foarte bun. Ce păcat, totuși. Era într-adevăr mare păcat. Ajunsese extrem de priceput la așa ceva și de multă vreme nu mai fusese priceput la absolut nimic.

Oricum, felicitările nu mai conteneau. Laudele la adresa lui se aflau peste tot, la televizor și în ziare, bineînțeles. Și în special în *L.A. Times*, publicația care îl transformase pe rahatul acela de Arnold Griner într-un veritabil sfanț și martir. Toată lumea recunoștea faptul că Povestitorul realizase o adevărată capodoperă – numai că era mult mai mult decât știau ei.

Şi el chiar voia să sărbătorească evenimentul, însă tot nu avea pe nimeni față de care să se poată destăinui. Incercase să facă asta la Vancouver, și uite ce se întâmplase. Fusese nevoit să-și ucidă o prietenă, ei bine, poate doar o cunoștință, un flecușteț de ființă pe care o știa demult.

Şi atunci, cum avea să mai sărbătorească? Arnold Griner era mort și acest lucru îl făcea uneori să râdă în hohote. Existaseră multe ironii, dintre care unele chiar subtile, cum ar fi faptul că Griner recepționase e-mail-urile lui și le transmisese la poliție, după care îi fusese lui însuși destinat unul. În realitate – invers față de ceea ce scrisese în e-mail – micul puțoi ticălos îl implorase să-i cruțe viața, atunci când în sfârșit văzuse despre ce anume era vorba, când înțelesese în cele din urmă totul, fapt care făcuse crima și mai voluptuoasă. La naiba, el nu-i omorâse pe Griner și pe tovarășul acestuia chiar imediat. Îi trebuise pentru asta aproape o oră și el savurase din plin fiecare clipă a melodramei.

În consecință, ce anume avea să facă el acum?

Ar fi vrut să sărbătorească, dar într-adevăr n-avea pe nimeni căruia să-i poată povesti despre asta. La dracu', n-avea chiar pe nimeni.

Apoi el își dădu seama cu precizie ce anume voia să facă, și era cât se putea de simplu. Tot se afla în Westwood, așa că își lăsă mașina într-o parcare și o porni pe jos spre minunat de soiosul cinematograf Bruin, unde rula filmul *Collateral. Cu Tom Cruise, ooo, formidabil!*

Voia să meargă la film.

Voia să se așeze printre oamenii asemenea lui și să-l urmărească pe Tom Cruise prefacându-se că era un asasin mare și rău, lipsit de conștiință și de orice regrete.

Ooo, mă înspăimânți, Tom.

— Te-a căutat la telefon domnul Truscott. Zicea că dorește să aibă o întrevedere cu tine. Spunea că este foarte important și că va veni el la tine acasă, dacă îți convine așa. Se întreba dacă ai primit cumva însemnările lui despre femeile condamnate la moarte, care așteaptă în închisoare executarea sentinței.

M-am încruntat și am scuturat din cap.

— Nu-l lua deloc în seamă pe Truscott. Altceva ce s-a mai întâmplat, de când am plecat eu de-acasă?

— Ţi-a spus Damon că s-a certat cu prietena lui? mă întrebă încet Nana. Ştiai măcar că el avea o iubită?

Şedeam în bucătărie, în acea sâmbătă după-amiază, în prima zi când mă întorsesem. Mă uitam spre living, ca să mă asigur că eram numai noi doi.

— E vorba despre fata aceea cu care vorbește atât de mult telefon? am întrebat-o eu.

— Păi, nu mai vorbește cu ea, îmi răspunse Nana. Sunt uimită de asta. E prea mic pentru toate astea. Nana se ridică bombănind, după care își îndreptă atenția către o oală de tocană de ardei, aflată la foc mic, pe aragaz.

Atenția îmi fusese distrasă de acea tocană, ca și de faptul că Nana folosise carne tocată de curcan, în loc de obișnuita carne de vită sau de porc. Poate Kayla Coles izbutise vreo vrajă și o determinase în cele din urmă pe Nana să aibă mai multă grijă de sănătatea ei. Jos pălăria pentru Kayla.

— Şi când anume ți-a povestit Damon că avea o iubită? am

întrebat-o, nesimțindu-mă în stare să renunț încă la acel subiect. Curiozitatea mea învinsese șovăiala de a arăta cât de mult mă îndepărtasem de fiul meu cel mare.

— Nu mi-a povestit chiar el, ci am avut doar un presentiment în privința asta, îmi răspunse Nana. Ăsta nu este un lucru despre care ar fi dispuși adolescenții să discute direct. Cornelia a venit de câteva ori pe la noi pe-acasă, ca să-și facă lecțiile. E foarte drăguță. Părinții ei sunt amândoi avocați, însă eu nu i-am făcut nicio vină fetei pentru asta. Şi Nana râse de mica ei glumă. Ei, poate că am totuși doar o mică reținere la adresa ei.

Cornelia o chema? Nana era experta, iar Damon se înstrăinase. Toate intențiile mele bune și promisiunile de a schimba lucrurile fuseseră înghițite de fiecare dată de ceva care mă trăsese, fără excepție, înapoi către problemele de serviciu.

Absentasem și de la prima despărțire a lui Damon. Nu mai era nimic de făcut. Cornelia, noi nici măcar nu ne cunoaștem.

Şi totuși, mă simțeam bine să fiu acasă. Bucătăria se umplu în scurtă vreme cu aromele tot mai puternice ale mâncării gătite de către Nana, iar întoarcerea acasă urma să fie marcată cu o petrecere pentru prieteni și familie. Pe lângă tocană, mai erau și vestita pâine de porumb a Nanei, două feluri de verdețuri usturoiate, fripturile împănate cu mirodenii și o șarjă de budinci în aluat caramelizat, care constituia o bunătate arareori ivită pe masa noastră. În mod evident, doctor Coles nu reușise pe deplin transformarea culinară a Nanei.

Am încercat s-o ajut pe Nana fără a-i sta prea mult în drum, în timp ce ea se uita la ceas și aproape că plutea încoace și-ncolo prin bucătărie. Aș fi fost și mai emoționat, dacă aș fi avut sentimentul că meritam cu-adevărat o petrecere. Nu numai că nu mă dovedisem un tată model, dar deja aveam în buzunar biletul de avion pentru Los Angeles.

— Ia te uită cine s-a întors în sânul familiei! Ce spuneți de asta? Unde-i aparatul meu de fotografiat?

Sampson și Billie au sosit devreme, împreună cu fetița lor de trei luni, pe nume Djakata, pe care n-o mai văzusem de când se născuse. Radiind de bucurie, John o ridică din locșorul ei confortabil de la pieptul lui Billie și mi-o puse în brațe. Ce priveliște încântătoare putea să fie – Sampson și micuța lui copilă. *Tata urs*, m-am gândit eu. *Şi mama ursoaică și fetița ursuleț.*

— Ce frumusețe rară, am exclamat eu, și chiar așa și era – cu pielea ei ciocolatie și cu micile inelușe moi de păr negru pe cap. Fetița asta a moștenit tot ce era mai bun în voi doi. E o adevărată păpușică.

Jannie dădu ocol și se strecură între noi, ca să se uite mai bine la Djakata. Fiica mea se afla acum la vârsta la care începuse să înțeleagă că, la un moment dat, urma să aibă și ea copii.

— Este atât de micuță, rosti ea, cu o undă de respect în voce.

— Ba nu-i chiar așa de micuță gâgâlicea, replică Sampson. Sută la sută, în înălțime și greutate, pentru vârsta pe care o are. Îl moștenește pe tatăl ei. Când o să ajungă la cinci ani, o să fie cât Billie.

— Să sperăm că n-o să-i crească niște mâini și niște picioare ca ale tale, zise Nana aplecându-se. Apoi bătrâna îi făcu șmecherește cu ochiul lui Billie, care deja era considerată o membră a familiei noastre.

Şi chiar acolo, în acea clipă, m-a cuprins intensul simțământ că mă întorsesem acasă. Era unul dintre acele rare momente transcendentale care te iau puțin prin surprindere și îți amintesc pe dată doar despre lucrurile bune din viață. Orice s-ar întâmpla, exista întotdeauna acest loc, unde aveam nevoie să mă întorc și căruia îi aparțineam pe de-a-ntregul.

Trebuia să memorez instantaneul – și să-mi reamintesc acest sentiment și data următoare când aveam să simt nevoia.

Sentimentul acela de intimitate însă nu dură prea mult, căci casa ni

se umplea și de alți musafiri. Următorii se arătară la față niște vechi colegi de serviciu de la poliția din Washington, adică Jerome și Claudette Thurman, care veniseră împreună cu Rakeem Powell și cu noua prietenă a acestuia, al cărei nume nu l-am retinut.

— Mai lasă-i încă o săptămână, îmi șopti Sampson la ureche. Dacă și atunci o să mai fie ea tot lângă el, o să-ți poți face griji în privința asta.

Primii care au apărut dintre membrii familiei au fonst mătușa Tia și vărul meu Carter, urmați de un întreg șir de figuri binevoitoare, cu care eram extrem de obișnuit, multe dintre ele semănându-mi vag.

Ultima a sosit Kayla Coles, pe care am întâmpinat-o chiar eu la ușă, spunându-i:

— Presupun că dumneata trebuie să fii Annie Sullivan așa este?

— Pardon, cine? Ooo, am înțeles. Muncitoarea Miraculoasă.

— Muncitoarea Miraculoasă – cea care a convins-o ca prin farmec pe bunica mea să pună în tocana ei carne de curcan. Am presupus că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta. Bravo, bună treabă!

— Oricând la dispoziția ta. Kayla făcu o reverență jucăușă. Rochia bleu-vernil pe care o purta părea comodă chiar dacă era mulată pe trupul ei. De obicei Kayla nu prea se expunea atât de mult, n-am putut eu să nu remarc în sinea mea. Arăta cu totul altfel în hainele ei obișnuite și practice ale meseriei ei de medic.

În locul trusei de doctor, femeia ducea acum în mână o oală mare de lut, acoperită.

— Ei, asta chiar că ar fi cea mai mare scamatorie a ta de până

acum, i-am zis eu. Să aduci în bucătăria Nanei mâncare gătită de altcineva? Tare mult aș vrea s-o mai văd și pe-asta.

— N-am adus numai mâncarea, ci și rețeta de preparare.

Femeia răsuci oala, ca să-mi arate un cartonaș alb lipit pe partea laterală. Fasole pregătită în mod sănătos pentru inima unei femei care știe extrem de bine să gătească foarte gras, cu slănină multă.

— Păi, atunci, intră, i-am spus eu, invitând-o cu un gest larg. Dar să știi că intri pe propria ta răspundere.

În toată casa răsunau acordurile melodiei *Romare Bearden Revealed,* interpretată de formația Brandford Marsalis Quartet, iar petrecerea se încinsese și toți se arătară încântați s-o vadă pe doctor Kayla, care se întâmpla să fie un fel de sfântă în cartier.

Nu puteam să nu mă simt puțin cam năuc.

La sfârșitul săptămânii, aveam să fiu iar în avion, însă deocamdată totul era perfect.

77

I-am găsit pe Sampson și pe Billie în bucătărie. El își desfăcea o bere, iar eu i-am luat-o din mână. Aveam ceva de discutat cu uriașul meu prieten, mai înainte ca petrecerea să prindă viteză.

— Vino cu mine, trebuie să-ți spun ceva important până nu ne apucăm să bem, l-am chemat eu.

— Ooo, băieții sunt secretoși, zise Billie și râse, așa cum făcea întotdeauna. Billie este soră medicală la spitalul de urgență și a văzut foarte multe la viața ei.

— Să mergem sus la mine, i-am spus lui John.

— Eu deja mi-am terminat prima băutură. Astalaltă ar fi fost a doua.

— Hai, totuși. Nu lipsim mult, Billie.

Din biroul meu aflat în podul casei, încă puteam auzi muzica, atenuată prin podea. Am recunoscut și râsul doctoriței Kayla, prin zumzetul neinteligibil al glasurilor celorlalți.

Sampson se rezemă de perete.

— M-ați chemat, domnule? La dumneavoastră în birou?

Purta un tricou nostim, al echipei sale de baschet, din liga de old-boys de la St. Anthony's. Pe tricou scria: *Dacă nu mișcă nimeni, atunci nimeni nu va păți nimic rău.*

— Nu vreau să amestec munca mea cu petrecerea.

— Dar nu te poți abține, rânji Sampson. Așa e, ori ba?

— Nu rămân prea multă vreme acasă. Trebuie să mă întorc repede la Los Angeles și nu vreau să mai amân chestiunea asta.

— E o idee bună, încuviință el. Care-i problema? S-o auzim!

— În esență? Directorul Burns și cu mine dorim să te gândești

serios să vii și tu să lucrezi în cadrul FBI-ului. Am vrea amândoi să iei decizia asta, John. Te așteptai la așa ceva? l-am întrebat eu.

El râse.

— Mai mult sau mai puțin, desigur. Mi-ai făcut destule aluzii deja. Dar ce, dulceață, Burns are de gând să umple FBI-ul cu negri?

— Nu, deși pe mine unul nu m-ar deranja o asemenea situație.

Burns dorea să aibă mai mulți agenți versați în munca de teren, în care să poată avea toată încrederea, pentru a-și forma din aceștia echipa lui. Eu îi spusesem că, în cazul în care aș putea recruta măcar o singură persoană, m-aș gândi în primul rând la John Sampson, iar acest lucru fusese suficient pentru Burns.

— Am primit deja acceptul pentru tine, de la biroul directorului, i-am spus eu. Ron Burns vrea și el același lucru ca și mine. Sau poate că eu vreau același lucru ca și el.

— Vrei să spui că el mă dorește cu-adevărat la FBI? mă întrebă Sampson.

— Ei bine, adevărul este că nu-i putem lua pe Jerome sau pe Rakeem, sau pe paznicii de la Şcoala Adevărului Etern. Așa că da, el s-a hotărât în privința ta.

Sampson râse sonor, acesta fiind unul dintre sunetele mele preferate.

— Şi eu îți simt lipsa, îmi spuse el. Şi, oricât ți s-ar părea de ciudat, am deja un răspuns pregătit pentru tine. Aș vrea ca tu să te întorci la Departamentul de Poliție din Washington. Cum ți se pare asta, ca replică? Ai dreptate

într-o privință – noi doi chiar că trebuie să lucrăm din nou împreună, într-un mod sau în altul. Cred că eu votez pentru celălalt mod.

Nu m-am putut abține să nu izbucnesc și eu în hohote de râs, auzindu-i contraoferta. Apoi, John și cu mine ne-am ciocnit pumnii strânși, acceptând amândoi că trebuia să lucrăm din nou împreună, într-un fel sau altul.

I-am spus lui Sampson că urma să mă gândesc la surprinzătoarea lui propunere, iar John mi-a promis că și el avea să se mai gândească la propunerea mea. Apoi el a deschis ușa biroului, lăsând să pătrundă în încăpere sunetele muzicii de la parter.

— Avem voie să bem și noi ceva acum? mă întrebă Sampson. Petrecerea e-n toi, dulceață. Îți mai amintești ce anume se întâmplă la petreceri?

— Vag de tot, i-am răspuns eu.

O clipă mai târziu, aveam deja o bere într-o mână, iar în cealaltă mână un antricot șiroind de sos de friptură preparat în casă. I-am găsit în sufragerie pe Jannie și pe Damon, jucând cărți cu o verișoară de-a lor, Michelle, și cu Kayla Coles. Trebuie să recunosc că prezența Kaylei fusese aceea care mă atrăsese acolo.

— Vă neglijați musafirii? i-am întrebat eu pe copii.

— Nu și pe aceștia doi, îmi răspunse Jannie, afișând o expresie serioasă și dând din cap către Kayla și Michelle.

— Nu, nici n-ar putea să mă ignore pe mine, de vreme ce mă rup în bătaie la cărți, îmi spuse Kayla, stârnindu-le lui Jannie și lui Damon niște râsete conspirative. Se întâmpla din nou. Copiii mei se înțelegeau de minune cu o femeie străină. Ce se petrecea? Ce anume îmi scăpa?

Am privit-o lung pe Kayla, în timp ce aceasta amesteca și apoi împărțea cărțile de joc. Femeia părea teribil de stăpână pe ea și de arătoasă, fără niciun efort vizibil. Problema era aceea că îmi plăcea de ea. Îmi plăcea de Kayla de foarte multă vreme, încă din copilăria noastră, petrecută în cartierul Southeast. Şi ce dacă?

— Te uiți în cărțile mele? mă întrebă ea pe neașteptate, trezindu-mă din reverie, sau din orice-o fi fost starea aceea.

— Nu în cărțile tale se uită, interveni Jannie. Se uită la tine. Pur și simplu, pe furiș.

— Gata, ajunge cu glumele! Am

plecat de-aici. Trebuie să mă duc s-o ajut pe Nana, le-am spus eu. Apoi mi-am dat ochii peste cap în direcția Kaylei și am dat să ies iute din încăpere.

— Nu pleca, strigă după mine Kayla, însă eu deja trecusem de ușă.

Şi totuși, pe când mă îndreptam spre bucătărie, mintea îmi era frământată de un singur gând. Cum aș fi putut s-o prind o clipă singură pe Kayla, în cursul acelei petreceri? Şi unde anume aveam de gând s-o duc, la prima noastră întâlnire?

79

Dinadins am invitat-o pe Kayla la Kinkead's. Acesta fusese localul preferat al meu și al lui Christine, însă înainte de asta, fusese numai al meu, iar acum mi-l revendicam. Kayla sosi la mai puțin de cinci minute după mine, și mi-a plăcut acest lucru. Era punctuală și nu se juca. Purta un pulover negru de cașmir, mulat, pantaloni negri, largi, niște pantofi cu tocuri înalte, și era la fel de răpitoare ca întotdeauna, în felul ei unic.

— Îmi pare rău, Alex, îmi spuse ea în timp ce se apropia de bar. Sunt punctuală. Ştiu că e un lucru plictisitor, care spulberă orice urmă de mister, însă nu mă pot abține. Data viitoare, și știu sigur că va exista o dată viitoare, o să mă străduiesc să întârzii într-un mod rezonabil. Măcar zece minute, sau poate chiar un sfert de oră.

— Te-am iertat, i-am spus eu, simțindu-mă dintr-odată incredibil de relaxat. Tocmai ai reușit să spargi gheața, nu-i așa?

Kayla îmi făcu cu ochiul.

— Am spart-o, nu? Imediat. Doamne, ce mă mai pricep la asta! Ştiu să mă strecor pe furiș, exact ca și tine.

— Cunoști adevărul fundamental care zice că bărbaților nu le plac femeile care îi fac să se simtă amenințați, fiindcă ele sunt prea inteligente? am întrebat-o eu. Ei bine, tu ești înspăimântător de inteligentă.

— Însă și tu ești excepția care confirmă regula, am dreptate sau nu? Ţie îți plac femeile inteligente. Oricum ar fi, eu una nu sunt chiar așa de inteligentă. Şi să-ți spun și de

ce – măcar în teorie.

— Zii înainte. Eu aș vrea o bere, un Pilsner la halbă, i-am cerut barmanului.

Şi Kayla continuă:

— Văd zilnic la spital atâta lume considerată drept superinteligentă, atâția doctori și cercetători ale căror vieți personale constituie niște adevărate dezastre. Şi-atunci, cât de inteligenți sunt ei în realitate? Sunt inteligenți doar pentru că pot să memoreze multe lucruri și ideile altor oameni? Pentru că rețin absolut toate melodiile rock-and-roll care au fost vreodată compuse? Sau fiindcă știu tot ce s-a întâmplat în fiecare episod din serialul *Ce vrăji a mai făcut nevastă-mea?*

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Tu ai memorat scenariul acelui serial? Cunoști oameni care sunt în stare de așa ceva?

— Dumnezeule, nu! Poate mai curând pe al serialului *Spitalul de urgență.* Sau al altor seriale mai ca lumea.

— Eu știu multe melodii R&B, am ținut eu s-o asigur, și cu toate astea, n-am avut o viață de familie prea reușită.

Kayla râse.

— Aici nu mai sunt de acord cu tine. Ți-am cunoscut copiii, Alex.

— Ai cunoscut-o și pe Christine Johnson?

— Încetează. Iar dacă vrei să știi, află că am întâlnit-o și pe ea. Şi mi s-a părut o femeie

impresionant de energică. Din toate punctele de vedere. Momentan, este doar puțin cam derutată.

— Foarte bine, n-am de gând să te contrazic. Aș putea totuși să mă culpabilizez.

Şi am tot vorbit noi doi așa, și am râs, și am mai și băut câte ceva, și am mâncat bine de tot. Interesant a fost faptul că am evitat amândoi să vorbim despre Nana și despre copii, poate pentru că asta nu ne-ar fi fost chiar la îndemână. La fel ca întotdeauna, m-a impresionat la Kayla simțul umorului, iar mai mult ca orice, încrederea pe care o avea femeia asta în propriile ei forțe. Se simțea bine în pielea ei și nu avea deloc o atitudine defensivă. Îmi plăcea întâlnirea cu ea.

Tocmai terminam câte un pahar de băutură după masă, când ea mi-a spus:

— M-am simțit foarte bine în compania ta, Alex. A fost foarte plăcut totul.

— Şi te-a surprins asta? am întrebat-o eu.

— Nu, nu prea. Ei bine, poate doar puțin de tot, recunoscu ea. Sau poate chiar puțin mai mult.

— Nu vrei să-mi spui și mie de ce?

— Hmm. Poate pentru că știam că tu n-aveai idee de cum sunt eu, în ciuda faptului că probabil ți se părea că mă cunoști foarte bine.

— De câte ori te văd ești în exercițiul funcțiunii, i-am spus eu. Ești mereu în postura doctoriței Kayla, de la Serviciul Asigurărilor de Sănătate din cartier.

— Ia două aspirine și să nu care cumva să *îndrăznești* să mă suni acasă, îmi zise ea și râse. Probabil că cel mai greu e faptul că multă lume se bizuie pe mine, dar în cele mai

multe dintre cazuri eu nu pot beneficia la rândul meu de aceeași încredere, drept răspuns.

I-am zâmbit.

— Ai mai dori să-mi spui ceva acum?

Kayla scutură din cap.

— Socotesc că deja ți-am spus ceea ce aveam de zis. M-am simțit foarte bine împreună cu tine. În seara asta m-am mințit cu mult mai bine decât m-aș fi așteptat.

— Ai dreptate. Şi chiar va mai fi și o dată viitoare. Așa ai spus.

Ea îmi aruncă cea mai încântătoare ocheadă din lume.

— Şi ce, n-am avut dreptate în privința asta?

— Ai avut dreptate. Dacă te vei mai vedea cu mine.

— Ooo, sigur că o să mă mai văd cu tine. Bineînțeles că da. Vreau să văd ce anume iese din asta.

80

În după-amiaza următoare, atunci când m-am întors pe Coasta de Vest, serviciul operativ din Los Angeles al FBI- ului se afla în mare fierbere în legătură cu cele mai recente noutăți ale cazului Mary Smith, dar și în legătură cu mine, lucru care nu constituia o veste prea bună, ca să mă exprim eufemistic.

Se răspândise peste tot zvonul că Maddux Fielding și cu mine nu ne prea înțeleseserăm, după ce el o înlocuise pe Jeanne Galletta. Relațiile dintre FBI și Departamentul de Poliție din Los Angeles fuseseră dintotdeauna destul de firave, funcționând mai bine în unele cazuri și mai rău în altele, iar acum se întrerupseseră.

Din câte am înțeles, bârfele și discuțiile generalizate în întreg Biroul se refereau la întrebarea dacă agentul Cross de la Washington se comportase sau nu în felul în care o făcuse pentru că el personal nu avea nimic de pierdut și atunci deteriorase cu prea multă nepăsare legătura cu poliția din Los Angeles.

M-am lăsat tulburat de acest lucru doar cinci minute, după care am trecut mai departe.

Mary Smith, alias „Vânătoreasa de la Hollywood", alias „Josnica Mary", se dovedea a fi cazul cel mai dens, cu desfășurarea cea mai rapidă – și cu schimbările cele mai bruște – dintre toate cazurile de crimă pe care și le puteau aminti toți. Până și oamenii cu experiență îndelungată vorbeau despre asta. Şi mai ales acum când existau ceva controverse legate de înspăimântătoarele mutilări.

În dimineața zilei în care ajunsesem în oraș, fusese primit din partea lui Mary un alt mesaj prin e-mail. Nu îl văzusem încă, dar umbla vorba să acesta era de o factură diferită față de celelalte, iar Departamentul de Poliție din Los Angeles se străduia să reacționeze în mare grabă. De data asta, Mary Smith lansase un avertisment, iar mesajul ei fusese luat foarte în serios.

Ne-am adunat cu toții în sala de conferințe de la etajul al paisprezecelea, desemnată cu săptămâni în urmă drept punctul central de comandă al FBI-ului, în privința cazului Mary Smith. Pe toți pereții erau prinse fotografii, decupaje din ziare și rapoarte de laborator. Un stand temporar de telefoane fusese instalat pe una dintre laturile imensei mese din lemn de cireș, care domina încăperea, atât prin lungime, cât și prin lățime.

Întrunirea urma să fie prezidată de către Fred Van Allsburg, care își făcu apariția ca un iureș, la zece minute după ce ne strânseserăm noi ceilalți. Dintr-un anume motiv tainic, această sosire întârziată mă duse cu gândul la Kayla Coles și la felul în care îi plăcea să fie punctuală în toate ocaziile. Kayla consideră că oamenii care de obicei întârzie nu au niciun fel de respect față de ceilalți – sau măcar față de ceasuri.

Fred Van Allsburg avea o veche și stupidă poreclă – și anume, Semnul de Oprire. Această poreclă data de la o filieră de acces a heroinei din America Centrală în Stalele Unite, filieră pe care el o distrusese pe la sfârșitul anilor ’80. Din câte mai aflasem și eu, de atunci încoace, omul nu mai făcuse nimic altceva decât să tot urce pe scara ierarhică. Nu aveam pentru el mai mult respect decât mi-l solicita serviciul, pentru rangul și vechimea lui în slujbă.

Şi cred că el știa asta, astfel că m-a prins cu garda jos, deschizând ședința în felul în care a facut-o.

— Mai înainte de a începe, aș vrea să spun doar câteva lucruri, rosti el. După cum știți cu toții, prin prisma schimbului de informații dintre noi și Departamentul de Poliție din Los Angeles ne aflăm acum mai mult pe cont propriu. Maddux Fielding pare decis să-și continue ancheta de unul singur, pe cât posibil, și are de gând să facă tot ce se simte în stare ca să ne pună bețe-n roate. Așa este, Alex?

Din sală se auziră câteva chicoteli semnificative și multe capete se întoarseră în direcția mea.

— Aăă, nu comentez, am răspuns eu, urmat de alte râsete răzlețe.

Van Allsburg ridică tonul, pentru a impune liniștea în încăpere.

— În ceea ce ne privește, vom menține deschise toate canalele și disponibilitatea de comunicare, iar asta înseamnă o deplină și promptă informare a poliției din Los Angeles, cu tot ce aflăm noi. Dacă aud despre cineva că ascunde de el vreo informație cât de măruntă, respectiva persoană va fi trimisă la munca de jos, în cadrul următorului caz la care va lucra. Fielding este liber să

se comporte așa cum crede de cuviință. N-am de gând să las ca acest lucru să ne compromită propriul nostru profesionalism. E limpede pentru toată lumea?

Eram plăcut surprins de reacția lui Van Allsburg la adresa situației de fapt. Se părea că avea și el anumite principii, de la care nu abdica, chiar dacă asta însemna că era de partea mea.

Apoi el a trecut la noul e-mail al lui Mary Smith folosind sistemul de proiecție al sălii pentru a afișa pe un ecran mare mesajul, în așa fel încât să-l putem vedea și citi cu toții.

În timp ce îl citeam, am fost surprins nu de ceea ce scrisese ea, ci de ceea ce se părea că ne era adresat nouă. Era cam același lucru pe care îl sesizasem și în celelalte mesaje ale ei, însă acum acest lucru era mai distinct, precum o bătăie de tobă care mai crescuse în intensitate.

Poftiți de mă prindeți, dacă vă dă mâna s-o faceți, ne spunea ea nouă.

Eu sunt aici. Veniți și puneți odată mâna pe mine. De ce vă trebuie chiar atât de mult timp?

E-mail-ul fusese trimis tot pe adresa răposatului Arnold Griner, sau, ca să zic așa, pe adresa defunctului oficiu poștal.

81

Către: agriner@latimes.com
De la: Mary Smith
Pentru: Cea care va urma la rând:
Ne-am întâlnit deja, tu și cu mine, ce zici de asta?
Îți amintești? Eu da.

Mi-ai oferit deunăzi un autograf și erai plină de încântătoarea ta afectare țanțoșă. Păreai atât de abordabilă și de terestră. Nu vreau să spun unde ne-am întâlnit, căci oricum tu nu ți-ai aminti. Ţi-am spus cât de mult mi-au plăcut filmele tale, iar tu ai zâmbit ca și cum eu nici măcar n-aș fi deschis gura. Asta mi-a amintit cât de invizibilă pot să fiu, pentru niște oameni de teapa voastră.

Şi nu era pentru prima oară când te uitai drept prin mine. Nu m-ai văzut nici ieri la creșă și nici azi la sala de gimnastică. La drept vorbind, nici nu m-aș fi așteptat ca tu să mă fi remarcat.

Totul este ca și cum aș fi diametral opusă față de tine, în toate privințele. O fi ăsta vreun *indiciu* pe care îl simt arzând?

Toată lumea știe cine ești tu și nimeni nu știe cine sunt eu. Pentru că nu sunt faimoasă sau vreo frumoasă stea de cinema. Nu sunt nimic din ceea ce ești tu. Nu am un ten fără de cusur și nici un comercial zâmbet emblematic. După tot ce se scrie despre tine ești o mamă mai bună decât era Patsy Bennett, o actriță mai bună decât era Antonia Schifman, o soție mai bună decât Marti Lowenstein-Bell și cu siguranță mult mai vestită decât acea atât de fără de astâmpăr Suzie Cartoulis.

Ești exact ceea ce semnifică expresia „că are de toate”. Ăsta-i adevărul – și aș putea pune rămășag că știi și tu că ești perfectă chiar dacă mai uiți asta, din când în când.

Nu există decât un singur lucru pe care îl am eu, iar tu nu. *Eu știu ceva.* Ştiu că peste două zile, pe la prânz, vei fi moartă. Vei avea un glonț înfipt în creier și o față pe care nu ți-o va mai putea recunoaște nimeni, nici chiar propriii tăi copii atât de frumoși, nici publicul care te adoră și se îmbulzește să vadă filmele în care joci.

Însă eu nu ți-am spus nimic din toate astea când ne-am întâlnit.

Doar ți-am zâmbit și aproape că ți-am făcut și o reverență, mulțumindu-ți că exiști și că ești ceea ce ești. Şi am plecat știind că data următoare când te vei uita la mine va fi cu totul altfel.

Data viitoare, *eu n-am să mai fiu invizibilă,* măcar atât îți pot făgădui.

Iar eu îmi respect promisiunile – îl poți întreba pe Arnold Griner.

— Ce putem să credem despre asta? întrebă Van Allsburg Întreaga adunare, uitându-se apoi direct către mine și adresându-mi-se: Tu ai la activ mai multe cazuri ca acesta decât noi toți de-aici. Ce se întâmplă? Ce mai urmărește ea acum?

Ideea mi-a venit imediat și i-am răspuns:

— Vrea să fie prinsă. Apoi am simțit nevoia să mă ridic în picioare și să mă adresez întregii adunări. Cel mai probabil este o ființă care se simte acum complet izolată. Impulsul de a elimina persoanele pe care i se pune pata este paradoxal. Indiferent cine ar fi, Mary distruge tot ce nu poate avea, iar acest lucru o face să se simtă din ce în ce mai rău. O anumită parte din Mary știe asta și nu vrea să mai continue, însă îi lipsește autocontrolul care s-o determine să se oprească.

— Dar cel mai recent e-mail al ei? mă întrebă Fred.

— Un alt semnal că asasinul este o persoană extrem de contradictorie. Poate că partea conștientă a minții ei socotește că prin asta își bate joc de autorități, în timp ce subconștientul ne trasează o hartă pe care s-o putem urmări. Ăsta-i singurul lucru pe care îl pot afirma și care ar putea explica ceea ce s-a întâmplat, deși nu sunt

absolut sigur de faptul că tot ce am spus are vreo noimă.

— Dar ce ne poți spune despre posibilitatea contrarie? mă întrebă și David Fujishiro. Despre varianta ca ea de fapt să încerce intenționat să ne deruteze punându-ne pe niște piste false.

— Ai dreptate, este și asta o posibilitate, una demnă de a fi luată în calcul, i-am răspuns eu. Dar așa ceva ne-ar face să ne închipuim orice consecință posibilă, în afară de ceea ce spune în e-mail. Cred că avem obligația de a lua mesajul mai întâi ca atare, și de-abia după aceea să analizăm și alte variante posibile. Însă David tocmai ne-a expus cealaltă posibilitate logică, dar noi nu știm dacă ea mai judecă într-o manieră logică.

Câțiva agenți, printre care și amicul meu, Page, și-au mâzgălit în grabă niște însemnări, în timp ce vorbeam. Eram conștient de importanța care mi se acorda, chiar dacă nu mă simțeam prea în largul meu, din pricina asta.

— Ştim cumva cum anume are de gând să acționeze poliția din Los Angeles în continuare? Şi mă refer la reacția față de această ultimă amenințare, se interesă un agent mai din spate, una dintre multele figuri pe care nu le mai văzusem până atunci. M-am uitat la Van Allsburg, curios să-i aud răspunsul la întrebare.

— Ei și-au mobilizat mari efective interne de ripostă, care se află în stare de alertă. Doar atât știm sigur. S-au

apucat să lucreze intens la întocmirea unei baze de date privind țintele potențiale. Însă puteți să luați numele tuturor actrițelor importante din acest oraș, chiar limitându-vă la cele cu copii, și tot va rezulta o listă extrem de lungă de posibile victime. În plus, Departamentul de Poliție din Los Angeles trebuie să fie extrem de precaut pentru a nu declanșa panica în oraș. În afară de intensificarea patrulărilor și de o oarecare stare de atenție sporită, nu există prea multe lucruri pe care să le poată face ei pentru toate aceste femei și familiile lor – cu excepția pândei permanente în așteptarea lui Mary Smith. Cineva trebuie să o prindă. Şi știți ceva? Eu vreau ca noi să fim aceia care o vor captura, nu polițiștii din Los Angeles.

Disneyland-ul era plin ochi de contradicții și de ironii la adresa oricărei mame bune. Broșurile de reclamă îl denumeau „Cel Mai Fericit Loc de pe Pământ”, și poate că s-ar fi putut să și fie așa, însă ținând cont de mulțimile de oameni emoționați care îl frecventau, era în același timp și locul unde un copil se putea rătăci ușor de părinții lui.

Mary încerca să nu se lase pradă îngrijorării. *De ce ți-e frică, de aia nu scapi. Pesimiștii sunt cele mai triste persoane din lume. Ar fi cazul să știu asta foarte bine.*

Iar în afară de asta, ziua aceea era destinată familiei și distracțiilor. Brendan și Ashley o așteptaseră cu multă nerăbdare. Până și micul Adam se tot agita vesel în hamul său de mers la plimbare, gângurindu-și fără cuvinte bucuria.

Mary își urmărea îndeaproape cei doi copii mai mari, în timp ce se deplasau cu toții de-a lungul Străzii Principale SUA, cu magazinele ei multicolore și pline de tot felul de minunății atât de atrăgătoare. Fiecare dintre ei ținea de câte o margine laterală a hărții parcului. Acest lucru era de-a dreptul adorabil, deoarece niciunul dintre ei nu știa la ce anume se uita. Încă de când se născuse Adam, celor doi le plăcuse să se joace de-a fratele și sora mai mare.

— Ce vreți să facem mai întâi, micuții mei iubiți? îi întrebă Mary. Suntem *aici.* În sfârșit, am ajuns și la Disneyland, exact așa cum v-am promis.

— De *toate vrem*, îi răspunse cu răsuflarea întretăiată Ashley. Fetita se uita cu gura căscată, în timp ce Goofy,adevăratul *Goofy,* trecea în carne și oase, pășind cu pași mărunți pe lângă ei, pe Strada Principală.

Brendan arătă spre un băiețaș cam de aceeași vârstă cu el, care purta niște urechi ca ale lui Mickey Mouse, având brodată pe tivul lor marca *Matthew.*

— Ne iei și nouă din astea? își întrebă el mama, pe un ton plin de speranță. Te rugăm, te rugăm, te rugăm!

— Nu pot. Îmi pare rău, dulceață, dar mămica voastră n-are acum destui bani pentru

asta. Nu în vizita de azi. Dar data viitoare, cu siguranță.

Brusc se întrebă de ce nu se gândise să ia de-acasă, la pachet, niște sandviciuri. Excursia asta la Disneyland aveea s-o coste cu mult mai mult decât își putea permite. Dacă se întâmpla ceva rău acasă, în intervalul de timp dintre momentul acela și următoarea ei zi de salariu, ar fi urmat să intre în rahat până în gât.

Şi mai avea și alte motive de îngrijorare. *Oprește-te Oprește-te. Astăzi nu. Nu strica totul. Parcă te-ai prostit de tot.*

— Ştiu exact ceea ce trebuie să facem, le zise ea cu blândețe, luând din mâinile lor harta.

La puțin timp după aceea, pluteau deja cu toții într-o călătorie denumită „Ce mică e lumea”, un lucru pe care Mary nu-l mai făcuse de când era de vârsta lui Brendan.

Totul era la fel ca odinioară și acest lucru îi aducea multă alinare. Răcoarea și întunericul păreau la fel de liniștitoare precum și le amintea ea, și încă îi mai plăceau toate figurile acelea animate și zâmbitoare, care nu se schimbaseră între timp. Era ceva extrem de liniștitor în acea călătorie și în întreg Disneyland-ul. Îi făcea plăcere să se afle acolo împreună cu copiii ei și era încântată că-și ținuse făgăduiala față de ei.

— Ia uitați-vă la *asta!* scânci Brendan, arătând către o familie de eschimoși veseli, care le făceau semne cu mâinile, din casa lor acoperită de zăpadă.

Mary își dădu seama că Brendan și Ashley nu-și mai aminteau nimic despre zăpadă, iar Adam nu văzuse niciodată așa ceva. Culoarea cenușie și frigul fără de sfârșit din casa lor de demult păreau acum să aparțină unei cu totul alte lumi, la fel ca în capitolul alb-negru din filmul *Vrăjitorul din Oz*. Doar că Dorothy se întorcea până la urmă acasă, în timp ce Mary n-avea să mai revină acolo niciodată. Absolut niciodată. Nu mai voia să vadă munți acoperiți de zăpadă. Totul rămăsese la multe milioane de kilometri depărtare, acolo unde se și cuvenea să rămână. Iar de-acum înainte, vor avea parte doar de soarele strălucitor al Californiei – și de eschimoșii cei zâmbitori, și de Goofy.

— Iertați-mă, doamnă, vă rog să ieșiți, îi spuse un însoțitor, întrerupându-i reveria.

— Mămico!

Mary tresări, plină de frustrare. Pierduse jumătate din călătorie, cu

gândurile duse în altă parte. Ce anume fusese în ultima parte pe care și-o amintea? *Familia de eschimoși. Zăpada. Ooo, da, zăpada.*

— Doamnă? Vă rog. Mai așteaptă și alții.

Mary îl privi pe lucrătorul în uniformă, care se uita la ea cu o desăvârșită politețe.

— N-am putea să mai facem încă un tur? îl întrebă ea.

Omul îi surâse cu amabilitate.

— Îmi pare rău, dar nu avem voie. Va trebui să mai stați încă o dată la coadă.

— Hai să mergem! îi strigă Brendan. Hai, mămico. Fără scandal. Te rog! Vii?

— Bine, bine, acceptă Mary. Glasul îi era încordat și femeia se simțea puțin jenată.

Ea îi făcu însoțitorului cu ochiul.

— Copii, ce să-i faci? îi spuse ea cu un aer de complicitate, după care o luă la fugă de-a curmezișul platformei, pentru a-și ajunge din urmă iubiții prichindei.

*V*eni rapid și ora mesei, iar Mary se simți crunt dezamăgită descoperind că în portofel nu mai avea decât doisprezece dolari și niște mărunțiș. Ea și copiii trebuiau să se mulțumească să împartă o pizza mică și o sticlă de băutură carbogazoasă.

— Pizza asta are pe ea treburi din acelea verzi, strâmbă Ashley din nas, atunci când Mary puse mâncarea pe masă.

— Păi, n-au niciun gust, îi replică aceasta și îndepărtă cu șervețelul ei firicelele de oregano de deasupra. Uite, toată verdeața a dispărut acum, a dispărut complet.

— Dar mai este și sub brânză. Nu vreau așa ceva, mami. Şi mi-e foame, mi-e tare foame.

— Scumpete, ăsta-i tot prânzul. Nu mai avem nimic altceva de mâncare, până vom ajunge acasă.

— Nu-mi pasă.

— Ashley.

— Nu!

Mary răsuflă adânc și numără în gând până la cinci. Încerca să-și păstreze cumpătul, străduindu-se din răsputeri.

— Uită-te la fratele tău. Lui cum de îi place? E foarte bună!

Brendan zâmbi și mai luă încă o înghițitură, părând supușenia întruchipată. Ashley își lăsă bărbia în piept și evită să se mai uite la mama ei.

Aceasta simți cum i se crispează umerii și gâtul.

— Ash, iubito, ar trebui să încerci măcar să muști o dată din ea. Ashley! Arată-mi, te rog, măcar un strop de bunăvoință. Uită-te la mine, atunci când îți vorbesc!

Mary știa că s-ar fi cuvenit să lase lucrurile baltă. Faptul că Ashley rămânea nemâncată ar fi fost o pedeapsă suficientă pentru autocorectarea acesteia. Era problema lui Ashley, nu a ei.

— Ştii cât m-a costat mâncarea

asta? îi scăpă lui Mary întrebarea, parcă împotriva voinței ei. Ştii tu cât de scumpe sunt toate aici, pe Tărâmul Fanteziei?

Brendan încercă să intervină și el.

— Mami, nu. Mami, mami.

— Spune, știi? insistă Mary. Ai măcar idee?

— Nu-mi pasă! ripostă Ashley, scorpia cea mică, fetița imposibilă.

Încordarea puse stăpânire în totalitate pe Mary, coborându-i din umeri în brațe și picioare. Femeia simți o cumplită înțepătură străbătându-i mușchii, urmată de o bruscă eliberare.

Ashley, nu vrei mâncarea? Bine. Nu-i nimic.

Mâna ei țâșni peste masă.

— Mami! țipă Brendan.

Farfuriile de carton și feliuțele de pizza aterizară pe pardoseala din beton a terasei. Unica sticlă cu conținut acidulat se clătină și se răsturnă și ea, împrăștiindu-și lichidul înspumat peste căruciorul deschis în care ședea Adam. Urletul acestuia fu aproape instantaneu, intrând în rezonanță cu acela al lui Mary.

— Vezi ce-ai făcut? Vezi?

Ea de-abia mai auzea. Își auzea vocea venind parcă din cealaltă parte a unei uși închise și zăvorâte.

Of, nu așa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile. Pentru numele lui Dumnezeu, ea și copiii ei se aflau la Disneyland! Totul era greșit, atât de greșit! Ceea ce dorise și pentru care muncise din greu se dusese acum pe apa sâmbetei. Era un veritabil coșmar. Ce altceva s-ar mai fi putut întâmpla, ca să strice chiar totul?

85

Dacă ar fi fost să-i se dea crezare celui mai recent e-mail al lui Mary Smith, mai aveam cel mult patruzeci și opt de ore pentru a împiedica următorul asasinat.

Şi parcă pentru a face situația și mai dificilă, noi nu puteam fi peste tot simultan, nici măcar dacă am fi dispus de sute de agenți și detectivi repartizați doar acestui caz.

Apăruse o pistă aparte de urmat și aveam să ne concentrăm asupra ei. Asta era tot ce ne spusese Fred Van Allsburg. Nu eram convins că ar fi fost nevoie de încă o întrunire pentru analiză, însă am intrat în sala de conferințe, iar acum eram bucuros că făcusem acest lucru.

Noi reușiserăm să deschidem o ușă și să punem capăt politicii neoficiale a lui Maddux Fielding, de sabotare a comunicării dintre poliția din Los Angeles și FBI. Când am ajuns în sala de conferințe, unul dintre membrii echipei de poliție însărcinate cu rezolvarea problemei SUV-ului albastru tocmai vorbea cu noi la telefon.

Respectiva echipă a poliției din Los Angeles era formată din doi detectivi principali, două duzini de agenți de teren și un coordonator pentru analizarea indiciilor și a pistelor, pe nume Merrill Snyder, care era cel aflat la telefon.

Snyder a început cu o prezentare de ansamblu a cercetărilor întreprinse. Vocea lui avea un accent vag din Noua Anglie.

— Așa după cum știți, baza de date despre vehicule nu poate lua urma unei mașini după culoarea acesteia și acesta este unicul indiciu pe care îl avem despre SUV-ul pretins a fi al lui Mary Smith, ni se adresă el nouă, celor prezenți. Este vorba de peste două mii de mașini în zona Los Angeles. În privința acestora, pentru triere, ne-am concentrat asupra apelurilor cetățenilor. Încă mai primim zilnic zeci de telefoane de la persoane care dețin câte un SUV albastru și nu știu ce să facă în continuare sau de la oameni care au zărit sau cărora li s-a părut că ar fi zărit un SUV albastru, ori

care doar cunosc pe cineva care ar fi văzut unul. Partea cea mai dificilă a fost aceea de a detecta cele zero virgulă zero zero unu la sută apeluri valoroase, și a le separa de celelalte nouăzeci și nouă virgulă nouă sute nouăzeci și nouă la sută apeluri nefolositoare.

— Şi prin ce anume s-a impus acest apel în fața celorlalte? l-am întrebat eu.

— A fost o combinație de lucruri, ne răspunse Snyder. Multe piste rezultă din cine știe ce indiciu individual determinant, însă cel în cauză se datorează unei sume de factori convergenți de suspiciune. Respectivul individ ne-a sunat în legătură cu o vecină de-a lui, care îi este în același timp și chiriașă. Aceasta conduce, bineînțeles, un SUV albastru – și se cam potrivește și ca nume – o cheamă Mary Wagner.

Mulți dintre cei prezenți în încăpere ridicară din sprâncene, mirați de coincidența irelevantă după părerea lor, însă pe mine nu m-ar fi surprins prea tare faptul că ucigașa noastră – cu marea ei slăbiciune pentru atragerea atenției publicului – și-ar fi utilizat de fapt chiar prenumele real.

— Ea este o virtuală persoană neidentificată, continuă Snyder. Nu figurează ca deținătoare de permis de conducere, nici aici și, de altfel, nici în alt stat. Plăcuțele cu numărul de înmatriculare sunt din California, însă știți ceva?

— Sunt furate, bombăni cineva

mai din spate.

— Sunt *furate,* confirmă Snyder. Şi nu se poate da de nicio urmă, pentru că ea probabil le-a luat de la vreo mașină abandonată cine știe unde. Şi pe urmă, în fine, mai este și adresa ei, de pe bulevardul Mammoth, din Van Nuys, care se află la doar vreo zece străzi depărtare de acel internet-cafe unde a fost găsit e-mail-ul netrimis și abandonat.

— Şi ce altceva se mai știe despre respectiva femeie? îl întrebă Van Allsburg pe Snyder. A fost ea pusă cumva sub urmărire?

Un agent din față tastă niște comenzi la un laptop și pe ecranul din sala de conferințe se ivi o fotografie. Aceasta înfățișa o femeie albă, înaltă, între două vârste, pozată dintr-o poziție avantajoasă, într-o parcare. Femeia purta ceea ce părea a fi o uniformă roz, de menajeră. Trupul ei nu era nici subțire și nici gras, iar uniforma i se potrivea destul de bine, deși părea a-i fi puțin cam strâmtă, din cauza constituției oarecum masculine a femeii. Eu am estimat că are aproximai patruzeci și cinci de ani.

— Fotografia asta i-a fost făcută puțin mai devreme, în această dimineață, spuse Fred. Femeia este cameristă în hotelul Beverly Hills.

— Ia stați puțin! *Cameristă?* Ați spus cameristă?

Mai multe capete se întoarseră spre locul unde agentul Page ședea cocoțat pe pervazul unei ferestre.

— Da, așa am spus. Şi ce-i cu asta? îl întrebă Van Allsburg.

— Nu știu. Poate că o să vi se pară puțin cam aiurea...

— Spune totuși!

— Mi-a venit ceva în minte din raportul doctorului Cross, începu Page. Din cel de la

hotelul în care au fost găsiți Suzie Cartoulis și Brian Conver. *Cineva a făcut acolo patul.* Şi l-a făcut perfect. El dădu apoi din umeri. Aproape că l-a făcut chiar prea îngrijit, dar... Nu mai știu nici eu ce să zic. Cameristă de hotel...

Liniștea din încăpere părea să-l fi intimidat, și tânărul agent tăcu. Îmi imaginam că, după ce avea să dobândească ceva mai multă experiență, Page urma să recunoască în acest fel de reacție interesul pe care îl stârnise observația lui, deosebindu-l de o manifestare a scepticismului. Toți îi acceptară teoria și Van Allsburg trecu la fotografia următoare.

Aceasta înfățișa un instantaneu al lui Mary Wagner, pozată în prim-plan.

Din apropiere, puteam remarca șuvițele cenușii din părul ei negru și aspru, strâns la ceafă într-un soi de coc demodat. Fața ei era rotundă, iar expresia neutră și glacială. Părea să fie cu gândurile plecate într-o cu totul altă parte.

Agentul care bombănise ceva mai devreme din partea din spate a sălii vorbi din nou:

— E cu siguranță o figură ștearsă, care nu atrage prin nimic atenția.

Şi chiar așa era. Pe stradă ar fi trecut neobservată.

Ar fi fost ca o femeie practic invizibilă.

86

La ora șase și douăzeci de minute în acea seară, mi-am parcat mașina la o stradă distanță de locuința lui Mary. Putea fi cu siguranță șansa noastră de a da marea lovitură și știam cu toții acest lucru. Până în acel moment, fuseserăm în stare să păstrăm secretul față de presă.

O a doua echipă operativă se afla pe aleea din spatele casei, iar a treia o urmărise pe Wagner pe când aceasta pleca de la lucru, de la hotelul Beverly Hills. Echipa de urmărire a femeii ne anunțase că Mary Wagner se oprise la o băcănie ca să-și facă niște cumpărături și că se apropia de casă.

Câteva minute mai târziu, pe aleea de acces a casei pătrunse mult așteptatul SUV albastru, care scotea pe țeava de eșapament un norișor de fum.

Doamna Wagner luă din portbagajul mașinii două sacoșe din material plastic și intră în casă. Părea o femeie voinică. Mie mi s-a mai părut și că vorbea de una singură, însă nu puteam să jur că așa stăteau lucrurile.

După ce femeia a intrat, ne-am apropiat cu mașinile de-a lungul străzii, pentru a avea o mai bună vizibilitate asupra casei.

Partenerul meu din acea seară era Manny Baker, un agent cam de aceeași vârstă cu mine. Omul avea o bună reputație, însă răspunsurile sale monosilabice la încercările mele de a purta o conversație politicoasă făcuseră să aștearnă între noi tăcerea. Ne-am așezat mai bine pe locurile noastre și ne-am limitat la supravegherea casei Wagner, pe când se lăsa înserarea.

Joasa vilișoară închiriată a doamnei Wagner era cam coșcovită, chiar pentru un cartier mărginaș ca acesta. Gardul metalic înconjurător nu mai avea poartă. Bălăriile crescuseră în mod excesiv invadând ceea ce mai rămăsese din poteca din fată, cu borduri de cărămidă.

Întreaga proprietate era doar cu puțin mai mare decât căsuța în sine, având loc numai pentru o alee de acces auto, pe latura dinspre sud. Atunci când își parcase SUV-ul, femeia trecuse cu mașina razant față de zidul vecinului.

Jeremy Kilbourn, bărbatul care sunase la poliție în legătură cu SUV-ul albastru, locuia alături și era proprietarul ambelor case. Aflasem de la el că bungalow-ul în care locuia acum doamna Wagner aparținuse mamei lui, care murise cu paisprezece luni în urmă. Mary Wagner se mutase la scurtă vreme după aceea, și de atunci își plătise la timp și cu regularitate chiria, cu bani gheață. Kilbourn o socotea „o puicuță bizară”, dar destul de prietenoasă, și afirma că era o persoană destul de retrasă.

În acea seară, casa lui era cufundată în întuneric, bărbatul își

dusese familia la niște rude, până ce avea să fie verificată Mary Wagner.

Pe măsură ce noaptea lua locul înserării, strada devenea tot mai pustie și mai liniștită. Mary Wagner aprinse într-un târziu lumina și părea că nu intenționa să mai iasă. Un gând nu-mi dădea pace: *Femeia ducea o viață plină de o disperare mută.*

La un moment dat, mi-am scos portofelul și mica lanternă și am aruncat o privire la pozele pe care le aveam la mine, cu Damon, Jannie și micul Alex, întrebându-mă ce făceau ei oare în acea clipă. Prin întuneric, nu mai trebuia să-mi fac griji în legătură cu zâmbetul tâmp care îmi înflorise pe față.

În timpul următoarelor câteva ore mi-am împărțit atenția între casa lui Mary Wagner, în care părea că nu se schimba absolut nimic, și un dosar pe care îl țineam în poală, cuprinzând niște însemnări de-ale mele pe marginea cazului. Notițele acelea erau mai mult un suport decât orice altceva. Tot ce se putea afla de-acolo despre Mary Smith exista memorat în mintea mea.

Iar apoi am văzut ceva – sau mai precis, *pe cineva* – și aproape că nu-mi puteam crede ochilor.

— Ooo, nu, am exclamat eu. Ooo, Iisuse!

Bietul Manny Baker tresări violent, pe locul său.

Hei! *Truscott!* Oprește-te imediat! Am spus să *te oprești.* Apoi am coborât din mașină, văzând că scriitorul și fotoreportera lui se apropiau de casa lui Mary Wagner. Ce naiba căutau cei doi aici?

Şi eu și el ne aflam cam la aceeași distanță față de căsuță și, pe neașteptate, Truscott o rupse la fugă înspre aceasta.

Am luat-o și eu la fugă. Eram mai iute ca ziaristul și probabil mai iute decât își închipuise el că aș putea fi. Omul nu mi-a lăsat nicio altă posibilitate – așa că l-am placat înainte să poată ajunge la ușa de la intrare. I-am dat un pumn în stomac și Truscott s-a prăbușit brusc, gemând de durere.

Faptul că l-am lovit era partea bună a problemei. Şi totuși, intrasem în mare încurcătură, într-un total dezastru! Mary Wagner cu siguranță că auzise tărăboiul nostru și urma să vină să vadă despre ce era vorba, și-atunci aveam să fim deconspirați. În continuare, totul avea să se desfășoare într-un iureș. Prea mare lucru nu mai puteam face.

L-am târât pe reporter de picioare, până ce am ajuns într-un loc în care nu mai puteam fi văzuți, și din fericire nici auziți, din casa lui Mary Wagner.

— Am tot dreptul să mă aflu aici. O să te dau în judecată pentru tot ce mi-ai făcut, Cross.

— Foarte bine, ești liber să procedezi cum vrei.

Şi fiindcă Truscott începuse să țipe la mine, iar fotografa lui tot lua instantanee, i-am răsucit bărbatului o mână la spate și l-am dus și mai departe, pe stradă.

— N-ai voie să-mi faci asta! N-ai niciun drept!

— Prindeți-o! Luați-i aparatul de fotografiat! le-am strigat eu celorlalți agenți, care ieșiseră din spatele casei.

— Am să vă dau pe toți în judecată. Am să mă judec și cu tine, Cross, și cu întreg FBI-ul, până-n pânzele albe. Truscott încă mai răcnea în momentul în care trei agenți l-au dus cu forța după primul colț de stradă întâlnit în cale. Apoi i-au fost puse cătușe la

mâini și bărbatul a fost împins în una dintre mașinile noastre.

— Duceți-l de-aici, i-am spus eu unuia dintre agenți. Luați-o și pe fotoreporteră. Înainte să demareze mașina, am mai aruncat o ultimă privire pe bancheta din spate, înspre Truscott. Poți să mă dai în judecată cât vrei. Poți să dai în judecată și FBI-ul, însă arestat tot o să rămâi, pentru sabotarea unei anchete aflate în curs de desfășurare. Duceți-l acum dracului pe nebunul ăsta de-aici.

Din fericire, după câteva minute, peste străduță se lăsase din nou liniștea.

Eu încă eram mirat, dacă nu chiar de-a dreptul uluit, de faptul că Mary Wagner, această ucigașă presupusă a fi atât de șireată și de precaută, nu părea să fi sesizat absolut nimic din tot ce se petrecuse.

88

În acea noapte, Mary Wagner dormise cu mult mai mult decât oricare dintre noi toți. James Truscott își petrecuse o întreaga noapte la răcoare, însă eu eram sigur că avea să fie eliberat de dimineață. Revista la care lucra acesta depuseso deja o plângere. Şi totuși, el nu pierduse nimic interesant. Când veni în cele din urmă și schimbul ca să ne înlocuiască, la ora patru dimineața, nu exista nimic deosebit de semnalat.

Acest lucru îmi oferi un răgaz suficient pentru a trece pe la mine pe la hotel, a prinde vreo două ore de somn și a face apoi un duș, înainte să plec iar înapoi pe coclauri.

Am ajuns la hotelul Beverly Hills imediat după ora șapte dimineața. Schimbul lui Mary Wagner începea la șapte și jumătate.

Totul devenea din ce în ce mai interesant și mai straniu.

Luxosul hotel, constituind în Hollywood un însemnat punct de reper din stuc roz, era aproape de neobservat îndărătul unui șir des de palmieri și de bananieri, pe bulevardul Sunset. Interiorul se asorta cu exteriorul, în holul hotelului predominând culoarea roz pentru aproape orice, precum și omniprezentul tapet cu frunze de bananier.

Pe Andre Perkins, șeful serviciului de securitate de la hotel, l-am găsit în biroul lui de la subsol. În mod intenționat stabilisem să am o singură persoană de legătură la hotel.

Perkins era și el un fost agent FBI. Când am ajuns acolo, omul avea pe biroul lui două exemplare ale dosarului lui Mary Wagner.

— Pare o angajată model, îmi spuse bărbatul. Nu întârzie și este conștiincioasă la lucru. Din câte îmi pot aminti, nu pare să facă altceva decât să vină la serviciu, să-și îndeplinească în mod conștiincios îndatoririle și apoi să plece acasă. Aș putea să-i mai întreb și pe alții, dar spune-mi tu dacă să fac asta sau nu.

— Încă nu, dar îți mulțumesc oricum. În privința pregătirii, experienței și referințelor ei ce-mi poți spune? Ar exista ceva interesant pentru mine?

El scoase cererea de angajare a lui Wagner, în original, precum și câteva pagini de însemnări.

— Lucrează aici de aproape opt luni. S-ar părea că mai înainte a lucrat în centru, la Marriott. Eu am încercat să dau niște telefoane și la locurile pe unde zice că a muncit ea mai demult, dar acolo ori sunt greșite toate numerele, ori nu există niciun post telefonic cu un astfel de număr. Chiar și codul ei de asigurări sociale este fals. Şi totuși, acest lucru nu-i chiar atât de neobișnuit, pentru o cameristă sau pentru un recepționer.

— Poate cineva să spună cu certitudine dacă ea a fost cu-adevărat aici, în timpul tuturor schimburilor ei? l-am întrebat eu.

Perkins scutură din cap.

— Doar înregistrările curățeniilor făcute. El se uită din nou prin documente. Într-adevăr, își vede cu multă conștiinciozitate de treabă și are niște rezultate și calificulive pe care nu le-ar fi putut obține dacă ar fi tras prea mult chiulul. Şi caracterizările care i-au fost făcute sunt în regulă. Face treabă foarte bună aici. Mary Wagner este o angajată de un nivel peste medie, la acest hotel.

89

Perkins îmi permise să-i folosesc faxul ca să trimit la sediul FBI copii după orarele de lucru ale lui Mary Wagner, pentru comparare. Apoi el îmi dădu să îmbrac o uniformă do lucrător la serviciul de întreținere și un ecuson pe care scria „Bill”.

Bill își făcu veacul la subsol, într-un loc din care avea sub ochi zona de depozitare de unde cameristele își luau produsele din hârtie și materialele pentru curățenie. Imediat după ora șapte și jumătate, noul schimb format numai din femei, toate îmbrăcate în același fel de uniformă de culoare roz, își făcu apariția. Mary era cea mai înaltă dintre ele. Anumiți oameni ar fi putut-o porecli *Ciolănoasa.* Şi una dintre puținele femei albe din personalul care făcea curat în hotel.

În mod cert arăta suficient de puternică pentru efortul fizic pe care îl depusese Mary Smith, atunci când manevrașe trupul lui Marti Lowenstein-Bell în bazinul de înot, sau când târâse corpul lui Brian Conver, de pe podeaua camerei de hotel, pentru a-l pune în pat.

În postura așa-zisului Bill, stăteam în picioare, la aproape douăzeci de metri distanță de ea, făcându-mi de lucru cu un tablou de siguranțe, cu figura pe jumătate ascunsă în spatele ușii acestuia.

Wagner își vedea de treabă în liniște și cu multă eficiență, în timp ce toate celelalte sporovăiau în jurul ei, majoritatea vorbind în limba spaniolă. Ea stătea în cea mai mare parte de una singură, exact așa precum o descrisese și Perkins. Şi bineînțeles că primul cărucior de cameristă urcat în liftul de marfă tot al ei a fost.

Eu n-am urmat-o la etaj. Coridoarele hotelului nu mi-ar fi putut permite să mă ascund, iar prioritatea mea era aceea de a o interoga mai târziu acasă la ea, sub identitatea mea reală. Asta nu îi lăsa lui „Bill” decât posibilități extrem de limitate de supraveghere a femeii în interiorul hotelului.

Cea mai bună ocazie mi se ivi în timpul mesei de prânz, atunci când bufetul destinat personalului hotelului era plin ochi. Mary ședea de una singură la o masă din apropierea ușii, mâncând un sandvici cu salată de ton și scriind ceva într-un caiet gros, cu coperți pânzate, probabil vreun jurnal intim. Mi-ar fi plăcut să pot cerceta acel jurnal. Conversațiile ei cu lumea din jur se rezumau mai mult la saluturi politicoase, la întâlniri și la despărțiri. Era într-adevăr o angajată ideală.

M-am hotărât în acel moment să mă retrag și m-am întors în biroul lui Perkins de la subsol. I-am comunicat și lui, așa cum se cuvenea, ceea ce făcusem. În timp ce vorbeam, pagerul meu se trezi la viață.

— Te rog să mă scuzi, i-am spus eu, după care l-am sunat pe Karl Page, la comandamentul

de criză.

— M-am gândit că ai vrea să afli imediat că programele ei orare se potrivesc la perfecție. Mary Wagner nu a avut program de lucru, cel puțin două ore înainte și două ore după momentele estimate ale tuturor crimelor. Fără nicio excepție. Tanda pe manda!

— Foarte bine, îți mulțumesc. Eu o să plec de-aici. Azi ea este la lucru.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Acum circa zece minute. Trebuie să închid, Page

Perkins se uita la mine, rămas în expectativă, iar eu nu vroiam ca el să-mi pună prea multe întrebări. Am apropiat de furcă receptorul telefonului, însă în acel moment l-am auzit pe agentul Page strigând:

— Așteaptă!

Am ridicat din sprâncene, într-un gest de scuză mută față de Perkins. Câteodată, agentul Page putea fi puțin cam exasperant, exagerând prea tare cu strădaniile.

— Ce este, Karl?

— Cel mai recent e-mail al lui Mary Smith, Alex. Crima despre care se presupune că va fi comisă mâine, până la amiază

— Da, am înțeles, i-am replicat eu și am închis telefonul. Ştiam deja ce anume încerca Page să-mi spună.

Mâine, Mary Wagner urma să aibă zi liberă.

Eram deja convins că era un lucru hotărâtor discuția cu Mary Wagner înainte de traumatismul unei eventuale arestări. Aceasta era reacția mea instinctivă la adresa acestui caz atât de bizar. Ştiam că poliția din Los Angeles urma să se afle sub o mare presiune și avea să se miște cu multă rapiditate, iar asta însemna că eu eram nevoit să mă mișc și mai repede, dacă voi fi în stare.

M-am grăbit să mă întorc la sediul filialei FBI și l-am găsit pe Van Allsburg, în biroul lui.

— Nu mie trebuie să-mi ceri asta. Nu de mine depinde, îmi răspunse el, după ce eu îmi pledasem cauza interviului. Dacă Maddux Fielding vrea să intre peste ea...

— Atunci măcar fă ceva pentru mine, l-am rugat eu.

După câteva minute, Fred era deja călare pe telefon. Bănuiam că Maddux Fielding n-ar fi acceptat să vorbească la telefon cu mine, însă lui Van Allsburg i se făcu imediat legătura.

— Maddux, lângă mine se află Alex Cross. El afirmă cu mult temei că ar fi cel mai bine să aibă o întrevedere cu Mary Wagner, înainte de a o reține voi.

— Şi cât de multe lucruri crezi că vom mai descoperi despre ea? îl întrebă Fielding. E un lucru hotărât. Avem deja destule dovezi împotriva ei, pentru a o putea aresta.

— Toate dovezile astea sunt indirecte și bazate doar pe niște prezumții, am intervenit eu, prin interfon. Veți fi nevoiți s-o eliberați.

— Da, încerc să rezolv și acest aspect.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat eu, simțind deja cum mi se urca sângele la cap. Ce anume ne mai ascunzi, Maddux? Ce

rost are să ne mai pui atâtea bețe-n roate?

El a ignorat justificata mea întrebare, oferindu-mi doar una dintre caracteristicile sale tăceri mormântale.

— Ascultă-mă, ea este sub o permanentă supraveghere, atât din partea poliției, cât și din cea a FBI-ului, și încă n-a dat niciun semn că ar urma să facă vreo mișcare, am continuat eu. Îi cunoaștem orarul. Lasă-mă doar să vorbesc cu ea, la ea acasă. Aceasta ar putea fi ultima noastră ocazie de a o aborda și interoga într-o stare non-defensivă. Nu-mi puteam suferi tonul împăciuitor din voce, dar știam că o asemenea întrevedere cu Mary s-ar fi putut să se dovedească de o mare importanță. Domnule detectiv, știu că dumneata și cu mine am avut neînțelegerile noastre, i-am spus eu, însă amândoi dorim o cât mai rapidă soluționare a cazului. Iar asta este ceea ce știu eu cel mai bine să fac. Doar să-mi dai voie...

— Să fii pe la șase acasă la ea, îmi spuse el brusc. Totuși nu-ți pot promite nimic, Cross. Dacă femeia nu vine direct acasă după serviciu sau dacă mai apare ceva neprevăzut, atunci se contramandează și înțelegerea noastră. O vom înșfăca de urgență pe Wagner.

În timp ce eu ridicam cu multă mirare din sprâncene, pe linia telefonică se auzi un declic și legătura se întrerupse.

Femeia nu se mai obosi să se folosească de zăvorul cu lanț de protecție, pe care l-am auzit zornăind pe dosul ușii de la intrare, în timp ce-mi deschidea ușa.

— Mary Wagner?

— Da?

Picioarele ei mari erau goale, dar încă mai avea pe ea uniforma de cameristă, de la hotelul Beverly Hills. Femeia îmi aruncă un zâmbet fermecător, înainte de a ști cine anume eram.

— Sunt agentul Cross, de la FBI. I-am arătat legitimația mea, care includea și insigna. Îmi dai voie să intru ca să-ți pun câteva întrebări? Este vorba despre ceva foarte important.

Fața ostenită i se lungi pe dată.

— Este vorba despre mașină, nu-i așa? Doamne, cât de mult mi-aș dori s-o pot măcar vopsi sau s-o schimb cu alta nouă, plătind doar o diferență, în orice caz, să scap într-un fel sau în altul de ea. Îți dai seama că am avut parte de tot felul de priviri, care mai de care mai stânjenitoare... dar nici nu-ți poți închipui cât de multe.

Comportamentul ei era mai volubil decât tot ce văzusem la ea la hotel, însă femeia avea aspectul agitat și supus unui permanent asediu al unei educatoare de la o grădiniță publică de copii, având în grijă un număr mult prea mare de puradei pentru o singură persoană.

— Da, doamnă, i-am răspuns eu. Despre mașină este vorba. E doar o simplă formalitate. Noi încercăm să luăm urma cât mai multor SUV-uri albastre. Aș putea intra? N-o sa dureze mult.

— Bineînțeles. N-am vrut să par nepoliticoasă. Te rog, vino înăuntru. Haide.

Am fluturat o mână în direcția lui Baker, aflat în mașina oprită

lângă bordură.

— Cinci minute, i-am strigat eu lui Baker, doar ca să afle și doamna Wagner că nu venisem singur. Din fericire, echipajele în civil ale poliției din Los Angeles erau mai invizibile pentru ochii ei decât pentru ai mei.

Am păşit în casă și doamna Wagner a închis ușa în urma mea. Adrenalina îmi invadă într-o clipă tot trupul. Să fi fost oare această femeie o ucigașă, poate chiar una descreierată? Din cine știe ce motiv straniu, nu mă simțeam câtuși de puțin amenințat de ea.

Curățenia impecabilă din casă făcu asupra mea o primă impresie extrem de puternică. Podelele fuseseră recent măturate și nicăieri nu se vedea niciun semn de dezordine

În holul de la intrare atârna, decupată din lemn, imaginea unei fete de la țară care făcea o plecăciune și avea imprimată pe fusta ei urarea *Bine ați venit!* Deodată, mi-am dat seama de faptul că starea deplorabilă de la exterior cădea în responsabilitatea proprietarului, în vreme ce în interiorul casei se afla domeniul aflat în grija ei.

— Te rog să iei loc, mă invită ea.

Mary Wagner îmi făcu semn să merg către camera de zi, pe sub o arcadă din dreapta mea. Un fotoliu și o canapea, desperecheate, ocupau aproape toată încăperea. Televizorul avea sonorul oprit, iar o cutie de pepsi dietetic și un castronaș de supă pe jumătate golit se aflau pe o măsuță joasă uzată, din lemn de sequoia.

— Te-am întrerupt cumva de la masă? am întrebat-o eu. Îmi pare extrem de rău.

Şi nu pentru că aș fi avut de gând să plec, îi cerusem eu scuze.

— Ooo, nu, nu-i nimic. Nu prea sunt o mare mâncăcioasă. Femeia stinse televizorul și strânse resturile de mâncare, ducându-le de-acolo.

Am rămas în hol și m-am uitat în jurul meu, în timp ce ea a pus farfuriile pe bufetul de bucătărie din spate. Nimic nu părea nepotrivit acolo. Era doar o casă obișnuită, care părea aproape prea curată, prea lipsită de orice dezordine și prea dichisit aranjată.

— Ai vrea să-ți aduc ceva de băut? îmi strigă ea din cealaltă încăpere.

— Nimic, mulțumesc.

— Apă? Sifon? Suc de portocale? Nu te jena, pentru mine nu-i niciun deranj, domnule agent Cross.

— Nu doresc să beau nimic.

Jurnalul ei probabil că se afla pe undeva pe-aici, prin casă, dar nu era la vedere. Femeia urmărise la televizor un concurs de cultură generală.

— De fapt, suc de portocale nici nu mai am, îmi spuse ea cu amabilitate, revenind lângă mine. Femeia ori era complet relaxată, ori mima extraordinar de bine asta. Mi se părea extrem de ciudat totul. Am urmat-o în camera de zi, unde ne-am așezat amândoi. Spune-mi acum, cu ce te pot a ajuta? mă întrebă ea pe un ton blând, care în mod bizar părea extrem de neliniștitor. Bineînțeles că mi-ar plăcea să fiu de folos.

Mi-am păstrat un ton firesc și neamenințător.

— Mai întâi de toate, ești singura care conduce mașina asta?

— Da, numai eu conduc mașina asta. Ea zâmbi, de parcă acea întrebare ar fi avut în ea ceva vag nostim, iar eu m-am întrebat de ce.

— În cursul ultimelor aproximativ șase săptămâni, ți-a scăpat vreodată de sub supraveghere?

— Păi, bineînțeles, atunci când dorm. Şi când sunt la lucru. Eu sunt cameristă la hotelul Beverly Hills.

— Înțeleg. Așadar, te deplasezi cu mașina, către și dinspre locul de muncă.

Ea își atinse cu degetele gulerul uniformei și se uită la carnețelul

din mâna mea, ca și cum și-ar fi dorit ca eu să-mi notez acolo partea aceea a discuției. Dintr-un impuls de moment, m-am hotărât să-i fac pe plac și să încep să-mi schițez în carnețel niște însemnări, în cursul conversației noastre.

— Prin urmare, răspunsul meu presupun că ar trebui să fie da, continuă femeia. Tehnic vorbind, ea mi-a scăpat de sub... așa cum ai spus tu. *Supraveghere.* Râsul ei era doar olecuță sfios. A rămas în afara razei mele vizuale.

Am mâzgălit niște însemnări în carnețelul meu. *Dornică să placă? Mâini agitate. Vrea să știu că este inteligentă.*

În timp ce ne continuam conversația m-am uitat la ea, la fel de mult precum am și ascultat ceea ce zicea. Nimic din ceea ce spunea nu era cu-adevărat ieșit din comun. Cel mal izbitor era felul în care se concentra asupra mea. Mâinile sale poposeau în cele mai diverse locuri, însă ochii ei cafenii nu se dezlipeau prea mult de ai mei. Mi-a făcut impresia că era bucuroasă de faptul că mă aflam acolo. Când m-am ridicat în picioare, la sfârșitul întrevederii, ca și când m-aș fi pregătii să plec, se întristă.

— Aș putea oare să te deranjez rugându-te să-mi aduci totuși un pahar cu apă? am întrebat-o eu, iar ea s-a luminat la fată imediat.

— Îți aduc imediat.

Am urmat-o până la ușă. Totul era aranjat în perfecta ordine și în bucătărie. Blaturile bufetelor n-aveau pe ele decât un prăjitor pentru patru felii de pâine și un set de cutii de tablă, în stil rustic, de proastă factură.

Suportul de vase de lângă chiuvetă era plin, iar printre tacâmurile spălate se aflau și două cuțite de tăiat friptură.

Ea umplu un pahar cu apă de la robinet și mi-l întinse. Apa avea un vag gust de săpun.

— Ești de origine din California? am întrebat-o într-o doară. De pe-aici de pe-undeva, de prin partea locului?

— Ooo, nu, îmi răspunse ea. Nu sunt dintr-un loc nici pe departe atât de frumos ca ăsta.

— Şi de unde anume te-ai mutat aici?

— De la Polul Nord. Ea scoase din nou un râs timid și scutură ușor din cap. Sau cel puțin, așa s-ar putea spune.

— Lasă-mă să ghicesc. Ești cumva din Maine? Mi s-a părut mie că ai un aer de locuitoare originară din Noua Anglie.

— Vrei cumva să ți-l umplu?

— Mulțumesc, nu. Nu-mi mai este sete.

Ea luă de la mine paharul din care băusem mai puțin de jumătate și se întoarse cu el în mână spre chiuvetă.

În acel moment, parcă se dezlănțui iadul pe pământ.

Mai întâi am auzit afară, undeva în apropiere, un tropăit greu de pași și mai multe răcnete puternice.

Aproape imediat, ușa din spate a fost izbită cu forță și dată de perete, împrăștiind în jur o mulțime de așchii de lemn și de cioburi de sticlă. La fel am auzit deschizându-se brusc și ușa din față, cam în același timp.

Apoi, din ambele părți, au dat năvală în bucătărie, urlând, polițiștii, purtând combinezoane de camuflaj și ținându-și armele îndreptate în direcția lui Mary Wagner.

Mary scăpă din mână paharul cu apă, însă eu nici măcar nu l-am auzit izbindu-se de pardoseală și spărgându-se. Dintr-o dată, bucătăria se umpluse de urlete asurzitoare, ca și de țipetele înspăimântate ale lui Mary.

— Ieșiți din casa mea! N-am făcut nimic rău. Plecați de-aici! Ce căutați la mine?

Eu îmi țineam în față, la vedere, legitimația și insigna, neștiind precis dacă grupul de asalt al poliției din Los Angeles avea habar cine anume eram.

— Lasă-te jos, la podea! Comandantul echipei își îndreptase pistolul spre pieptul lui Mary. Jos! *Acum!* Pe podea!

În doar câteva secunde, Mary Wagner ajunsese într-un hal fără de hal. Ochii îi deveniseră tulburi și părea că nici măcar nu-l aude pe polițistul care zbiera la ea.

— Lasă-te jos! strigă din nou acesta.

Ea se dădu înapoi, țipând în continuare și gârbovindu-se, cu brațele și umerii într-o poziție defensivă.

Am putut doar să văd cum un picior de-al ei gol călcase pe un ciob de sticlă din paharul spart. Ea scheună jalnic de durere și apoi se smunci într-o parte, ca și când ar fi fost pălmuită.

Piciorul teafăr îi alunecă în balta de apă și se răsuci după aceea sub ea.

Dând rapid, în disperare, din brațe, se prăbuși pe dușumea.

Atacatorii se năpustiră imediat asupra ei. Doi polițiști o rostogoliră, îi răsuciră la spate mâinile și i le încătușară. Un al treilea îi aduse la cunoștință drepturile pe care le avea, cuvintele succedându-se probabil cu prea mare iuțeală pentru ca ea să le mai poată pricepe.

Cineva mă luă de braț și îmi spuse la ureche:

— Domnule, vă rog să veniți cu mine.

Nu l-am luat în seamă, oricine ar fi fost.

— *Domnule?* Polițistul mă înșfacase din nou, dar eu mi-am eliberat cu forța brațul din strânsoarea lui.

—Femeia are nevoie să i se acorde primul ajutor, le-am strigat eu polițiștilor, însă nimeni nu părea să mă audă, sau în cazul în care mă

auzeau, nu acordau nicio atenție vorbelor mele.

— Doamnă, ați înțeles ceea ce v-am spus? o întrebă polițistul care îi comunicase faptul că fusese arestată și îi citise drepturile. Ea dădu din cap tremurând. Eu eram absolut sigur că nu înțelesese nimic. Doamnă, trebuie să-mi răspundeți prin da sau nu. Ați înțeles tot ce v-am adus la cunoștință?

— Da, rosti ea cu un gâfâit. Răsuflarea îi era neregulată și precipitată. Înțeleg. Voi credeți că eu am făcut ceva rău.

Nu mai puteam suporta. Mi-am croit cu greu drum printre polițiști și am îngenuncheat lângă ea.

— Mary, sunt eu, agentul Cross. E-n regulă? Mary? Înțelegi cu-adevărat ceea ce se întâmplă acum?

Deși cuprinsă de panică, femeia nu-și pierduse uzul rațiunii. M-am asigurat de faptul că în picior nu-i rămăsese înfipt niciun ciob de sticlă, după care i l-am înfășurat bine într-un șervet de bucătărie și am ajutat-o să se ridice de jos și să se așeze pe un scaun.

Mary privea în jurul ei cu ochii larg deschiși, de parcă s-ar fi uitat prin încăpere după vreo imagine care să-i fie cunoscută.

— Mary, ei te-au reținut în stare de arest. Acum tu trebuie să mergi cu ei. Înțelegi ceea ce îți spun?

— Perfect, am izbutit. Un polițist care poate că avea doar jumătate din vârsta mea intră și el în cameră.

— Mai lasă-mă, te rog, încă o clipă, i-am spus eu.

— Nu, domnule, îmi răspunse el. Trebuie să luăm imediat suspecta de-aici.

M-am răsucit atunci dinspre Mary și mi-am păstrat tonul scăzut.

— Dar tu ce crezi că încerc eu

aici să vă ajut să faceți?

— Domnule, am primit ordine precise și lipsite de orice ambiguitate. Vă rog să vă dați la o parte. Noi am arestat-o și ea se află acum în custodia noastră.

Unica posibilitate de a-mi impune punctul de vedere era să fac o scenă urâtă. M-am gândit bine la asta, dar știam că n-aveam ce discuta cu polițiștii care o arestaseră. Ar fi trebuit să vorbesc cu șeful acestora. Şi oricum, răul fusese deja făcut.

În câteva clipe, polițiștii deja o și săltaseră în picioare pe Mary Wagner și o împinseseră către ieșire. Şervetul de vase pătat cu sânge rămăsese mototolit pe podea, acolo unde o lungă dâră roșie pătase linoleumul.

— Acordați-i primul ajutor, am zbierat în urma lor, în ciuda faptului că ei nu mă mai puteau auzi.

Jur că-mi venea să lovesc pe cineva. Frustrarea și furia dădeau în mine în clocot și eu știam încotro trebuia să mi le canalizez. M-am îndreptat către cel mai apropiat polițist.

— Unde dracu' este Maddux Fielding? am răcnit din răsputeri. Unde-l pot găsi?

— Dă-te înapoi, Cross!

Fielding îmi spusese asta încă înainte să fi ajuns în apropierea lui. Omul era afară, pe trotuarul din fața casei lui Mary Wagner, consultându-se cu unul dintre cei care o arestaseră pe femeie.

Zona se transformase radical, de la liniștita stare normală de periferie, la un fel de scenă de acțiune a poliției, lucru pe care locuitorii de-acolo nu-l mai văzuseră niciodată și nici măcar nu-și doriseră să-l vadă.

Vreo douăsprezece mașini de poliție, poate chiar mai multe, blocaseră strada, majoritatea cu girofarurile de avertizare clipind și rotindu-se încă deasupra lor.

În jurul gardului metalic fusese întinsă o fâșie de bandă galbenă, lucitoare, iar un șir de capre de lemn izolau locul, punând la distanță de proprietate mulțimea rapid crescătoare de curioși care voiau să asiste pe viu la nașterea unei povești polițiste reale.

Mary Smith locuia chiar în casa asta. Ţi-ai fi putut închipui? Chiar aici, lângă noi?

Am văzut că vreo câteva dubițe de la știri sosiseră deja și ele la fața locului. M-am întrebat dacă nu cumva chiar Maddux Fielding își pregătise din vreme o prezentare mediatică demnă de Marea sa Captură, fapt care mă înfurie și mai mult.

— Ce scop a avut acțiunea asta? am zbierat la el. Tot ce puteam vedea era numai expresia lui plină de infatuare, pe când omul se întorcea cam în silă să se uite la mine cu dușmănie. Ai compromis un interogatoriu decisiv, asta ca să nu mai vorbesc și despre periclitarea inutilă a siguranței personale atât a ei, cât și a mea. Şi toate astea nu erau câtuși de puțin necesare. Eu puteam să fiu împușcat, ca și ea. Ai făcut din arestarea asta un adevărat bâlci. Ești o rușine pentru poliția din Los Angeles.

Nu știam și nici nu-mi păsa dacă mai asculta cineva ceea ce îi spuneam. Speram doar să fie totul cât mai jenant pentru Fielding. Poate că doar acesta era limbajul pe care îl putea înțelege el. Figura lui

rămânea însă impenetrabilă.

— Agent Cross...

— Ştii măcar ce ai reuşit să faci din şansele unei eventuale mărturisiri?

— *N-am eu nevoie de aşa ceva!* îmi strigă el în faţă. N-am nevoie de mărturisire, deoarece am altceva mai bun decât asta.

— Despre ce naiba vorbeşti?

El dădu din cap în direcţia mea, afişând un aer de superioritate. Informaţiile erau la mare preţ în profesia noastră, iar Fielding le avea. Ce dracu' ne mai ţinea ascuns?

— Probabil că îţi poţi da seama de faptul că acum sunt foarte ocupat. Imediat ce îmi voi întocmi raportul, voi pune o copie după el la dispoziţia Biroului Federal de Investigaţii.

Nu puteam renunţa încă.

— Mi-ai promis timpul necesar pentru această întrevedere. Ţi-ai dat cuvântul!

Fielding deja îmi întorsese spatele, dar, auzindu-mi vorbele, se răsuci din nou către mine.

— Ţi-am spus că, în cazul în care apare ceva neprevăzut, înţelegerea noastră cade. Exact aşa ţi-am spus.

— Păi, ce Dumnezeu a mai intervenit între timp?

Omul începu să se plimbe încoace şi-ncolo.

— Ia mai du-te dracului, agent Cross! Nu-s obligat să-ţi ofer niciun fel de răspunsuri.

Am făcut atunci un pas spre el ca să-l lovesc şi probabil că exact asta se aştepta să fac, de mă tot întărâtase. Doi din trepăduşii lui se interpuseră iute între noi şi mă traseră imediat indărăt. Era mai bine aşa, deşi aş fi simţit o mare satisfacţie să-i şterg de pe faţă acel cinic surâs batjocoritor, sau poate chiar să-i mai modific câte ceva din trăsăturile figurii sale zeflemitoare. M-am eliberat din mâinile celor doi poliţişti şi m-am îndepărtat repede.

Şi totuși, nici nu începusem bine să mă mai liniștesc, că am și format un număr, pe telefonul meu celular.

— Jeanne Galetta la telefon.

— Sunt Alex Cross. Ești cumva la curent cu arestarea lui Mary Wagner?

— Eu mă simt bine, mulțumesc. Dar tu cum o mai duci?

— Scuză-mă, te rog. Spune-mi, știi ceva despre ceea ce te-am întrebat, Jeanne? Eu mă aflu chiar acum lângă casa ei. A fost o întreagă harababură. Nici nu m-ai crede dacă ți-aș spune cum s-a petrecut totul.

Jeanne făcu o pauză, după care îmi spuse:

— Eu nu mai lucrez la cazul acesta.

— Dar dacă ne-am întâlni față-n față, aș putea primi un răspuns diferit?

— Poate că da.

— Atunci, nu mai face atâtea fițe. Te rog, Jeanne. Am nevoie de ajutorul tău. N-am timp să mă tot fâțâi pe drumuri.

În cele din urmă, glasul i se mai îndulci.

— Ce s-a întâmplat acolo? Pari cu-adevărat indispus.

— Păi, chiar așa și sunt. Totul s-a dus de râpă. Mă aflam chiar în toiul întrevederii cu ea, când polițiștii au dat năvală peste noi. A fost absolut ridicol, Jeanne, și nu era deloc necesară o asemenea desfășurare de forțe. Fielding a mai aflat ceva și nu vrea să spună ce anume.

— O să-ți mai ușurez munca, îmi zise Jeanne. Ea este ucigașa. Ea a comis toate crimele acelea, Alex.

— De unde știi asta? De unde știe poliția din Los Angeles asta? Ce se petrece?

— Îți mai amintești de firul de păr care a fost găsit în cinematograful acela, atunci când a fost asasinată Patria Bennett? Ei bine, polițiștii au luat un fir de păr de-al lui Mary Wagner de pe puloverul acesteia aflat în dulapul ei de la hotel, în vederea unei comparări. Rezultatele tocmai au sosit. Este vorba despre părul uneia și aceleiași persoane. Iar Fielding a acționat în consecință.

Rotițele minții mele prinseră viteză, așezînd la locul cuvenit și această nouă informație.

— Văd că te descurci extrem de bine, nemailucrând la acest caz, i-am replicat într-un târziu.

— Ce să fac dacă îmi mai ajunge întâmplător și mie câte ceva pe la urechi.

— Şi n-ai auzit cumva, tot din întâmplare, și unde anume a fost dusă Mary?

Jeanne șovăi, dar numai câteva momente.

— Ai putea încerca la secția Van Nuys, de pe bulevardul Sylmar. Însă ar fi bine să te grăbești. N-o să rămână prea multă vreme acolo.

— Am și plecat.

Am ajuns în mare grabă la secția de poliție Van Nuys, însă m-am izbit de răspunsul celor de-acolo ca de un zid impenetrabil de piatră: mi s-a spus drept în față că Mary Wagner nu era deținută acolo.

Nu puteam face absolut nimic pentru a clinti poliția din Los Angeles din hotărârea luată: ei puseseră mâna pe acea femeie, era suspecta lor, și nu voiau s-o împartă cu nimeni. Nici măcar Ron Burns n-a putut sau n-a fost dispus să mă ajute în această privință.

N-am fost în stare să dau din nou ochii cu Mary, până a doua zi de dimineață. Departamentul de Poliție din Los Angeles o transferase într-un loc de detenție temporară, aflat în centrul orașului, iar acolo o interogau încontinuu – dar fără niciun progres real, după cum de altfel și prognozasem.

Un detectiv simpatic mi-a descris-o pe acea femeie drept o persoană oscilând între deznădejde și indiferență, însă tot aveam nevoie s-o văd pe Mary Wagner cu propriii mei ochi.

Când am sosit la locul acela de detenție din centrul orașului, mulțimea reunită a reporterilor era de două ori mai mare decât orice văzuserăm noi până atunci. Iar asta era ușor de explicat. Timp de patru săptămâni, cazul Vânătoresei de la Hollywood ajunsese să țină capul de afiș al știrilor nu numai pe plan local, ci și la nivel național.

Fotografia lui Mary Wagner apărea acum peste tot, înfățișând figura unei femei ciufulite, cu niște ochi totalmente inexpresivi, care o făceau să arate a ucigașă.

Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte de a închide radioul din mașină a fost o ridicolă pălăvrăgeală pseudopsihologică băşcălioasă de talk-show matinal despre motivele care o împinseseră pe ea să comită atâtea crime asupra femeilor bogate și faimoase de la Hollywood.

— Dar ce părere ai avea în legătură cu Kathy Bates? Ea ar putea juca rolul lui Mary. E o mare actriță, îl întrebă un ascultător „preocupat” de problemă pe moderatorul acelui talk-show, care se arăta extrem de bucuros să se angreneze într-o discuție pe tema respectivă.

— E prea în vârstă, replică DJ-ul. Iar în afară de asta, ea a jucat deja în filmul *Misery*. Aș zice s-o contactezi mai întâi pe Nicky Kidman, s-o pui să-și

schimbe nasul, să-și pună o perucă și cincisprezece kilograme în plus, și ai avea exact ce-ți trebuie. Sau poate ar fi cazul să ne gândim la Meryl Streep? La Emma Thompson? Kate Winslet cred că ar putea fi tare de tot, în acest rol.

Aprobarea intrării mele în localul de detenție a diurat aproape trei sferturi de oră. A fost necesar pentru asta să vorbesc cu patru persoane diferite din cadrul angajaților și să îmi prezint legitimația de vreo șase ori la control, doar ca să ajung în mica încăpere de interogatoriu, acolo unde urma să-mi fie adusă până la urmă și Mary Wagner, cândva – fiindcă din punctul lor de vedere se părea că nu era nicio grabă.

Atunci când în fine am văzut-o, prima mea reacție a fost, în mod surprinzător, un sentiment de milă.

Mary arăta ca și cum n-ar fi dormit deloc. Avea cearcăne vinete sub ochi și mergea adusă mult de spate, târșâindu-și picioarele.

Nu mai purta uniforma roz, de la hotel, ci niște pantaloni gri de lucru, lipsiți de orice formă, precum și un vechi tricou cu inscripția Universității California din Los Angeles, stropit cu picături de vopsea de un galben-deschis, în aceeași nuanță cu aceea a pereților din bucătăria ei.

Când mă văzu, în ochii ei licări vag ceva ce-mi spunea că mă recunoscuse. Acest lucru îmi aminti de unii bolnavi de Alzheimer, pe care îi vizitam cu regularitate la Washington, în spitalul St. Anthony's.

I-am spus gardianului să-i scoată cătușele și să aștepte afară.

— O să mă descurc cu ea și n-o să mi se întâmple nimic. Suntem prieteni.

— Prieteni, repetă Mary, în timp ce mă privea în ochi.

— Mary, îți mai amintești de mine, de ieri? am întrebat-o eu, cum ieșise gardianul în hol.

Îmi trăsesem un scaun și mă așezasem vizavi de ea. Masa simplă, de un metru pe doi, care se afla între noi, era prinsă de pardoseală în șuruburi. Era foarte frig în cămăruța aceea și venea de undeva și un curent de aer rece.

— Ești domnul Cross, îmi răspunse ea încet. Agentul FBI Cross. Iartă-mă, îmi pare rău.

— Ai o memorie bună. Ştii de ce te afli aici?

Femeia se încordă, de-abia perceptibil, cu toată starea ei sufletească atât de plină de tristețe.

— Ei cred că eu sunt femeia aceea și mă acuză de crimă. Își lăsă în jos privirea și continuă: *De crimele acelea*. Că n-a fost numai una. Au fost omorâte toate persoanele acelea de la Hollywood, iar ei cred că eu am comis asasinatele respective.

La drept vorbind eram bucuros că spunea „ei”. Asta însemna că în mintea femeii eu îi puteam rămâne încă un potențial aliat. Şi-n definitiv, poate că până la urmă avea să-mi încredințeze câteva dintre secretele ei, sau poate că nu.

— Nu trebuie neapărat să vorbim despre asta, în cazul în care nu dorești să o faci, am ținut eu s-o asigur.

Ea clipi o dată, părând a se concentra puțin. Apoi trase cu coada ochiului spre mine, după care se uită din nou în jos.

— Ai vrea să-ti ofer ceva? Ti-e sete? am întrebat-o eu. Voiam ca ea să se simtă cât mai în largul ei împreună cu mine, însă mai simțeam și un irezistibil imbold interior de a o ajuta. Părea, atât ca aspect, cât și ca vorbă, îngrozitor de

vlăguită.

În acel moment, Mary își ridică fruntea și îmi căută privirea.

— Aș putea să beau o ceașcă de cafea? N-ar fi prea mare deranjul?

Sosi cafeaua. Mary își ținea paharul de carton cu vârfurile degetelor și sorbea din el într-un mod neașteptat de delicat. Cafeaua părea s-o mai revigoreze puțin. Mă tot privea pe furiș și își netezea părul, cu gesturi mecanice.

— Mulțumesc. Ochii i se mai luminaseră și eu am deslușit o urmă din prietenoasa femeie de cu o zi înainte.

— Mary, vrei să-mi pui și tu niște întrebări despre ceea ce se întâmplă? Sunt sigur că dorești să afli câte ceva.

Imediat, pe femeie o învălui tristețea. Starea ei emoțională era în mod evident extrem de fragilă. Deodată, ochii îi fură invadați de lacrimi și ea dădu din cap, în tăcere.

— Ce s-a întâmplat, Mary?

Femeia ridică privirea spre colțul tavanului, acolo de unde ne urmărea o cameră video. Eu știam că la mai puțin de trei metri de locul unde ședeam noi se aflau îngrămădiți, gata să intervină la nevoie, minimum șase persoane din personalul de pază și dintre specialiștii psihiatri.

Mary părea să-și dea și ea seama de acest lucru, iar atunci când începu să vorbească, o făcu în șoaptă.

— Ei nu vor să-mi spună nimic despre *copiii* mei. Fața i se strâmbă și mai tare, în efortul de a-și reprima un alt val de lacrimi.

— Copiii tăi? am întrebat-o, surprins.

— Ştii cumva tu unde anume sunt ei? Vocea îi era tremurătoare, însă energia părea să-i mai fi sporit puțin.

— Nu, nu știu, i-am răspuns cu toată sinceritatea. Dar mă pot interesa, numai că pentru asta voi avea nevoie de câteva informații în plus din partea ta.

— Dă-i drumul! Întreabă-mă! O să-ți spun tot ce ai nevoie să știi. Ei sunt prea mici ca să se poată descurca singuri.

— Câți copii ai? i-am pus eu o primă întrebare.

Ea păru uimită de ceea ce o întrebasem.

— Trei. Dar nu știai deja asta?

Mi-am scos atunci carnețelul de însemnări.

— Ce vârste au copiii tăi, Mary?

— Brendan are opt ani, Ashley are cinci ani, iar Adam are doar unsprezece luni. Ea îmi spuse toate astea cu poticneli, în timp ce eu îmi notam totul în carnețel.

Unsprezece luni?

Bineînțeles că n-ar fi fost deloc imposibil ca ea să fi născut cu un an în urmă un copil, însă nu știu de ce mă cam îndoiam de acest lucru.

Am verificat încă o dată vârstele, ca să mă asigur în legătură cu ceea ce îmi spusese ea:

— Opt ani, cinci ani și unsprezece luni?

Mary dădu din cap.

— Chiar așa.

— Şi câți ani ai tu, Mary?

Pentru prima oară am văzut atunci apărându-i pe față semnele mâniei. Ea își strânse pumnii, închise ochii și se strădui să se calmeze. Despre ce anume să fi fost vorba?

— Am douăzeci și șase de ani,

pentru numele lui Dumnezeu. Dar ce importanță are asta? Putem reveni acum la copiii mei?

Douăzeci și șase? Nici măcar pe-aproape. Uau! Asta era. Apăruse prima fisură.

M-am uitat la notițele mele, după care m-am hotărât să trec la altceva.

— Prin urmare, Brendan, Ashley și Adam locuiesc acasă, împreună cu tine, așa este?

Ea dădu din nou din cap. Când îi puneam câte o întrebare care îi convenea, acest lucru părea s-o calmeze. I se vedea imediat pe față ușurarea, iar apoi aceasta părea să treacă și în interiorul ei.

— Unde se aflau ei ieri, atunci când am fost și eu acolo?

De data asta, Mary păru încurcată, în timp ce mânia, care îi scăzuse în intensitate, creștea din nou în ea.

— Ce vorbă-i asta? Ştii foarte bine că erau și ei acolo, agent Cross. Doar ai fost acasă la mine. De ce-mi faci asta?

În timp ce vorbea, femeia ridica tonul, respirația i se accelera și-i devenea mai superficială.

— Ce le-ați făcut copiilor mei, oameni buni? Unde i-ați dus? Trebuie să-i văd. *Chiar acum.*

În acel moment se deschise ușa, iar eu am ridicat o mână către gardian, fără a-mi lua ochii de la Mary. Era evident faptul că pulsul i se accelerase, în timp ce agitația părea să pună stăpânire pe ea.

Şi-atunci, mi-am asumat un risc calculat.

— Mary, i-am spus eu cu blândețe, ieri nu era niciun copil acasă la tine.

Reacția ei a fost una promptă și excesivă.

Ea se cutremură brusc, îndreptându-se de spate, și zbieră la mine încordându-și la maximum mușchii gâtului.

— *Spune-mi ce le-ați făcut copiilor mei! Răspunde-mi chiar în clipa asta! Unde sunt copiii mei? Unde sunt copiii mei?*

În spatele meu am auzit niște pași grăbiți și m-am ridicat imediat în picioare, astfel încât să fiu primul care ajunge la ea.

Femeia începuse să bolborosească delirant, țipând încontinuu.

— Spune-mi! De ce nu vrei să-mi spui? Pe Mary o podidise plânsul și m-am simțit cuprins de milă.

Am ocolit încet masa.

— *Mary!* Am strigat-o pe nume, însă nu mai reacționa deloc la sunetul glasului meu și nici măcar la mișcarea mea în direcția ei.

— Spune-mi unde sunt copiii mei! Spune-mi! Spune_mi! Spune-mi! Imediat să-mi spui!

— Mary...

M-am aplecat și am prins-o de umeri, cât de blând am putut, în împrejurările date.

— Spune-mi!

— Mary, uită-te la mine! Te rog.

Şi acela a fost momentul în care ea mi-a luat pistolul.

Probabil că mi-a zărit hamul cu tocul armei, ascuns sub sacou. Într-o fracțiune de secundă, a întins mâna și a apucat patul Glock-ului meu, înșfăcându-l.

Am răcnit atunci din răsputeri la ea:

— Nu! Mary!

Cu un gest reflex, am îmbrâncit-o la loc pe scaun, însă îmi smulsese deja din toc arma, care se afla acum în mâna ei. I-am zărit pentru o clipă privirea sticloasă ca de om nebun.

M-am aruncat în acel moment asupra lui Mary, apucându-i strâns cu o mână încheietura mâinii, iar cu cealaltă pistolul, și continuând să-i urlu numele.

În clipa următoare, scaunul ei s-a răsturnat pe spate trosnind puternic și am căzut amândoi peste el.

Eram doar vag conștient de lumea care se agita în jurul nostru. Întreaga atenție mi se focalizase asupra lui Mary.

Cu fața înroșită de efort, ea se încorda și mă izbea în coaste cu pumnul mâinii libere. Am izbutit să-i pun un genunchi pe piept și să-i țin în continuare cu o mână încheietura, țintuind bine arma pe pardoseală, însă femeia era puternică, exact așa cum părea.

Degetul ei se afla deja pe trăgaciul Glock-ului. Mary se sforța din greu să îndrepte țeava pistolului spre ea și să-și apropie capul de aceasta. Intenția ei era limpede.

— Nu! Mary!

Cu un val de adrenalină în sânge, înfruntând o opoziție de același calibru din partea ei, am izbutit să-i ridic spre tavan mâna în care ținea arma, după care i-am izbit-o foarte tare de podea.

Glock-ul se descărcă în peretele camerei de interogatoriu, chiar în momentul în care femeia îl scăpa din mână. Eu l-am înhățat repede, în timp ce împușcătura îmi răsuna încă în urechi și îmi simțeam fața ca paralizată.

A urmat o scurtă clipă de tăcere aproape totală.

Mary a încetat aproape imediat să se mai zbată, după care, asemenea unei incredibile repetări a celor întâmplate cu o zi înainte, polițiștii au tăbărât asupra ei, ca un mic corp de armată pornit la asalt. Ei o imobilizară și o ridicară din nou în picioare, în timp ce ea se zbătea în încercarea de a scăpa, dând nebunește din mâini și din picioare.

Îi puteam auzi hohotele nestăpânite de plâns, în timp ce era scoasă din încăpere.

— Copilașii mei, copilașii mei, sărmanii mei copilași... Unde sunt copiii mei? Of, unde sunt

ei? Of, pe unde-or fi ei acum? Ce-ați făcut cu copiii mei?

Vocea i se auzea din ce în ce mai slab pe hol. Un zgomot de ușă trântită, ca o încheiere a evenimentului, și dusă a fost. Nu era deloc de mirare că nu mi s-a mai acordat o altă ocazie de a vorbi cu Mary.

Şi parcă pentru a înrăutăți și mai tare lucrurile, dacă ar fi fost posibil așa ceva, pe când părăseam după aproximativ o oră clădirea, l-am văzut pe James Truscott. Acesta se afla în liota de reporteri adunați afară, în așteptarea unor vești proaspete.

În momentul în care dădu cu ochii de mine, Truscott îmi strigă:

— Cum de a putut să-ți ia arma, doctore Cross? Cum de s-a întâmplat una ca asta?

Într-un fel sau într-altul, Truscott deja era la curent cu cele întâmplate.

Nu puteam să fac decât niște presupuneri în legătură cu cauzele și cu amploarea maladiei mintale a lui Mary Wagner, ca și cu evidentele chinuri și tensionări pe care i le provoca boala. Cu siguranță nu avusesem timpul necesar pentru o evaluare psihică semnificativă și corectă, iar rolul meu în cadrul investigației se apropia acum de sfârșit, indiferent dacă îmi plăcea acest lucru sau nu. Şi ca să fiu sincer, sentimentele mele erau destul de confuze.

La începutul acelei după-amieze, starea de sănătate mintală a lui Mary devenise o discutabilă problemă secundară. Percheziția efectuată de către poliția din Los Angeles la femeie acasă prilejuise descoperirea unui triptic de dovezi zdrobitoare împotriva ei.

Un Walther PPK, găsit în podul casei, ascuns sub o pătură, furnizase deja o probă balistică preliminară de potrivire cu arma folosită pentru comiterea crimelor.

Criminaliștii mai descoperiseră, de asemenea, vreo șase folii de abțibilduri pentru copii, și, chiar mai important, fotografiile de familie furate din biroul lui Marti Lowenstein-Bell și din portofelul lui Suzie Cartoulis. Atât Michael Bell, cât și Giovanni Cartoulis, identificaseră respectivele fotografii că ar fi aparținut soțiilor lor asasinate.

— Şi mai bine decât orice și în orice caz cel mai important, ora douăsprezece a venit și a trecut astăzi fără niciun fel de incident nedorit, comunică Fred Van Allsburg micului grup de agenți adunați în birou la el. N-a mai apărut între timp nicio nouă victimă și niciun alt e-mail. S-a *terminat*. Cred că pot afirma asta cu certitudine.

Atmosfera era înspăimântător de festivă. Aproape toată lumea se bucura să poată da uitării cazul, însă amănuntele acestuia aveau să-i bântuie încă o vreme pe cei mai mulți dintre participanții la cercetări, la fel cum se întâmplase și în cazul lunetistului din Washington, caz care mai dăinuia și astăzi, pe Coasta de Est, în amintirea celor din clădirea J. Edgar Hoover. Era un simțământ neplăcut și chiar deranjant, dar și un lucru care ne determina să ne dăm toată silința de a ne face cât mai bine datoria.

— Alex, îți suntem recunoscători și îți rămânem îndatorați pentru ceea ce ai făcut în

cadrul acestei anchete, ajunse în cele din urmă Van Allsburg și la mine. Munca ta la cazul de față a fost de neprețuit. Mă simt nevoit să recunosc și să subliniez acest lucru. Înțeleg acum de ce te dorește Ron Burns atât de aproape de casă.

În încăpere se auziră câteva râsete stinghere. Agentul Page veni din spate și mă bătu ușor cu palma pe umăr. El urma să ajungă departe în FBI, în cazul în care avea să-și păstreze vie pasiunea de a rezolva cazurile de omucidere,

— Aș dori totuși să mai arunc o privire și asupra acestor dovezi finale pe care le-a descoperit Departamentul de Poliție din Los Angeles. Şi poate o să am și o întrevedere ca lumea cu Mary Wagner, am răspuns eu, întorcându-mă din nou la ceea ce credeam că este cel mai important lucru.

Van Allsburg scutură din cap.

— Nu este necesar.

— Dar nu văd de ce n-aș mai rămâne încă o zi pe-aici...

— Nu-ți face griji! Page și cu Fujishiro se pricep extrem de bine la detalii, iar eu îi pot sprijini și îndruma foarte bine. Şi dacă vom avea cumva nevoie din nou de tine, cursele aeriene sunt destul de dese, nu-i așa? Tonul lui avea o nuanță cam forțată.

— Fred, Mary Wagner n-a vorbit cu nimeni, până ce n-am venit eu. În mine are încredere.

— Sau cel puțin a avut, îmi replică el. Probabil că acum nu mai are.

Înainte dăduse o declarație extrem de vagă, însă nu fusese deloc

agresivă.

— Şi totuși, eu încă sunt unica persoană care o poate face să vorbească. Am auzit că poliția din Los Angeles nu ajunge la niciun rezultat cu ea.

— Așa după cum am mai spus, te vei afla la doar o călătorie cu avionul depărtare de-aici, dacă vom mai avea nevoie de tine. Am vorbit despre asta și cu directorul Burns și mi-a dat dreptate. Întoarce-te acum acasă, la familia ta. Ai și tu copii, nu-i așa?

— Da, am și eu copii.

După câteva ore, pe când îmi făceam bagajele la hotel în vederea plecării mele acasă, m-a surprins când mi-am dat seama și de altceva: de fapt, eu de-abia așteptam să ajung acasă. Simțeam o imensă ușurare să mă întorc din nou la Washington, fără niciun fel de perspective imediate de a pleca de-acolo în cine știe ce altă călătorie.

Însă – și acest *însă* era important – mă întrebam de ce nu-mi trecuse deloc asta prin minte și în biroul lui Van Allsburg? Ce era oare cu acești ochelari de cal, pe care parcă îi purtam, și cum de tot uitam de ei? Ce fel de semnal de trezire îmi trebuia, pentru a mă face să pricep?

Pe drumul către aeroport m-am gândit și la un alt lucru. Ideea mi-a venit brusc în minte. Mi-am dat seama dintr-odată ce anume semnificau *A*-urile și *B*-urile de pe abțibildurile pentru copii, lipite la scenele crimelor. Ele constituiau inițialele numelor copiilor imaginari ai lui Mary Wagner – Ashley, Adam și Brendan. Două *A*-uri și un *B*.

Am telefonat ca să comunic acest lucru, înainte de a pleca din Los Angeles.

PARTEA A CINCEA

SFÂRŞITUL POVEȘTII

Povestitorul terminase cu omorurile. *Gata.* Totul se isprăvise și nimeni n-avea să mai poată afla vreodată întregul adevăr despre ceea ce se întâmplase în realitate. Era *sfârșitul poveștii*.

Așa că el dădu o petrecere, la care îi invită pe câțiva dintre cei mai buni amici ai lui, din Beverly Hills.

Şi astfel, omul le spuse invitaților că tocmai i se oferise bucuria de a scrie un scenariu pentru unul dintre directorii de pe lista de elită, un stupefiant thriller bazat pe un stupefiant roman de mare succes. I se dăduse mână liberă să schimbe orice nu i-ar fi plăcut, însă asta era tot ce avea de spus, deocamdată. Respectivul director era paranoic – lucru extrem de obișnuit. Dar o mare petrecere era cu siguranță bine venită.

Amicii lui credeau că au înțeles ceea ce se întâmpla, lucru care îl ajută să-și dea seama despre cât de puțin îl cunoșteau aceștia. Îi erau cei mai buni prieteni din lume – dar, la naiba, niciunul dintre ei nu-l cunoștea câtuși de puțin. Niciunul dintre ei nici măcar nu bănuia că el ar putea fi un ucigaș. Era un lucru cu totul incredibil. Nimeni nu-l cunoștea cu adevărat.

Petrecerea avea loc la berăria Snake Pit Ale House, un bar de pe Melrose, unde exista o fantastică ligă de fotbal american, în vremea începuturilor lui de la Los Angeles, curând după ce sosise de la Universitatea Brown, ca să practice actoria și poate să contribuie și la scrierea de scenarii pentru filme serioase, de mare valoare, nu pentru porcărcările cu succes la marele public.

— Cuvântul de ordine pentru seara asta este bere pe gratis, le spunea el tuturor amicilor săi care soseau în bar, precum și vin, pentru fătălăi. Înclin să cred că veți bea cu toții numai vin, nu-i așa?

Nimeni nu bău vin, niciunul dintre cei paisprezece amici ai săi care veniseră la marea sărbătorire. Aceștia erau cu toții bucuroși să-l vadă atât de satisfăcut și să audă despre marea lui lovitură, deși unii dintre cei mai cinstiți recunoscură faptul că erau invidioși pe el. Toți începură să-l strige „Lista de elită”.

Când se închise barul, puțin după ora două noaptea, el, David, Johnboy și Frankie se aflau tot acolo. Disecaseră și superanalizaseră un film cu titlul *Noi nu mai locuim aici.* În cele din urmă, ieșiră mai mult sau mai puțin poticnit din bar și schimbară cu toții îmbrățișări tip Hollywood în plină stradă, chiar lângă afurisitul de Bentley al lui Johnny – că tot venise vorba despre lista de elită –, adică lângă prada obținută de pe urma ultimului film pe care îl produsese acesta, o

superproducție mondială de patru sute de milioane de dolari, care îi făcuse pe toți ceilalți să crape de invidie, pentru că tot ce făcuse el fusese să cumpere cu cincizeci de mii un rahat de roman de acțiune, după care să înscrie așa-zisul Briliant în valoare de zece milioane. Genial, nu? Genial – pentru că șmecheria funcționase.

— Te iubesc, omule. Ești cel mai tare, ticălos ostentativ ce ești. Şi tu la fel, Davey! zbieră el, în timp ce Bentley-ul argintiu se îndepărta de bordură și începea să prindă viteză către vest.

— Ştiu – sunt acum doar un *ticălos*, îi răcni David drept răspuns. Însă am speranțe să devin și nesuferit și ostentativ. Şi pe deasupra mai sunt și *talentat* – ceea ce mă și reține în acest oraș.

— Hei, omule – să știi că te-am auzit și te-am înțeles, mai urlă el.

— Pe curând, Listă de elită ce ești! Scribalăule!

— Sunt doar un povestitor și nimic mai mult! îi strigă el în final.

Apoi parcă pluti, pe o stradă laterală, îndreptându-se spre propria lui mașină, un BMW pe care îl avea de șapte ani. Nu un SUV.

Avea cu siguranță pânzele umflate de un vânt prielnic din spate. Era fericit ca peștele în apă – fredonând melodia lui Jimi Hendrix „Vântul o jelește pe Mary”. O glumă tainică, pe care numai el o putea înțelege.

Însă asta numai până când izbucni în plâns, fără a se mai putea opri, nici măcar atunci când se așeză pe peluza cine știe cărei nenorocite de clădiri de locuințe, cu capul aplecat între genunchi, urlând de mama focului, exact ca un prunc.

Şi-n timpul ăsta, se gândea:

Doar încă o dată, pentru o ultimă oară.

Încă o singură crimă și apoi o să mă cuminţesc de-a binelea.

100

În dimineața următoare, se trezi devreme și se urcă în mașină, pornind la o plimbare înainte și-napoi pe Melrose, trecând pe lângă L'Angelo, care fusese anterior Emilio's, pe lângă mica sală de teatru de unde o pornise Phil Hartman, pe lângă Tommy Tang's, inițialul Johnny Rockets, Balena Albastră. Era orașul lui. Al lui și al Mândrei Mary.

Se făcuse aproximativ ora cinci și jumătate dimineața, când intră la Starbucks de pe Melrose, care fusese mai demult „Burgerul care a Mâncat Los Angeles-ul". Of, dar lui nu-l plăcea la Starbucks, însă micii nemernici lacomi țineau deschis. Cifrele le spuneau să țină deschis, nu? În prezent, cifrele ajunseseră să dicteze absolut totul.

Şi iată-l acum și pe el – dovedind corectitudinea numărului ronțăitorilor matinali. Era de-abia cinci și jumătate dimineața, și deja le făcea safteaua.

Doamne, cât de mult ura aceste mici cafenele de rahat și noul McDonald's, care te jupuiau cu prețurile lor umflate. El își reaminti de vremurile când o ceașcă de cafea costa doar cincizeci de cenți, preț care părea a fi fost destul de corect. Însă „Amestecul Sumatra", cel pe care acum dădeai doi dolari și jumătate, n-ar fi meritat nici măcar două parale, Mult zgomot pentru nimic.

Bărbosul dobitoc care vedea de prăvălie era prea ocupat cu aranjarea dughenei ca să mai acorde vreo atenție și clientului său plătitor, matinalei păsărele care îi trecuse pragul, adică primului mușteriu fraier din acea zi.

El răbdă mai bine de un minut, însă nenorocitul începea să-l calce rău pe nervi.

— Mă-ntorc imediat, îi spuse el superocupatului vânzător dindărătul tejghelei, care tot nu-l băgă în seamă. Era un dobitoc și jumătate. Fără îndoială vreun actor care nu găsea de lucru. Cu-atât mai bine pentru meseria lui, nu? Omul avea prestanță – lucru care se presupunea a fi ceva de mare preț, în zilele noastre.

Un minut mai târziu, el reintră la Starbucks, cu o armă în buzunarul sacoului. Începea să se cam ambaleze. Era probabil un lucru prostesc, sau în orice caz ceva nu prea inteligent, însă, Dumnezeule, el se simțea extraordinar de bine.

Hei, amice, armei mele i se face o sete din ce în ce mai mare.

Şi decizia a fost luată acolo, chiar în acel moment. Respectivul arogant cu pretenții de actor urma să dea ortul popii. Astăzi, avea să devină un principal subiect al știrilor de a doua zi.

— Hei, amice, tot aștept să mă servești cu o cafea. Aici la voi, la Starbucks, poate omul să bea o cafea, sau nu?

Nici măcar atunci nu catadicsi vânzătorul să-și ridice privirea de la munca lui atât de presantă, ci flutură doar o mână.

— Vin imediat.

Povestitorul, *însuși* Povestitorul, auzi în acel moment în spatele său deschizându-se ușa. Intrase un alt fraier.

— Hei, bună dimineața, Christopher, răsună din spatele lui o voce veselă de femeie.

El nici măcar nu se întoarse ca s-o privească. Lua-o-ar dracu' și pe ea.

— Bună, Sarah, îi răspunse la salut individul dindărătul tejghelei. Şi dintr-odată, se umplu și el de veselie, ca prin farmec.

De-abia acum se apropia de mușterii ticălosul, doar acum se trezise și el la viață. Numai *pentru Sarah*.

Şi în acel moment, el îl împușcă pe filfizon în piept, exact în locul cu inscripția Starbucks.

— Lasă cafeaua, Christopher. N-am nevoie acum. Sunt deja băgată-n priză.

De-abia atunci se întoarse el să se uite și la femeie. O vedea pentru prima oară.

Era o blondă cu aspect vioi, în vârstă de vreo treizeci și cinci de ani, purtând o scurtă de piele neagră și niște pantaloni pescărești de aceeași culoare.

— Hei, bună dimineața, Sarah, o salută și el cu multa degajare și prietenos ca un cocker spaniol lăsat liber din lesa. Te-ai îmbrăcat în negru pentru înmormântare?

— N-am înțeles...

Şi bărbatul o împușcă și pe ea. De două ori. Apoi mai trase încă o dată în vânzător.

*Parcă fusese vorba despre o singură crimă, nu?*se întrebă în gând. *Lasc-ă-i foarte bine și două.*

Apoi fură încasările din sertar, luă și de la Sarah jalnicul ei portofel din piele de căprioară și ieși în aerul cețos al zorilor din Los Angeles, pe Stanley, apoi Spaulding și Genessee.

Mary Smith a trecut din nou la acțiune, nu-i așa?

M-am uitat la Jannie, prin oglinda retrovizoare.

— Muzeul spionilor, da?

Ea dădu din cap.

— Categoooric!

La mica noastră tombolă, Jannie trăsese după-amiaza de sâmbătă. Seara de sâmbătă o nimerisem eu, ziua de duminică îi revenise Nanei, iar în seara de duminică era vremea lui Damon să se dezlănțuie. Weekendul familiei Cross fusese stabilit în întregime și se afla deja în curs de desfășurare.

Ne-am petrecut întreaga după-amiază aflând totul despre spionii ninja, despre spionii fantomatici și despre cei din romanele de capă și spadă, lucruri care probabil că îmi scăpaseră la cursurile pe care le urmasem la Quantico. Copiii și-au testat capacitățile de observare la Şcoala pentru Spioni. Până și eu am fost impresionat de câteva accesorii și tipuri de echipamente ale viitorului, expuse în secțiunea secolului al XXI-lea.

Întrucât masa de seară era la alegerea mea, m-am hotărât să ne inițiem cu toții în mâncarea etiopiană. Jannie și Damon au suportat cât se putea de bine câteva dintre cele mai exotice gusturi și arome – refuzând să mănânce doar *kitfo,* care era în fond un simplu biftec tartar. Le-a făcut plăcere să mănânce cu mâna, lucru pe care Nana l-a denumit „mâncatul ca la mama acasă”.

Când Jannie și Nana s-au dus la baie, Damon s-a întors spre mine.

— Să știi că puteai s-o fi invitat și pe doctorița Coles. Asta numai dacă ți-ar fi făcut plăcere, îmi spuse el, ridicând apoi din umeri.

Am fost mișcat de remarca lui Damon, ca de la bărbat la bărbat. Aș zice chiar că observația lui mi se păruse de-a dreptul adorabilă, deși lui nu i-ar fi plăcut să afle asta.

— Îți mulțumesc, Day, i-am replicat eu direct. Kayla și cu mine o să luăm cina împreună marți. Apreciez foarte mult faptul că te-ai gândit la ea.

— E o doamnă drăguță. Toată lumea așa consideră. Şi să știi că ai și tu nevoie de cineva.

— Da, știu.

— Iar ea este unica persoană care a reușit s-o determine pe

Nana să facă niște lucruri pe care ea nu le dorește.

Am râs, încântat de faptul că el remarcase atât de multe lucruri referitoare la Kayla, iar observațiile sale erau în cea mai mare parte adevărate și istețe.

— Ce este atât de nostim? întrebă Nana, reapărută ca din pământ la masă. Ce mi-a scăpat?

— Ce s-a întâmplat? ne întrebă și Jannie, sau mai exact ne somă să-i răspundem. Vreau să știu ce se petrece. Era ceva despre Muzeul Spionilor? Voi doi râdeați cumva pe seama mea? Nu accept să fiu luată peste picior.

— Avem și noi, băieții, secretele noastre, i-o reteză Damon.

— Pot să pariez că vorbeați despre doctorița Coles, chițăi Jannie, intuiția ei feminină dovedindu-se remarcabilă. Nouă ne place de ea, tăticule, mi se adresă fata, după ce nici eu și nici Damon nu confirmaserăm dar nici nu infirmaserăm presupunerea.

— Da, dar vouă vă place de toată lumea.

— Mă și întreb de ce se întâmplă așa.

— Trebuie s-o invităm la noi la cină, ciripi și Nana.

— Însă nu marțea asta, o avertiză Damon.

Jannie zâmbi cu gura până la urechi.

— Da. Marți seară ai întâlnire cu ea, nu-i așa, tăticule? Am dreptate?

În seara zilei de marți aveam, într-adevăr, întâlnire cu Kayla Coles.

Iar după aceea, am avut întâlnire cu ea și joi.

Puțin după ora unu noaptea, ședeam împreună cu Kayla pe veranda din fața casei acesteia. Stăteam acolo de vorbă de cel puțin două ore. Kayla tocmai mă convinsese să activez în cadrul Fundației pentru Apărarea Drepturilor Copiilor. Pentru a-și susține punctele de vedere ea se sprijinea pe statistici, la fel precum făcea și Nana: numai în America, existau patruzeci de milioane de copii fără un viitor asigurat și se năștea câte unul în fiecare minut al oricărei zile. Sigur că eram de acord să vin în ajutorul lor – cu orice puteam. Chiar dacă situația n-ar fi fost cea care era acum.

— Ce faci sâmbătă? mă întrebă ea. Doar acea întrebare, pusă pe tonul ei dulce, mă făcu să zâmbesc. Apropo, întrebarea asta a mea n-are nicio legătură cu Fundația pentru Apărarea Drepturilor Copiilor.

— Speram să vii la noi, la o masă pregătită de Nana, i-am răspuns eu.

— N-ar fi mai bine s-o întrebi și pe Nana?

Am râs.

— Ideea a fost a ei. Sau a unuia dintre copii. Însă Nana face și ea parte, cu siguranță, din conspirație. S-ar putea ca ea să fi fost chiar capul răutăților.

În cazul în care universul nu voia să mă mai întâlnesc cu ea, mesajul acestuia fusese deturnat. Toată ziua de sâmbătă am fost ușor emoționat de faptul că urma să vină la noi Kayla. Asta însemna ceva, nu? S-o aduc acasă la noi – în astfel de împrejurări.

— Arăți *bine,* tăticule, mă asigură Jannie, uitându-se la mine din cadrul ușii camerei mele. Eu tocmai aruncasem pe pat o cămașă și îmi trăsesem pe mine un pulover negru, cu care trebuia să recunosc că îmi stătea foarte

bine. Era totuși destul de stânjenitor să fii surprins în timp ce îți dichiseai ținuta. Jannie se autoinvită înăuntru, se așeză și urmări cum terminam să mă gătesc și să mă ferchezuiesc.

— Ce se întâmplă pe-aici? Damon intrase și el imediat după aceea și se așezase pe pat, lângă sora lui.

— A auzit cineva pe-aici și despre conceptul de intimitate?

— Se aranjează atât de frumos, pentru doctorița Kayla. Se face ferchеș nevoie mare. Îmi place cum îi șade în negru.

Stăteam cu spatele la ei, iar cei doi vorbeau, cu glăscioarele lor doar puțin afectate, ca și cum eu nici n-aș fi fost acolo.

— Crezi că-i neliniștit?

— I-hî. Probabil că da.

— Crezi că o să se păteze cu vreo picătură de ceva, în timpul mesei?

— Cu siguranță.

M-am întors către copii mugind în joacă și i-am înșfăcat pe-amândoi, mai înainte de a fi apucat ei să fugă care-ncotro. Cei doi izbucniră în hohote de râs, uitând, pentru o clipă, de faptul că se dezvățaseră de soiul acesta de glume de prost-gust. I-am răsturnat pe pat și m-am apucat să-i gâdil în toate locurile unde știam din alte ocazii asemănătoare că se gâdilau.

— O să-ți mototolești hainele, strigă Jannie la mine. Taatii! Oprește-te!

— Nu-i nimic, i-am replicat eu. Oricum va trebui să mă schimb... după ce o să mă pătez cu ceva la masă.

I-am fugărit până jos în bucătărie, după care ne-am oferit cu toții s-o ajutăm pe Nana la treburile pe care ne-ar fi lăsat ea să le facem. Să întindem masa extensibilă. Să scoatem porțelanurile bune și sfeșnicele noi.

Nana se cam grozăvea, căutând să epateze puțin, sau poate chiar

mai mult. Eu nu aveam nimic împotrivă în a mânca cele mai sofisticate feluri pe care știa ea să le prepare. Niciodată nu mi s-a întâmplat una ca asta.

După cină, care a fost uluitoare – compusă din doi pui fripți cu mirodenii și ornați cu o garnitură de cartofi copți la cuptor, din sparanghel, dintr-o salată mai deosebită și din prăjituri cu nucă de cocos – Kayla și cu mine am ieșit în oraș. Ne-am suit în Porsche și am pornit-o spre Tidal Basin, urcând apoi spre Memorialul Lincoln. Am parcat acolo și am început să ne plimbăm de-a lungul Reflecting Pool. Este un loc frumos și liniștit, mai ales noaptea. Nu știu de ce, după lăsarea întunericului, foarte puțini turiști se mai află acolo.

— Totul a fost minunat, îmi spuse ea, pe când ne apropiam de monumentul lui Washington. Vreau să zic, acasă la tine.

Eu am râs.

— Poate chiar puțin cam prea perfect, după gustul meu. Nu ți s-a părut că s-au străduit cu toții parcă prea mult?

Venise acum rândul Kaylei să râdă.

— Ce-aș putea să spun? Ai tăi mă simpatizează.

— Trei întâlniri într-o singură săptămână probabil că le-au băgat în cap tot felul de idei.

Kayla îmi zâmbi.

— Nu numai lor, ci și mie mi-au băgat ceva idei în cap. Vrei să ți le spun și ție?

— Cam ce fel de idei? Dă-mi un exemplu.

— Mă gândeam în primul rând că suntem aproape de locuința mea.

— Tu ești doctoriță. Probabil că ești expertă în anatomia omului.

— Iar tu ești psiholog, așa că ești expert în psihicul uman, așa o fi?

— Pare că o să iasă totul extrem de nostim.

Și chiar așa s-a și întâmplat.
Însă după aceea, și-a băgat din nou coada vestita mea Slujbă.

— O să fiu acolo mâine. Mai mult decât atât nu pot face. O să-mi rețin imediat un loc la un avion spre Los Angeles.

Chiar în momentul în care vorbeam, nu-mi venea să cred că vorbele acelea îmi ieșeau tocmai mie din gură.

Nu discutasem la telefon cu Fred Van Allsburg mai mult de două minute, iar răspunsul meu era în foarte mare măsură unul automat, de parcă aș fi fost programat să reacționez într-un fel anume. Ce mai era și asta, *Candidatul Manciurian?* Ce rol jucam eu oare? Eram personajul pozitiv? Sau cel negativ? Sau poate că eram vreun personaj intermediar?

Bineînțeles că de-abia așteptam s-o reîntâlnesc pe Mary Wagner, împins de curiozitate aproape la fel de mult ca de obligația de serviciu. Departamentul de Poliție din Los Angeles n-o mai putuse determina să vorbească, deși se străduia de zile întregi să facă asta. Așa că polițiștii de-acolo doreau ca eu să mă întorc în California, pentru a-i ajuta. Dar și eu simțeam nevoia să revin, pentru că tot mă mai rodea ceva în legătură cu acel caz de omucidere, chiar dacă, după toate probabilitățile, Mary părea să fie vinovată.

Desigur că voiam ca această călătorie să fie cât mai scurtă posibil. Şi de fapt, atunci când am ajuns la hotelul din Los Angeles, mi-am lăsat nedesfăcut bagajul, scoțându-mi din el doar periuța de dinți. Acest lucru probabil că mă ajuta să mă simt ca și cum șederea mea acolo urma să fie mai scurtă decât data trecută.

În orice caz, întrevederea mea cu Mary Wagner era stabilită pentru dimineața următoare, la ora zece. M-am gândit dacă n-ar fi fost cazul s-o sun pe Jamilla, însă m-am decis să nu fac asta și chiar în acel moment am înțeles că între noi doi totul se terminase definitiv. Era un gând pe cât de trist, pe-atât de adevărat, și eram sigur că amândoi știam acest lucru. A cui să fi fost vina? N-aveam idee. Avea oare vreun rost să stabilim vinovății? *Probabil că nu,* decretă în gând doctor Cross.

Mi-am petrecut seara parcurgând rapoartele și transcrierile discuțiilor din ultimele câteva săptămâni, documente pe care mi le trimisese Van Allsburg. Potrivit celoi citi–te, cei trei copii - Brendan, Ashley și Adam – păreau să constituie unicul lucru pe care îl avea Mary în minte, așa încât știam foarte bine ceea ce aveam de făcut. Dacă pe Mary n-o obsedau decât copiii ei, atunci cu-acest subiect aveam să ne începem conversația, în dimineața următoare.

La ora nouă fără un sfert dimineața, mă aflam într-o altă încăpere, dar care arăta identic cu aceea în care o intervievasem data trecută pe Mary Wagner.

Gardianul o aduse în camera de interogatoriu exact la ora stabilită.

Am putut remarca imediat faptul că zilele de anchetă de până atunci lăsaseră urme asupra ei.

Femeia evită să se uite la mine și se așeză cu stoicism, în timp ce paznicul o lega de masă cu cătușele.

Apoi acesta rămase în picioare, lângă ușă. Nu prea mi-a convenit, însă n-am comentat. Dacă puteam să mai am și o a doua întrevedere cu ea, poate că aș fi reușit să mai îmblânzesc condițiile.

— Bună dimineața, Mary.

— Bună.

Avea un ton neutru, ca o dovadă minimală că respecta regulile. Şi totuși, încă nu se uita în ochii mei. Mă întrebam dacă mai ispășise vreodată o condamnare, iar în cazul în care așa stăteau lucrurile, aș fi fost curios să aflu pentru ce anume.

— Aș vrea să-ți spun mai întâi pentru ce am venit aici, am intrat eu de-a dreptul în subiect. Mary, ești atentă la vorbele mele?

Nicio reacție din partea ei. Femeia își înclește și își descleșta dinții, țintind cu o privire fixă un punct de pe perete. Am simțit însă că mă asculta, deși încerca să mascheze acest lucru, așa că am continuat:

— Ştii deja că au fost descoperite destule dovezi împotriva ta. Şi mai cred că știi și faptul că există încă anumite îndoieli în privința copiilor tăi.

Ridică în sfârșit privirea, și din ochii ei țâșniră fulgere în direcția mea.

— În cazul acesta, nu mai avem ce discuta.

— Ba eu unul cred că da. Şi de fapt, mai avem multe de discutat.

Am scos atunci pixul și o foaie albă de hârtie și le-am pus pe masă adăugând:

— M-am gândit că s-ar putea să-ți dorești să le trimiți o

scrisoare, lui Brendan, Ashley și Adam.

Mary se transformă brusc, exact cum făcuse și cu alte ocazii. Se uită din nou la mine, ochii și gura ei exprimând dintr-odată mai mult calm. O expresie de vulnerabilitate pe care i-o mai văzusem îi luă în stăpânire trăsăturile. Atunci când arăta astfel era dificil să nu simți o oarecare compasiune pentru ea, indiferent de ceea ce ar fi făcut.

— Nu mi se dă voie să-ți scot cătușele, însă îmi poți dicta mie ceea ce ai vrea să le scrii, iar eu voi scrie în locul tău totul, cuvânt cu cuvânt.

— Este cumva asta vreo capcană? mă întrebă ea, de fapt aproape rugându-se să nu fie vorba despre așa ceva. Este cine știe ce șmecherie, nu-i așa?

A trebuit să-mi aleg cu multă grijă vorbele:

— Ba nu-i niciun fel de șmecherie. Este doar o ocazie care ți se oferă ca să le poți transmite copiilor tăi orice ți-ai dori.

— Şi polițiștii o să citească scrisoarea mea? Te rog să-mi spui sincer! Vreau să știu precis dacă au s-o citească și ei.

Replicile femeii mă fascinau, căci dovedeau un amestec de emoții puternice și de luciditate.

— Păi, și discuțiile de-aici sunt înregistrate, i-am reamintit eu. Şi nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei. Tu hotărăști. Este opțiunea ta, Mary.

— Tu ai venit acasă la mine.

— Da, așa este.

— Mi-a plăcut de tine.

— Mary, și mie îmi place de tine.

— Ești de partea mea?

— Da, sunt de partea ta.

— Te afli de partea dreptății,

nu?

— Sper asta din tot sufletul, Mary.

Ea se uită de jur împrejurul camerei, fie cântărind posibilitățile pe care le avea, fie căutându-și cele mai potrivite cuvinte, nu-mi dădeam seama cu exactitate. Ochii i se ațintiră asupra foii de hârtie dintre noi.

— Dragă Brendan, începu ea în șoaptă.

— Doar Brendan?

— Da. Te rog să le citești scrisoarea asta fratelui și surorii tale, pentru că tu ești băiatul cel mai mare din familie.

Eu notam textual ceea ce îmi dicta femeia, scriind cât de repede puteam, ca să țin pasul cu Mary și să nu pierd niciuna dintre vorbele ei.

— Mami trebuie să stea departe de voi pentru o vreme, însă nu va dura mult, vă promit. Vă *promit* solemn. Oriunde ați fi acum, eu sunt sigură că oamenii de-acolo au mare grijă de voi. Iar dacă vă simțiți singuri sau vă vine să plângeți, este foarte bine să faceți și asta. Plânsul vă poate ajuta să scăpați de tristețe. Orice om mai plânge din când în când, chiar și mami, dar numai pentru că mi-e atât de dor de voi.

Mary făcu o pauză, și o expresie de mulțumire apăru pe fața ei, de parcă tocmai văzuse o imagine extrem de plăcută. Privirea ei fixa zidul cel mai îndepărtat și figura i se luminase cu un zâmbet care aproape că-ți frângea inima.

— Atunci când o să fim din nou cu toții împreună, o să mergem la un picnic, așa cum vă place vouă cel mai mult, continuă ea. O să luăm cu noi orice ne dorim să mâncăm și o să plecăm cu mașina într-un loc frumos și o să stăm acolo

toată ziua. Poate că o să mergem să înotăm. Orice vă doriți voi, dulcii mei copii iubiți. De-abia aștept asta. Şi știți ceva? Aveți un înger păzitor, care veghează toată vremea asupra voastră. Eu sunt îngerul vostru păzitor și vă sărut de noapte bună atunci când mergeți seara la culcare. Nu trebuie să vă fie frică, pentru că eu sunt mereu acolo, împreună cu voi. Iar voi sunteți mereu aici, împreună cu mine. Mary se opri câteva clipe, închise ochii și scoase un oftat sonor. Vă iubesc foarte, foarte mult. Cu dragoste, mami.

Ea deja se aplecase mult mai aproape de masă decât fusese atunci când începuserăm. Nu-și mai lua ochii de la scrisoare, vorbindu-mi în continuare, cu o voce plină de blândețe, în șoaptă:

— Şi mai pune în josul foii trei *X*-uri și trei *O*-uri. Câte un sărut și câte o îmbrățișare pentru fiecare dintre copilașii mei.

Cu cât auzeam mai mult, cu-atât mă îndoiam mai tare că Mary Wagner i-ar fi inventat pe de-a-ntregul pe cei trei copii. Şi aveam un presentiment cumplit, în legătură cu ceea ce li s-ar fi putut întâmpla acestora.

Mi-am petrecut întreaga după-amiază încercând să dau de urma lor. Baza de date referitoare la crime mi-a furnizat o lungă listă de copii uciși de femei în ultimele câteva zeci de ani. Am auzit și am și citit, nu mai știu pe unde, că furturile de prin prăvălii și omorârea propriilor copii sunt singurele două infracțiuni pe care femeile americane le comit în număr egal cu bărbații.

În cazul în care acea statistică era adevărată, atunci acel dens și voluminos raport conținea doar o jumătate dintre crimele înregistrate ca fiind comise asupra unor copii.

Am scrâșnit din dinți și la propriu și la figurat și am mai lansat încă o procedură de căutare prin respectiva listă atât de tulburătoare.

De data asta am cerut selectarea crimelor multiple. Odată obținută această listă redusă ca dimensiuni, am început anevoiosul proces de a o parcurge.

Mi-au sărit imediat în ochi câteva dintre cele mai vestite nume în domeniu: Susan Smith, cea care în anul 1994 își înecase ambii fii, precum și Andrea Yates, care îi ucisese pe toți cei cinci copii ai ei, după câțiva ani de luptă cu psihoza și cu o profundă depresie post-lăuzie.

Şi lista continua. Niciuna dintre aceste ucigașe nu putea fi considerată victimă în cazurile lor, și totuși era limpede predominanța la aceste femei asasine a unor extrem de severe afecțiuni mintale.

Susan Smith și Andrea Yates au fost ambele diagnosticate cu tulburări clinice și de personalitate. Era ușor de închipuit că același lucru putea fi dezvăluit drept adevărat și în cazul lui Mary Wagner, însă un diagnostic demn de încredere ar fi luat un timp mai îndelungat decât cel pe care probabil că urma să-l am la dispoziție.

Acestei chestiuni anume i-am oferit câteva ore suplimentare de lucru, în cadrul cercetărilor mele.

Am trecut la o nouă pagină a listei și, cu o mare tristețe, am găsit exact ceea ce căutam.

Adică, am descoperit un caz de triplu omor, comis la Derby Line, în statul Vermont, pe data de 2 august 1983. Victimele erau doi frați și sora lor:

Beaulac, Brendan, opt ani

Beaulac, Ashley, cinci ani

Constantine, Adam, unsprezece luni.

Ucigașa, mama lor, era o femeie de douăzeci și șase de ani, care

purta numele de familie Constantine.

Iar numele ei de botez era *Mary*.

Am trecut apoi, de la raportul poliției, la felul în care fusese oglindit cazul în presa locală.

Asta m-a îndrumat către un articol dintr-un număr din 1983 din *Caledonian-Record,* din St. Johnsbury, Vermont.

Se mai afla acolo și o fotografie destul de neclară, în alb-negru, a lui Mary Constantine, șezând pe banca acuzaților. Figura acesteia era mai tânără, însă împietrita expresie detașată de pe fața ei era în mod neîndoielnic aceeași cu a lui Mary Wagner, aceeași privire din momentul în care femeia voia să-și înăbușe sentimentele sau în care simțea că nu mai putea suporta. Dumnezeule!

Femeia pe care o cunoșteam drept Mary Wagner își omorâse copiii cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, iar în ceea ce o privea, acest lucru nu se întâmplase niciodată. M-am dat puțin înapoi cu scaunul și am răsuflat adânc. Ajunsesem în cele din urmă și în centrul labirintului. Venise vremea să încep să-mi găsesc drumul spre ieșire.

O mie nouă sute optzeci și trei, zici? Iisuse, dar asta s-a întâmplat în secolul trecut! Bine, așteaptă o clipă. O să-ncerc să te ajut. Numai să pot.

Am așteptat câteva minute, timp în care am auzit de la celălalt capăt al firului cum erau apăsate clapele unei tastaturi.

Interlocutorul meu era un agent FBI pe nume Barry Medlar, de la secția noastră operativă din Albany. Acesta era coordonatorul unității Crime Contra Copiilor (CCC) din Albany. Fiecare sucursală FBI avea o astfel de unitate CCC, iar cea din Albany includea și statul Vermont. Voiam să mă apropii cât de mult puteam de sursă.

— Am găsit! exclamă Medlar. Mai stai puțin, și iat-o.... Constantine, Mary. Triplă omucidere pe doi august. A fost arestată pe zece august. Lasă-mă să rulez restul. E-n regulă, asta e. Sentința de nevinovăție pe motiv de alienare mintală a fost pronunțată pe data de întâi februarie a anului următor, femeia având avocatul repartizat din oficiu, de către stat.

— Nevinovată pe motiv de alienare mintală, am murmurat eu.

Prin urmare, ea nu-și putuse permite să-și angajeze un avocat și nu avusese de partea ei niciun atu. Nevinovăția pe motiv de alienare mintală poate fi o justificare extrem de dificil de dovedit. Probabil că întreg cazul fusese foarte limpede, de vreme ce se încheiase astfel.

— Şi unde anume a fost trimisă, până la urmă? l-am întrebat pe Medlar.

— Probabil că la Spitalul de Stat din Vermont, de la Waterbury. Nu cred că există aici date referitoare la vreun transfer, însă acea instituție nu este exagerat de aglomerată. Îți pot furniza un nume și un număr de telefon,

dacă dorești niște informații mai amănunțite.

Mă tenta să-i sugerez cu delicatețe că aș fi dorit să facă tot el asta pentru mine, însă oricum preferam să dau eu telefoanele importante, așa că mi-am notat numărul Spitalului de Stat din Vermont.

— Dar ce-mi poți spune despre felul cum și-a omorât Mary Constantine copiii? l-am întrebat eu în continuare pe Medlar. Ce date ai despre modul în care a comis ea crimele?

Am auzit cum erau frunzărite niște pagini, după care Medlar a exclamat:

— De necrezut!

— Ce-ai găsit?

— Mary Smith a ta nu folosea parcă, acolo la Los Angeles, un Walther PPK?

— Ba da. Da' de ce-ntrebi?

— La fel și aici. A fost întrebuințat tot un Walther PPK, unul care n-a mai fost găsit niciodată. Probabil că ea l-o fi dosit foarte bine, cine știe pe unde.

Eu îmi mâzgăleam însemnările cu furie, în timp ce el vorbea. Trebuie să recunosc că mă cam lăsase stupefiat.

— Foarte bine, agent Medlar, uite de ce aș mai avea nevoie. Te rog să-mi găsești o modalitate de a contacta pe cineva din departamentul local de poliție, care s-a ocupat de cazul Mary Constantine. Şi aș mai vrea să-mi transmiți întregul dosar al cazului. Îmi poți expedia imediat prin e-mail tot ce ai disponibil în calculator în momentul ăsta, iar restul dosarului mi-l poți trimite apoi prin fax. Şi aș vrea să fie, cu adevărat, absolut tot ce ai.

O să-ți dau numărul meu de celular, pentru eventualitatea în care mai găsești și altceva care să merite osteneala de a fi menționat. Eu o să cam fiu pe drumuri.

Mi-am îndesat apoi în servietă niște documente, în timp ce încă mai vorbeam la telefon cu Medlar.

— Şi mai e ceva, am mai adăugat eu. Ce curse aeriene există între Los Angeles și Vermont?

108

După optsprezece ore și după ce străbătusem circa cinci mii de kilometri, ședeam în mica și plăcuta cameră de zi a lui Madeline și a fostului șerif Claude Lapierre, din casa lor, amplasată chiar la marginea lui Derby Line, statul Vermont. Localitatea era un sat micuț, la fel de frumos ca acelea din pozele de pe calendare și efectiv lipit de granița canadiană. Biblioteca publică locală și clădirea Operei fuseseră construite din greșeală chiar *pe* graniță, iar uneori înăuntrul acestora erau postați grăniceri, pentru a împiedica eventualele treceri ilegale ale frontierei.

Nu era totuși locul în care ți-ai fi putut imagina că forțele puse să vegheze la respectarea legilor erau cine știe cât de ocupate. Mary Constantine trăise aici toată viața – exact până când îi omorâse pe cei trei copii ai ei, comițând o crimă abominabilă, care ținuse mult timp capul de afiș al știrilor din presa scrisă și audiovizuală din întreaga țară, cu douăzeci de ani în urmă.

— Ce anume crezi că-ți amintești cel mai bine despre acest caz? l-am întrebat pe domnul Lapierre.

— Cuțitul. În mod cert, cuțitul. Felul în care i-a ciopârțit femeia bietei fetițe fața, după ce i-a ucis pe toți trei. Am fost vreme de douăzeci și șapte de ani șeriful ținutului Orleans, iar acela a fost cel mai cumplit lucru pe care l-am văzut vreodată. A fost de departe cel mai cumplit lucru, agent Cross. De departe.

— Sinceră să fiu, mie mi-a fost milă de ea. Doamna Lapierre ședea alături de soțul ei, pe canapeaua acoperită cu o țesătură albastră din denim. Vreau să spun, de Mary. Sărmana femeie n-a avut decât necazuri, toată viața ei. Nu că asta ar putea scuza ceea ce a făcut ea, însă.... Şi doamna Lapierre flutură o mână, în loc să-și termine

gândul.

— Ați cunoscut-o, doamnă Lapierre?

— Am cunoscut-o în felul în care pe-aici toată lumea cunoaște pe toată lumea, îmi răspunse ea. Pe-aici, toți vecinii se cunosc între ei. Ne ajutăm unii pe ceilalți.

— Şi ce puteți să-mi spuneți despre Mary cea de dinainte de a se fi întâmplat toată povestea asta? i-am întrebat pe amândoi.

Începu să-mi răspundă Claude Lapierre.

— Era o fată bună. Liniștită, politicoasă, căreia îi plăcea să se plimbe cu barca. Pe lacul Memphremagog. De fapt, nu sunt prea multe de spus. În timpul liceului, muncea la birt. Mereu îmi servea micul dejun. Însă îți repet că era o ființă foarte tăcută, retrasă și închisă în sine. Cu toții am fost extrem de surprinși, atunci când am aflat că e însărcinată.

— Şi încă și mai surprinși când tatăl copiilor a rămas împreună cu ea, interveni doamna Lapierre.

— Sau cel puțin pentru o vreme, adăugă repede soțul acesteia.

— Pot să presupun că acesta era domnul Beaulac?

Amândoi dădură din cap.

— El era cu zece ani mai în vârstă ca ea, iar fata n-avea decât șaptesprezece ani. Însă ei doi chiar au format un cuplu. Şi-au dat toată silința. Şi au avut chiar și un al doilea copil împreună.

— Pe Ashley, adăugă doamna Lapierre.

— Nimeni n-a fost foarte surprins atunci când el și-a luat până la urmă tălpășița. În orice caz, eu unul m-am așteptat să se întâmple asta mult mai repede.

— George Beaulac era o veritabilă haimana, preciză doamna Lapierre. Consuma multe droguri.

— Aveți idee ce anume s-a mai întâmplat cu el? A mai văzut-o pe Mary? Şi-a mai revăzut copiii?

— Nu știu, îmi răspunse Claude. Dar înclin să cred că nu. El chiar era un pierde-vară.

— Ei bine, ar trebui să-l găsesc, am murmurat eu, mai mult pentru mine. Aș avea într-adevăr mare nevoie să descopăr unde se află acum George Beaulac.

— Cu siguranță, prea mare lucru de capul lui nu s-a ales, îmi spuse doamna Lapierre.

După aceea, nu m-am mai ostenit să-mi fac însemnări. Nu mai aveam nevoie de nimic în plus față de ceea ce îmi notasem deja. Dinspre bucătărie venise un zgomot zumzăitor și până la urmă am întrebat-o pe doamna Lapierre de la ce anume era sunetul acela. N-aș fi putut ghici niciodată de unde provenea. S-a dovedit că ea usca niște carne de vânat, într-un evaporator.

— Unde se aflau părinții lui Mary, în perioada aceea? i-am întrebat eu, reîntorcându-mă la problemele mai importante.

Doamna Lapierre scutură din nou din cap. Ea îmi umplu ceașca de cafea, în vreme ce soțul ei îmi răspundea la întrebare:

— Rita a murit, pare-mi-se pe când Mary nu avea decât vreo cinci anișori. A crescut-o Ted, în cea mai mare parte de unul singur, deși n-a părut să-și dea o prea mare silință ca tată. Nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun, ci totul a fost doar extrem de trist. Iar apoi a murit și el, cred că în același an în care s-a născut Brendan.

— Omul fuma pe rupte, interveni și Madeline. A fost răpus de un cancer la plămâni. Biata fată n-a prea avut timp nici să răsufle.

După plecarea lui George Beaulac, Mary s-a apropiat de un alt bărbat de prin partea locului, un mecanic, pe nume John Constantine.

— Acesta a început să-i cam dea târcoale, încă de-atunci când ea a rămas însărcinată cu el, îmi spuse Madeline. Nu era un secret. Când Adam împlinise vreo șase luni, John a plecat și el pentru totdeauna, în lumea largă.

Apoi continuă Claude:

— Dacă ar fi să-mi dau cu

părerea, aș zice că ea a început s-o ia razna cam pe-atunci, dar cine poate ști? Nu mai vezi pentru o vreme pe cineva și presupui că este doar prins cu treburile, iar într-o bună zi, ca din senin, bum! Asta a fost totul. Probabil că ea a clacat. Pare că s-a întâmplat dintr-odată, însă poate că n-a fost chiar așa. Sunt sigur că starea ei s-a deteriorat în timp.

Am sorbit din cafea și am luat politicos o îmbucătură dintr-o plăcintică.

— Aș vrea acum să revenim la momentul crimelor. Domnule șerif, ce anume a avut de zis Mary, atunci când a fost prinsă?

— Asta-i mai simplu de spus decât orice, din câte îmi amintesc eu. După ce am arestat-o, n-am putut scoate de la Mary nici cea mai mică vorbuliță despre crime.

— Mi-ar fi de mare folos orice mi-ai mai putea spune. Mai încearcă, te rog, să-ți amintești câte ceva, domnule șerif.

Madeline răsuflă adânc și își puse o mână peste cea a soțului ei. Amândoi păreau să aibă temperamentul așezat al unor vechi fermieri, așa cum remarcasem din când în când și la Mary.

— Se pare că în ziua aceea ea i-a dus pe copii la un picnic. Au mers cu mașina adânc în pădure. Noi am descoperit mai târziu locul, absolut din întâmplare. Acolo i-a împușcat. Unu, doi, trei, direct în ceafă. Expertul criminalist a presupus că femeia i-a întins pe jos, poate

ca pentru a-i pune să tragă câte un pui de somn. Eu cred că i-a omorât mai întâi pe cei doi copii mai mari, deoarece pruncul nu avea cum să fugă.

Am așteptat cu răbdare ca el să continue. Știam că trecerea timpului nu făcea ca acest soi de lucruri să fie mai ușor de rememorat și de povestit.

— Apoi i-a înfășurat cu grijă, pe fiecare în câte o pătură. Și azi îmi mai amintesc acele vechi pături militare pe care le-a folosit. A fost înspăimântător. Se pare că după aceea i-a adus acasă și acolo i-a ciopârțit lui Ashley fața cu cuțitul. I-a crestat toată fața, și nu se știe de ce i-a făcut asta numai fetiței. N-am să uit niciodată acest lucru. Aș vrea să pot uita, însă pur și simplu nu mă simt în stare.

— Tu i-ai găsit? l-am întrebat eu.

Bărbatul dădu din cap.

— Șeful lui Mary mi-a dat telefon și mi-a spus că n-o mai văzuse de zile întregi. Mary nu avea pe atunci telefon, așa că am făgăduit să trec pe la ea. Credeam că urma să fie doar o vizită de politețe. Mary a venit să-mi deschidă ușa, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic, însă eu am simțit imediat mirosul. Fără nicio exagerare. Îi pusese pe toți trei într-un cufăr în subsolul casei – fiind atunci luna august – și i-a lăsat pur și simplu acolo. Bănuiesc că ea nu mai simțea deloc acel miros, tot așa cum nu mai simțea nimic altceva, încă nu-mi pot explica toate

astea. Nici măcar acum, după ce a trecut atâta amar de ani.

— Câteodată nu există niciun fel de explicație, i-am spus eu.

— Oricum, ea n-a opus rezistență. Am arestat-o în liniște.

— A fost totuși o poveste care a făcut enorm de multă vâlvă, precizează Madeline.

— E foarte adevărat. Şi ea a făcut ca, vreme de o săptămână, Derby Line să apară în mod cât se putea de vizibil pe hartă. Sper să nu se întâmple și acum la fel.

— A mai văzut-o vreunul dintre voi doi pe Mary, după ce a fost arestată?

Amândoi scuturară din cap. Cu siguranță că zecile de ani de căsnicie dintre cei doi îi făcuseră să semene între ei.

— Nu știu s-o fi vizitat cineva, îmi spuse Madeline. De obicei, nu prea ai chef să-ți amintești astfel de lucruri. Noi cei de pe-aici ne dorim să ne simțim mereu în siguranță. Şi nu că i-am fi întors cu toții spatele. Mai degrabă.... nu știu cum să-ți explic, dar a fost ca și cum noi nu cunoscuserăm până atunci adevărata față a lui Mary.

Spitalul de Stat din Vermont era o clădire construită în cea mai mare parte din cărămidă roșie, fără a atrage la exterior atenția decât prin dimensiunile sale. Mi se spusese că aproape jumătate din ea era formată din spații neutilizate. Secția-închisoare pentru femei, de la etajul patru, cuprindea atât paciente care comiseseră delicte violente de natură criminală, ca Mary Constantine, cât și paciente condamnate pentru delicte de natură civilă.

— Sistemul de-aici nu este unul perfect, ci unul datorat unei populări nu prea intense și unor din ce în ce mai mici bugete alocate îngrijirii sănătății mintale, îmi spuse directorul.

Acest lucru constituia parțial și motivul pentru care Mary reușise să evadeze de-acolo.

Doctorul Rodney Blaisdale, directorul instituției, m-a însoțit într-un rapid tur al secției-închisoare. Aceasta era bine întreținută, având perdele în camera de zi și zidurile de beton proaspăt vopsite. Pe majoritatea măsuțelor și a canapelelor erau împrăștiate tot felul de ziare și reviste, precum *Burlington Free Press, The Chronicle* și *American Woodworker*.

Acolo era liniște – foarte multă liniște.

Mai fusesem de foarte multe ori în alte sectii-închisoare de spital de boli mintale și de obicei nivelul zgomotului general de-acolo era un continuu zumzăit. Nu avusesem până atunci idee cât de bizar de liniștitor putea să fie acel zumzet.

Mi-a trecut atunci prin minte ideea că Spitalul de Stat din Vermont avea aspectul liniștit și lent mișcător al unui acvariu. Pacientele păreau să se deplaseze de colo-colo doar ca o replică dată înseși tăcerii, de-abia vorbind, chiar și cu ele însele.

Televizorul avea sonorul dat la un nivel scăzut și doar câteva femei urmăreau telenovelele de pe ecran, cu niște ochi în care părea să se poată distinge împăienjenirea cauzată de Haldol.

Pe când doctorul Blaisdale mă conducea prin secție, eu îmi tot ziceam în sinea mea cât de plin de viață ar fi părut în acel loc un răcnet.

— Aici este, îmi spuse directorul, atunci când ajunseserăm în dreptul uneia dintre numeroasele uși închise din holul principal. Eu mi-am dat

seama de faptul că între timp încetasem să-l mai ascult, așa că mi-am concentrat din nou atenția asupra vorbelor lui. Asta a fost camera lui Mary.

Privind prin ferestruica de observare din acea ușă de fier, bineînțeles că n-am găsit niciun indiciu cum că femeia aceea fusese vreodată acolo. Patul fixat de perete n-avea pe el decât o saltea goală și singurele alte obiecte de-acolo erau un pupitru cu scaunul încorporat, prins de podea, și o etajeră de oțel inoxidabil, cu marginile teșite, încastrată în perete.

— Desigur că încăperea nu arăta pe atunci așa cum arată acum. Mary a stat aici timp de nouăsprezece ani și era în stare să facă multe lucruri, cu posibilități extrem de reduse. Era foarte harnică și pricepută. Era Martha Stewart a noastră. Şi omul chicoti.

— Era prietena mea.

M-am răsucit și am văzut că vorbise o femeie micuță, între două vârste, stând în picioare, cu un umăr rezemat de peretele de vizavi. După toate aparențele, aceasta ajunsese aici tot în urma comiterii unei fapte de natură criminală, cu toate că era greu de imaginat ce anume ar fi putut să facă ea, ca să se afle într-o asemenea situație.

— Bună, am salutat-o eu.

Femeia își ridică bărbia, încercând să se uite pe lângă noi, în camera lui Mary. Şi de-abia în acel moment am observat că avea pe tot gâtul niște cicatrice zgrunțuroase, de arsură.

— S-a întors? A venit cumva Mary înapoi? Dacă este Mary aici, aș avea nevoie s-o văd. Este important. Este foarte important pentru mine.

— Nu, Lucy. Îmi pare rău, dar nu s-a întors, i se adresă doctorul Blaisdale.

Femeia păru crunt dezamăgită. Ea ne întoarse rapid spatele și se îndepărtă în mare grabă, mângâind cu deznădejde din mers, cu o mână, zidul de beton.

— Lucy este una dintre cele câteva paciente ale noastre internate pe termen cu-

adevărat lung, la fel precum era și Mary. A fost foarte greu pentru ea atunci când Mary a dispărut.

— Apropo de asta, i-am spus eu. Ce anume s-a întâmplat în acea zi?

Doctorul Blaisdale dădu încet din cap și își mușcă ușor buza inferioară.

— Ce-ar fi să ne terminăm discuția în birou la mine?

111

L-am urmat pe Blaisdale dincolo de ușa încuiată de la capătul secției și am coborât după el până la parter. Am intrat amândoi în biroul lui, care era o încăpere obișnuită, cu niște lăzi arămii și niște minijaluzele în culori pastelate. Pe un perete era înrămat un afiș cu „Banjo Dan and the Midnite Plowboys”, lucru care mi-a atras imediat atenția.

După ce m-am așezat, am remarcat faptul că tot ce se afla pe masa lui de lucru era la distanță de marginea dinspre mine a mesei.

Blaisdale se uită la mine și oftă. Mi-am dat imediat seama că el avea de gând să-mi vorbească sincer despre cele întâmplate cu Mary Constantine.

— Uite cum stau lucrurile, doctore Cross. Toată lumea aflată în secția-penitenciar poate dobândi privilegiul de a ieși la plimbare. Înainte, acest lucru le era interzis pacienților foarte periculoși, însă ne-am dat seama că, din punct de vedere terapeutic, faptul că exista o discriminare între ei era dăunător. Prin urmare, și Mary a avut dreptul să iasă de câteva ori la plimbare. Ziua în care s-a întâmplat totul n-a fost una deosebită.

— Şi ce anume s-a întâmplat în acea zi? l-am întrebat eu.

— La plimbare au ieșit șase paciente, împreună cu două membre ale personalului, acest lucru constituind procedura standard. În acea zi, pacientele au mers pe malul lacului. Din nefericire însă, una dintre paciente a avut un soi de criză.

Un soi de criză. Mă întrebam dacă directorul ajunsese să cunoască până la urmă cu de-amănuntul tot ce se întâmplase. După părerea mea, Blaisdale semăna cu un director care nu se prea implica.

— În toiul forfotei generale,

Mary a cerut să i se dea voie să meargă în camera de odihnă. Şi pentru că anexa din exteriorul clădirii se afla în apropiere, supraveghetoarele i-au permis să meargă acolo. A fost o greşeală, însă din când în când se mai întâmplă şi astfel de lucruri. Pe atunci, nimeni nu ştia că acea construcţie mai avea şi o a doua ieşire.

— Mai mult ca sigur că Mary a ştiut acest lucru.

Doctorul Blaisdale bătu de câteva ori uşor cu pixul în masă.

— Aşa că până la urmă Mary a dispărut în pădurea din apropiere.

M-am uitat cu insistentă la el, fără să rostesc niciun cuvânt, încercând să nu-l judec, deşi îmi era greu.

— Era o pacientă model, de foarte mulţi ani. Pe toţi ne-au luat prin surprindere cele întâmplate.

— Exact ca atunci când şi-a omorât copiii, i-am spus eu.

Blaisdale încerca să-mi ghicească gândurile. Nu-şi dădea seama dacă nu cumva îl jignisem cu cele afirmate de mine, iar în ceea ce mă privea, cu siguranţă că nu avusesem această intenţie.

— A existat o amplă acţiune de căutare, executată de către forţele de poliţie – una dintre cele mai ample din câte cunosc eu. I-am lăsat pe profesionişti să facă acest lucru. Bineînţeles că eram nerăbdător ca Mary să fie adusă înapoi şi să se simtă din nou în siguranţă. N-a fost genul de întâmplare despre care să batem prea mult toba. Mary nu era... Şi directorul tăcu brusc.

— Mary nu era cum anume?

— Pe vremea aceea, nu consideram că ea ar putea pune în pericol viața cuiva, în afară poate de a ei.

Eu nu i-am spus ceea ce gândeam eu. Toți cei din Los Angeles aveau o cu totul altă părere în legătură cu Mary – și anume aceea că ea era cea mai periculoasă ucigașă în serie din istorie.

— De la ea a mai rămas ceva pe-aici? l-am întrebat eu într-un târziu.

— A rămas. Ar fi extrem de interesant să-i citești jurnalul. Scria în el aproape în fiecare zi. A umplut zeci de caiete, cât timp a stat aici.

Mac, care era curier și părea să locuiască la subsolul spitalului, mi-a adus de la arhivă două cutii pline cu caiete dictando legate cu bandă adezivă, de genul celor folosite de copii la școală, prin anii 1950. Cât timp se aflase acolo, Mary Constantine scrisese cu mult mai mult decât aș fi avut eu timp să citesc în acea zi. Mai târziu, mi s-a adus la cunoștință faptul că puteam avea la dispoziție întreaga ei colecție de jurnale.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, i-am spus eu lui Mac.

— Pentru puțin! îmi replică el, după care eu m-am întrebat cum de se întâmplase că răspunsul „Cu plăcere!” părea să fi dispărut din vorbirea noastră curentă, până și aici, în provincialul Vermont.

Pentru moment, nu voiam decât să o descopăr pe adevărata Mary Constantine, prin comparație cu acea Mary pe care o cunoșteam eu. Iar pentru început erau suficiente acele două cutii cu jurnale, de la arhivă.

Femeia avea un scris îngrijit și sigur. Toate filele erau frumos puse în pagină și aveau marginea din dreapta de aceeași lățime. Nu se vedea nicăieri nicio ștersătură.

Își comunica ideile cu o mare ușurință și nu prescurta niciun cuvânt. Literele erau ușor aplecate spre dreapta, de parcă s-ar fi grăbit să-și atingă ținta.

Şi stilul ei îmi era straniu de familiar.

Mary Smith folosise propoziții scurte și concentrate, care îmi sugerau același pregnant sentiment de însingurare. Întreg jurnalul emana aceeași senzație.

Uneori acel simțământ se putea citi printre rânduri, iar alteori era exprimat direct.

Mă simt aici ca o fantomă. Nici nu știu dacă i-ar păsa cuiva dacă aș rămâne sau dacă aș pleca. Sau dacă măcar este conștient cineva de faptul că mă aflu și eu pe-aici.

Cu excepția lui Lucy. Ea este atât de bună cu mine. Nici nu știu dacă i-aș putea fi la fel de bună prietenă, așa cum îmi este ea mie. Sper să nu plece nicăieri. Fără ea, n-ar mai fi nimic la fel.

Câteodată am impresia că ea este singura ființă căreia îi pasă cu-adevărat de mine. Sau care mă cunoaște. Sau care mă poate vedea.

Oare pentru toți ceilalți sunt chiar invizibilă? Chiar mă întreb serios – sunt eu oare cu-adevărat invizibilă?

Atât dintr-o lectură continuă, cât și din pasaje luate la întâmplare, mi-am dat seama că Mary, pe toată perioada petrecută în spitalul de boli mintale, a încercat să aibă mereu câte o preocupare. Ea avea întotdeauna câte ceva de făcut. Se părea că nu-i dispăruse speranța. Părea a fi gospodina locului, în măsura în care putea exista așa ceva în mediul de-acolo.

Facem ghirlande de hârtie, pe care să le atârnăm în camera de zi. E o treabă cam copilărească, însă ghirlandele sunt drăguțe. Va fi frumos de Crăciun.

Le-am arătat fetelor cum să le facă. Aproape toate au lucrat la confecționarea lor. Îmi place mult să le învăț pe fete să facă diverse lucruri. Sau cel puțin pe majoritatea fetelor.

Roseanne, fata aceea din Burlington, mă scoate uneori din sărite. Chiar mă scoate din sărite de-a binelea. Astăzi s-a uitat la mine și m-a întrebat cum mă cheamă. De parcă nu i-aș mai fi spus de mii de ori. Prea se crede cineva, când de fapt nu este decât un nimeni, la fel ca noi toate.

N-am știut ce să-i spun, așa că am tăcut din gură. Să-și facă și singură decorațiunile ei. Așa-i trebuie. Pe Roseanne chiar că-mi vine s-o cam ciufulesc puțin, dar cred că n-am să fac asta.

Cineva și nimeni. Acele cuvinte și acel mod de gândire apăruseră de mai multe ori în e-mail-urile trimise în California. Faptul că apăreau și în jurnalul ei era ca un fel de carte de vizită. Mary Smith fusese obsedată de acele *cineva* – de acele mame ideale și celebre, care ieșeau atât de mult în evidență, față de zona atât de obscură a propriei ei nimicnicii. Nu știu de ce, am avut senzația că, în cazul în care aș fi citit în continuare, aș fi desoperit același leitmotiv și la Mary Constantine.

Lipsea însă orice mențiune a vreunui copil de-al ei. În totalitate, acele jurnale păreau să nege absolut totul în privința copiilor. Se părea că Mary cea care locuise acolo la spital nu-și mai amintea deloc, de niciun copil.

În timp ce femeia cu identitatea Mary Wagner – devenită astfel din femeia Mary Constantine – nu se gândea decât la copiii ei. Pe măsura lecturii mi-am dat seama că pierduse orice amintire legată de asasinarea lui Brendan, a lui Ashley și a lui Adam.

Adică a acelor două *A-uri* și un *B*.

La momentul respectiv, nu puteam decât să emit niște ipoteze, însă mie mi se părea că Mary se apropia din ce în ce mai mult de adevăr, de conștientizare, în timp ce făcea prăpăd în jurul ei. Arestată din nou, nu mai putea face rău nimănui altcuiva, în afară de ei înșeși.

Dacă se îndrepta realmente spre adevăr, nici nu voiam să mă

gândesc ce s-ar fi putut întâmpla cu ea, în momentul în care ar fi înțeles totul.

Mi-a fost greu să mă smulg de la lecturarea jumalelor lui Mary – de la cuvintele ei, de la gândurile ei, de la furia ei.

Pentru întâia oară, mă gândeam că era posibil, ba chiar probabil, ca totuși ea să fi comis asasinatele în serie din Los Angeles.

M-am uitat la ceas și am văzut că întârziasem cu o jumătate de oră la întâlnirea cu psiholoaga ei, pe nume Debra Shapiro. *Ei drăcie!* Trebuie să fug acolo.

Când am ajuns la cabinetul ei, doctorița Shapiro se afla deja pe picior de plecare; iar eu nu mai conteneam cu scuzele. Shapiro a mai rămas ca să discute cu mine, dar se așezase pe marginea unei canapele, cu geanta în poală.

— Mary mi-a fost pacientă vreme de opt ani, mi-a adus psiholoaga la cunoștință, încă înainte de a o fi întrebat eu.

— Şi cum anume ați caracteriza-o?

— E interesantă, însă nu are deloc profilul unei ucigașe. În ceea ce mă privește, eu una consider incidentul legat de copiii ei ca pe un scurtcircuit în cadrul unei zone mai întinse, al bolii ei mintale, dacă vrei. Ea este foarte bolnavă însă a reușit cu mult timp în urmă să-și reprime toate impulsurile violente. Tocmai de aceea a și fost ținută aici; nu a avut nicio ieșire.

— Dar cum puteți fi atât de sigură? am întrebat-o eu pe doctorița Shapiro. Şi mai ales după toate câte s-au întâmplat.

Poate că Mary nu era singura persoană de pe-acolo care era de altă părere în privința acuzațiilor.

— Dacă ar fi să depun mărturie la tribunal, ar trebui să spun că nu am cum să fiu absolut sigură. Şi cu toate astea, cred

că opt ani de comunicare cu ea înseamnă foarte mult, ce zici, doctore Cross?

Bineînțeles că eram de aceeași părere cu psiholoaga, însă aveam nevoie de mai multe amănunte din partea ei.

— Dar ce-mi puteți spune despre problema cu copiii ei? N-a scris absolut nimic despre aceștia în jurnalele pe care le ținea. În schimb, în scurta perioadă în care am cunoscut-o eu, nu se gândea decât la ei. Acum își amintește foarte bine de ei, ca și cum ar fi vii pentru ea. Aș putea spune chiar că o obsedează de-a binelea.

Doctorița Shapiro dădu din cap și se uită la ceas.

— Mi-e mult mai greu să înțeleg acest lucru. Ti-aș putea oferi totuși o posibilă variantă, și anume pe aceea că se poate ca de-abia acum să se fi materializat în mod concret terapia pe care am făcut-o cu Mary. Şi-a adus aminte, încet-încet, de copiii ei. Pe măsură ce își amintea de copii, modalitatea de a scăpa de înțelegerea bruscă a douăzeci de ani de vinovăție reprimată era aceea de a-i considera încă în viață, după cum ai spus dumneata. Asta ar explica și faptul că a dorit să fugă, pentru a reveni la viața pe care o avea împreună cu copiii ei, lucru care, în mintea lui Mary, s-a și întâmplat.

— Şi despre acele asasinate din California ce părere aveți? Mă apropiam cu rapiditate de țelul meu. Doctorița Shapiro părea atât de neliniștită, încât

mă așteptam ca în orice moment să sară în sus și să plece.

Psiholoaga ridică din umeri, în mod vădit sâcâită. Mă întrebam dacă și pacienții ei aveau aceeași senzație ca și mine, pe parcursul ședințelor de terapie.

— Pe acestea nu le prea înțeleg. E greu de priceput ce s-a întâmplat cu Mary după ce a fugit de-aici, însă dacă ar fi să mă refer la femeia pe care am cunoscut-o eu... Ea clătină îngândurată din cap de câteva ori. Unicul lucru care s-ar mai lega ar fi Los Angeles-ul.

— De ce spuneți asta? am întrebat-o eu.

— Pentru că în urmă cu câțiva ani, pe unii i-a interesat povestea vieții ei. S-au tot perindat pe-aici mai mulți oameni de film. Mary a fost de acord cu acele întrevederi, însă aflându-se într-o instituție pentru boli mintale, și cu regim de detenție pe deasupra, la un moment dat n-a mai avut deplina autonomie de a le acorda și alte interviuri și de a le spune prea multe lucruri despre ea însăși, așa că până la urmă respectivilor cineaști și scenariști le-a pierit entuziasmul și n-au mai venit. Cred că acei oameni au fost singurii ei vizitatori, din ultimii doi ani petrecuți de ea aici.

— Şi cine anume a vizitat-o? Mi-am scos carnețelul și l-am deschis. Am nevoie de amănunte. S-au păstrat cumva înregistrări cu numele

vizitatorilor ei?

— Eu personal nu-mi amintesc niciun nume. În plus, mă cam deranjează faptul că trebuie să dezvălui astfel de amănunte. Vă sugerez să luați din nou legătura cu doctorul Blaisdale, dacă doriți să aflați mai multe amănunte concrete. El este cel mai în măsură să vi le poată dezvălui.

Mă întrebam dacă psiholoaga dorea să-și protejeze pacienta sau pur și simplu întârziase de la cine știe ce întâlnire mondenă. Se făcuse deja ora șase fără un sfert.

Mi-am dat atunci seama că aș fi avut mult mai mult de câștigat dacă m-aș fi aflat eu însumi în acel moment într-o altă parte, fapt pentru care trebuia s-o cam iau din loc. După ce i-am mulțumit doctoriței Shapiro pentru timpul și ajutorul acordat m-am îndreptat, în pas alergător, către clădirea administrativă a spitalului.

114

Una peste alta, mă simțeam din nou ca un adevărat detectiv, lucru care mă încânta la culme. Când am intrat în clădirea administrativă, ceasul de pe perete arăta ora șase fără opt minute.

I-am zâmbit tinerei cu părul blond, cu șuvițe roz și plină de bijuterii, de la recepție, care tocmai își acoperea cu o husă de plastic tastatura calculatorului.

— Bună, aș avea o rugăminte. Am nevoie foarte repede de un lucru.

— N-am putea-o lăsa pe mâine? mă întrebă femeia, scrutându-mă cu privirea din cap până-n picioare. Eu una sper că da.

— Din păcate, nu. Tocmai am stat de vorbă cu doctorița Shapiro, care m-a îndrumat să vin în goană până aici, ca să te mai prind. Trebuie să studiez registrul cu vizitatori ai secției-penitenciar pentru femei, din ultimii doi ani. Mă interesează doar vizitatorii lui Mary Constantine. Este o chestiune extrem de urgentă. Numai atâta îți cer.

Femeia ridică receptorul telefonului.

— V-a trimis doctorița Shapiro?

— Da. Ea și-a terminat programul și a plecat, însă mi-a spus că lucrul acesta poate fi rezolvat pe loc. I-am arătat fetei legitimația mea. Sunt doctorul Alex Cross și lucrez la FBI. Investigația mea se referă la o anchetă aflată în curs de derulare, în legătură cu un caz de crimă.

Femeia nu-și ascunse nemulțumirea.

— Tocmai mi-am închis calculatorul și trebuie să o iau și pe fiica mea. Însă dacă vreți, pot să vă aduc registrul.

Şi fără să mai aștepte nicio altă reacție din partea mea, ea dispăru într-o încăpere vecină, de unde reveni cu un mic maldăr de bibliorafturi.

— Nu puteți să rămâneți aici decât până o să plece și Beadsie. Ea îmi arătă cu mâna în direcția unei alte femei, care se afla mai în spate, în dosul unui perete de sticlă, după care tânăra plecă fără a-mi mai adresa niciun alt cuvânt, nici mie și nici lui Beadsie.

Paginile din registrele pentru vizitatori erau împărțite în mai multe coloane. Am început să caut de la ultima filă a celui mai recent registru, urmărind să descopăr numele lui Mary la rubrica „Pe cine vreți să vizitați?”.

N-am găsit absolut nimic, pe parcursul ultimilor doi ani. Era limpede cât de singură fusese Mary Constantine în acest loc.

Dintr-odată însă, au început să apară, în dreptul numelui lui Mary din rubrica respectivă, o mulțime de nume de vizitatori. În acel moment intervenise interesul pentru Mary, cel despre care îmi vorbise doctorița Shapiro și care durase cam o lună și jumătate.

Am luat-o atunci ceva mai încet, parcurgând șirul de nume ale vizitatorilor. Cele mai multe dintre ele nu-mi spuneau absolut nimic.

Până la urmă, am recunoscut totuși unul.

115

Telefonul meu mobil și statul Vermont păreau să se urască reciproc, cu multă înverșunare. În mod evident, aceasta era Ţara-n care Lipsește Semnalul.

Așa că am găsit o cabină telefonică, l-am sunat pe agentul Page la Los Angeles și l-am rugat să-mi facă o legătură telefonică la sediul central al poliției din Los Angeles. După un minut eram în legătură cu biroul lui Maddux Fielding, însă acolo nu răspundea nimeni. Ce surpriză!

— Ştii ceva? i-am spus eu anonimului locotenent de la celălalt capăt al firului. Las-o baltă. Mai bine fă-ne te rog legătura cu detectiv Jeanne Galletta.

— Ce se petrece? mă întrebă din nou Page, pe când așteptam să ni se dea legătura.

La un moment dat am auzit o altă voce pe fir.

— Jeanne Galletta la telefon. Alex, tu ești?

— Da, Jeanne, sunt eu, Alex. Pe fir se mai află și Karl Page, de la secția operativă a FBI, din Los Angeles. Eu sunt în Vermont. Cred că am noutăți importante în legătură cu cazul Mary Smith.

— Iar eu cred că s-ar putea să mai am încă o pistă pentru tine – o crimă comisă în Vancouver, îmi spuse Jeanne. Dar tu ce cauți tocmai în Vermont?

— Ţine-ți gândul în legătură cu Vancouver. Încearcă să-l găsești pe Fielding. Sau fă ceea ce ai de făcut, pentru ca cineva să-l rețină, pentru anchetare, pe Michael Bell. Ai înțeles bine? Pe Michael Bell. Soțul lui Marti Lowenstein-Bell.

— Ce spui? Lui Jeanne nu-i venea să creadă, iar Page trase o înjurătură, după ce în prealabil acoperise cu palma microfonul.

Le-am povestit pe scurt ceea ce făcusem eu în ultimele două zile în Vermont, după care le-am menționat numele din registrul de vizitatori de la Spitalul de Stat din Vermont.

— O cunoaște pe Mary Constantine. A vizitat-o de mai multe ori aici, în Vermont.

— Şi ce vrei să spui cu asta? Că s-ar putea ca el să-i fi pus totul în cârcă? De unde putea să știe omul că ea venise la Los Angeles?

— Încă nu m-am dumirit în totalitate. Poate că l-a căutat ea, atunci când a venit acolo. În cazul în care el i-ar fi solicitat femeii povestea, probabil că ar fi ieșit ceva bani. Eu cred că el a avut cu-adevărat nevoie de povestea ei, dar nu pentru un film.

— Tu crezi că totul n-a fost decât o înscenare, poate pentru a-și putea ucide liniștit propria soție? Asta ar fi o mare ticăloșie, Alex.

— Desigur. Şi totul pare de necrezut. Page, acum înțelegi?

— Am înțeles. Interesant. În sfârșit, acum încep să-mi mai dau seama și eu de felul cum stau lucrurile.

— Foarte bine, în această situație, începe să confrunți datele, adică vezi dacă mai există vreo legătură între Michael Bell și altcineva legat de acest caz. Mă întreb dacă

individul nu mai avea și pe altcineva, în afară de nevasta lui. Încearcă să găsești orice conexiune poți, surferule. Deja avem probe suficiente pentru a justifica reținerea lui de către poliție. Jeanne, ascultă-mă, te rog, cu cea mai mare atenție. S-ar putea să mă înșel, dar o să vedem asta mai târziu. Deocamdată, trimite cât de repede poți o mașină de poliție acasă la Michael Bell. Cât se poate de urgent. Şi încă ceva, Jeanne.

— Ce mai este?

— Să nu încerci să mergi de una singură la el. Sunt absolut convins de faptul că Bell este asasinul pe care îl căutăm.

Întregul caz redevenise brusc o chestiune de maximă urgență.

La mai bine de cincisprezece kilometri depărtare de spital, am oprit la prima benzinărie întâlnită în cale, o veche stație Texaco, având deasupra acoperișului o mare literă A. După mine, opri și un Ford F-l50. Singura clădire din zonă nu era decât o fabrică de zahăr, întunecată la culoare, pe câmpul de peste drum, pe care mai păștеau alături și vreo două vaci. L-am sunat din nou pe Karl Page, de la un alt telefon public. Trebuia să știu ce anume mai aflase despre Michael Bell.

La acea oră târzie, părea improbabil să mai pot prinde un avion cu care să plec din Burlington. În același timp însă, doream să fiu la curent cu noutățile, și totodată îngrijorat pentru soarta lui Galletta și Page. Nu puteam ști de ce mai era în stare Bell, la Los Angeles.

— Ce anume ai mai izbutit să afli? l-am întrebat eu pe Page.

— E uimitor cât de multe lucruri poți să afli, când știi unde anume să cauți, îmi răspunse el. Înainte de a muri, Marti Lowenstein-Bell tocmai își vânduse către HBO propriul ei show. Era pe cai mari. În același timp, ultimele trei proiecte pe cont propriu ale lui Michael Bell nu se bucuraseră de niciun fel de succes. Unicele sale mari succese le obținuse doar împreună cu soția lui, în vreme ce se părea că femeia încerca să se cam debaraseze de el. Marti intenționa să divorțeze de soțul ei, Alex. Încă nu fusese intentată nicio acțiune de divorț, însă o prietenă de-a ei știa că acest lucru era iminent.

— Am ajuns la vorba ta, când te bucurai că se legau lucrurile.

— Da, iar noutățile nu se opresc aici. Poliția a verificat alibiul lui Bell, demonstrând că ba a

fost văzut la lucru, ba era acasă. Alex, alibiurile lui nu sunt deloc solide și nu vor rezista unei verificări mai amănunțite. Şi să-ți mai spun încă ceva: pe când scria pentru *Variety,* Arnold Griner a făcut praf aproape toate filmele lui Bell. Într-un articol al său, Griner l-a și botezat „Michael Bomb". Bineînțeles că în cazul lui Griner s-ar putea invoca o omucidere justificabilă. În ce-o privește pe Antonia Schifman, aceasta s-a retras dintr-un proiect pe care însuși Bell l-a finanțat, anul trecut. Se pare că asta s-a întâmplat după ce ea îi făcuse lui o promisiune verbală, lucru care pe-aici nu mai înseamnă nimic. Așa că totul a căzut, iar el a pierdut jumătatea de milion pe care o investise deja.

Simțeam adrenalina în glasul lui Page. Omul semăna cu un ogar aflat înaintea unei importante curse.

— Pot să pun pariu că voi mai descoperi încă și mai multe, îmi mai spuse el. Cariera lui Bell se ducea de râpă, iar omul intenționa să-i tragă pe toți în urma lui în prăpastie.

— Continuă să cauți, l-am îndemnat eu. Ai făcut o treabă foarte bună. Din partea poliției mai ai vești? Vreo noutate de la Jeanne?

— O patrulă de poliție s-a deplasat acasă la Bell. Acolo nu le-a răspuns nimeni.

— Şi n-au încercat să intre cu forța?

— Nu, însă au fost siguri că

înăuntru nu se afla nimeni, pentru că poliția îi ține casa sub supraveghere.

— Bine. O să te mai sun la următorul popas. Probabil de pe undeva din apropiere de aeroport. Tare mi-e teamă că în noaptea asta n-o să pot pleca de-aici.

Nu-mi prea convenea să-mi petrec noaptea în Vermont, și cu-atât mai puțin acum, dar se părea că nu aveam încotro. Mi-a trecut prin cap să intru în magazinașul de la benzinărie, ca să-mi cumpăr cine știe ce porcărioare de ciocolățele, însă am făcut tot posibilul ca să-mi impun voința și să mă abțin. Dumnezeule, ce grozav tip mai pot fi câteodată!

Am pornit spre automobilul meu închiriat, mergând aplecat ca să înfrunt vântul. Se făcuse cam frig. La câțiva metri distanță de mașină mi-am ridicat privirea și am încremenit locului. Nu eram singur.

Pe locul din dreapta față, se afla James Truscott.

Nu mai înțelegeam chiar nimic, cel puțin în primul moment. Ce naiba căuta Truscott aici? În mod evident, acesta mă urmărise din nou. Dar de ce oare?

Vedeam roșu în fața ochilor, în timp ce am deschis brusc portiera de pe partea lui. Am deschis gura pentru a începe să răcnesc la el, însă n-am putut scoate nicio vorbă, niciun sunet.

Truscott nu se afla acolo pentru a mă enerva pe mine – sau cel puțin nu în clipa aceea. Scriitorul era mort și așezat pe locul pasagerului din față, ca o statuie.

— Urcă imediat în mașină! am auzit în acel moment un glas venind din spatele meu. Nu te opune și nu face tărăboi, pentru că altminteri o să fiu nevoit să intru și s-o împușc și pe biata bătrânică de la magazinul acela de țară. Iar asta nu m-ar deranja câtuși de puțin, să știi!

M-am răsucit și am dat cu ochii de Michael Bell.

Acesta avea o înfățișare sălbatică, și arăta mult mai slab decât atunci când îl întâlnisem acasă la el. De fapt, arăta ca naiba. Ochii lui de un albastru-deschis erau extrem de injectați, iar cu barba aceea a lui neregulată și stufoasă, semăna cu un pădurar de prin partea locului.

— De când mă tot urmărești? l-am întrebat, încercând să-l provoc la o discuție, ca să-l fac să-mi destăinuie ceea ce simțea și să-l influențez cumva.

— Taci, suie-te imediat în mașină și ia-o din loc, ai înțeles? Nu vorbi cu mine. Ştiu ce intenții ai.

Am intrat amândoi în automobil. Din spate, Bell mi-a făcut semn în direcția drumului, în sens opus autostrăzii interstatale. Eu am pornit motorul și am luat-o din loc în direcția pe care mi-o indicase, mintea mea frământându-se cu frenezie, pentru a găsi o soluție. Arma mea era în portbagaj. Cum puteam oare să ajung eu la portbagaj? Sau cum anume m-aș fi putut strecura, în mare grabă, în mintea tipului?

— Ce ai de gând, Michael?

— Am avut de gând să te fac să te întorci la Washington, și toți să-și continue viețile lor jalnice. Însă asta n-a funcționat așa precum mi-aș fi dorit, nu crezi? S-ar cam cuveni să-mi mulțumești pentru faptul că te-am scăpat de reporterul ăsta, ce părere ai? Apropo, el s-a smiorcăit și m-a implorat să-i cruț viața. A fost un spectacol măreț. L-am crezut. Ce fricos s-a dovedit a fi!

Eu eram surprins de faptul că Bell știa că eram din Washington și era la curent și cu povestea cu Truscott. Prin urmare, ne pândise și își urzise planul. Probabil că Michael Bell cunoștea foarte multe lucruri.

— Şi ce se va întâmpla în continuare? l-am întrebat eu.

— Tu ce crezi? Parcă tu erai expertul, nu? Așa că să-mi spui tu ce se va petrece în continuare.

— Nu-i nevoie să se întâmple așa. Eu vorbisem fără să mă gândesc prea mult, rostind ceea ce îmi venise în acel moment în minte.

— Îți arde de glume. Cum altfel crezi că s-ar putea să se petreacă totul? Aș vrea să aud toate variantele care îmi stau la dispoziție. De-abia aștept!

Bell îmi proptise țeava pistolului în gât. M-am aplecat într-o parte, însă nu prea mult. M-am gândit că era cel mai bine să știu precis unde se afla arma lui. Mă tot întrebam dacă el executa acum un plan sau dacă în acel moment doar improviza. Mary Smith se dovedise extrem de pricepută, în ambele ipostaze, iar acum lângă mine se afla adevărata Mary Smith, nu? În sfârșit, îl întâlnisem pe autenticul ucigaș, în carne și oase.

De mai mulți kilometri, mergeam pe o șosea secundară, neluminată.

— Aici locul arată bine, rosti el deodată. Ia-o pe-acolo! Virează la stânga! Fă-o

imediat!

Am cotit și am trecut de pe pavaj pe un drum de pământ, plin de hârtoape. Acesta urca abrupt și șerpuitor prin pădure. Până la urmă, brazii de pe ambele laturi își uniră coroanele deasupra mașinii, formând un veritabil tunel. Eram într-o mare criză de timp și se părea că pentru mine nu mai exista nicio scăpare. Mary Smith mă prinsese și pe mine, exact cum îi prinsese pe toți ceilalți și îi omorâse fără să ezite.

— Încotro mergem, Bell?

— Într-un loc unde n-ai să poți fi găsit prea repede. Nici tu și nici amicul tău scriitorul.

— Să știi că ești deja căutat de polițiști, la Los Angeles, acolo unde am apucat eu să telefonez și să le comunic ceea ce am descoperit aici.

— Da, păi, atunci le urez să aibă noroc la căutare. Numai că eu nu mă aflu acum chiar la Los Angeles, așa este?

— Dar cu fiicele tale cum rămâne, Michael? Cu ele ce se va întâmpla?

El îmi apăsă și mai tare gura țevii pistolului pe gât.

— Nu sunt fetele mele, nenorocitele. Marti nu era decât o târfuliță ieftină, mai înainte de a o fi luat eu de nevastă. Înainte de a o fi transformat eu în cineva. Am fost un tată bun pentru acele copile nerecunoscătoare, de dragul lui Marti. Atunci când am întâlnit-o, ea era doar o haimana și asta a rămas până la capăt. Acum oprește mașina. Aici e bine.

Ba cu siguranță că nu era deloc bine. Farurile mașinii luminau locul unde, dincolo de drum, începea spre dreapta o pantă coborâtoare abruptă și împădurită. Trebuia să fiu foarte atent să nu trec peste marginea râpei.

Apoi, dintr-odată, mi-am schimbat complet părerea. Dacă îmi puteam impune să fac tocmai asta – însă știam că eram silit s-o fac.

Așa că am apăsat până la podea pedala acceleraţiei şi am tras de volan în dreapta, cât de brusc am putut.

Bell zbieră la mine.

— Ce dracu' faci? Oprește mașina. *Oprește!*

După aceea s-au întâmplat trei lucruri, toate trei cam în același timp. Am auzit o împușcătură venită din arma lui Michael Bell, am simțit o durere atroce explodându-mi în umărul drept, iar mașina s-a pornit să coboare în mare viteză panta.

Deodată, durerea păru să mi se împrăștie în tot corpul. De-abia îmi mai dădeam seama de trunchiurile groase ale brazilor și de tufișurile de sub aceștia, printre care își croia drum mașina în cădere, legănându-se și zguduindu-se, opintindu-se, scăpată de sub control, amenințând în orice moment să se răstoarne.

Prăbușirea automobilului probabil că nu a durat decât patru sau cinci secunde. Dar, cu toate astea, impactul final a fost suficient de violent ca să-mi izbească pieptul cu o incredibilă forță de volan. Centura de siguranță pe care mi-o legasem a împiedicat probabil să fiu proiectat afară prin parbriz. Ştiam că Bell nu și-o fixase pe-a lui și nu puteam decât să sper că el era acum foarte grav rănit. Dacă aveam noroc, poate că își pierduse cunoștința sau chiar murise, pe bancheta din spate.

Mâna mea se afla deja pe mânerul portierei și m-am rostogolit afară din mașină, cât de bine și de repede am putut.

Întreg trupul meu pulsa de o durere paralizantă care mă împiedica să mă mișc cu rapiditate. Brațul drept îmi atârna inert pe lângă corp.

Am văzut în țărână cadavrul lui James Truscott, căzut din mașină cu fața în jos și cu mâinile întinse lateral, ca niște aripi de vultur. Se părea că izbitura îl aruncase acolo.

Apoi, Michael Bell gemu pe bancheta din spate a mașinii. Scăpase cu viață. Păcat. Mi-am adunat cu un mare efort puterile și am izbutit să mă ridic într-un genunchi. Dintr-odată, am fost săgetat de o durere cumplită în umăr și mi-am dat seama că probabil acesta îmi era fracturat.

Am făcut un pas nesigur înainte, așteptându-mă să calc pe pământul tare – însă acolo exista un mal și o abia vizibilă tufă încurcată, de care m-am împiedicat.

Şi atunci am căzut, aterizând într-o apă adâncă doar de vreo cincisprezece centimetri. Până atunci, nici măcar nu văzusem pârâiașul respectiv.

Apa nu era adâncă, dar se întindea mult mai mult decât reușisem să văd în întuneric. Apa rece mă făcu să mă simt străbătut de un fior, ca un șoc electric.

Nu crezusem că durerea ar fi putut deveni și mai intensă, dar vederea mi se înceţoșă pentru o clipă.

Am încercat din nou să mă ridic, însă am căzut la loc. De data asta, din cauza lui Bell. El mă apăsa de sus cu toată forța și îl simțeam extrem de puternic. Apoi am simțit cum mă apăsa cu piciorul pe spinare. Şi apa îmi intra în gură și în nas.

— Dar ce dracu' – striga el la mine.

Nu i-am lăsat ocazia să-și termine fraza. Cu un efort supraomenesc i-am prins cu propriile mele picioare gleznele. Îl luasem pe nepregătite, așa că a căzut pe spate, cât era de lung, dându-mi drumul. Am auzit două pleoscăituri și am sperat că el scăpase și arma din mână.

Pe jumătate în apă, sprijinindu-mă pe mâna stângă, care îmi era bună, am izbutit să mă salt puțin și să mă arunc asupra lui. Înainte de a apuca el să reacționeze, eu l-am și înșfăcat.

Bell mă apucă de față, îndesându-și degetele în ea. Michael Bell era cam de aceeași înălțime cu mine, însă mai corpolent. Deși pierduse mult din greutate în ultimele săptămâni, tot avea vreo cincisprezece kilograme în plus față de mine.

L-am prins cu putere de gât, încercând să-l strâng cât mai tare. Începuse deja să se sufoce, dar tot nu-mi dădea drumul.

N-aș fi avut șanse să-l dovedesc, decât dacă aș fi putut să ajung deasupra lui, însă în mișcarea mea m-am împiedicat de un smoc de vegetație acvatică. M-am dezechilibrat, corpul meu s-a contorsionat dureros, și am căzut din nou în apa rece ca gheața.

Dumnezeule, cât de frig îmi era – și totuși, aproape că nu îmi mai păsa.

De data asta, Michael Bell se ridică din nou în picioare, mai rapid decât mine. Nu era deloc bine. Avea un mare avantaj. Mișcările mele erau încetinite de povara brațului meu drept rănit la umăr, care mă durea îngrozitor.

L-am zărit pe Bell ca prin ceață cum apuca o piatră lătăreață, de dimensiunile unei cărți mari. Apoi el se îndreptă spre mine, ridicând piatra în mâini, deasupra capului său.

— Cretinule, îmi strigă el. O să te omor. Asta am de gând să fac. Şi cu asta se va termina întreaga poveste. Așa se va termina.

Am încercat să mă îndepărtez cât mai mult de Bell, deși știam că n-aveam prea multe șanse. În felul acesta, am dat întâmplător cu mâna peste ceva tare, în apa aceea nu prea adâncă. Nu era o piatră, sau cel puțin așa am avut eu impresia. *Să fi fost oare un obiect metalic?*

— O să mori, se răsti Bell la mine. Ce părere ai de planurile mele? Ce zici despre un astfel de final al poveștii?

Ştiam ce anume putea fi acel obiect metalic. Am scos arma lui Bell din apă și am bâjbâit după trăgaci.

— Bell, să nu faci asta! i-am strigat eu.

El însă continua să se apropie de mine, cu piatra ridicată deasupra capului.

— Să mori!

Așa că am fost nevoit să trag în el.

Nu mi-am putut da seama cu precizie cum s-a întâmplat totul acolo, în pădurea aceea luminată doar de razele lunii. Habar nu aveam unde anume reușisem să-l nimeresc, însă omul gemuse, oprindu-se locului doar pentru o clipă.

Şi fiindcă el continuă apoi să se apropie de mine, am tras și a doua oară. Iar după aceea, și a treia oară. L-am împușcat în partea de sus a pieptului, sau cel puțin așa speram.

Bell scăpă din mâini pietroiul. Parcă susținut câteva momente ca de o forță invizibilă, se îndepărtă câțiva pași, clătinându-se, după care căzu în apă cu fața în jos, pleoscăind cu mare zgomot.

Apoi în pădure se lăsă liniștea.

Dârdâind cumplit și necontrolat, am continuat să țin cu mâna mea sănătoasă arma îndreptată spre Bell. Am făcut incredibile eforturi ca să ajung până la el, pe pietrele acelea alunecoase.

Când în fine am reușit, omul nu mai mișca. L-am prins de braț și l-am ridicat din apă. Nu mai avea puls. I-am mai verificat încă o dată pulsul. Tot nimic. Nu auzeam decât tăcerea pădurii și nu simțeam decât frigul cumplit.

Michael Bell murise, și odată cu el și Mary Smith. Iar în curând aveam să mor și eu, în hainele acelea ude și înghețate.

119

Am ieșit cu foarte mare greutate din râpa în care căzusem cu automobilul, urcușul părându-mi-se îngrozitor și simțind o cumplită durere, amețeală și greață. Partea bună a fost că după aceea nu mi-am mai amintit decât foarte vag totul.

Am reușit cu chiu cu vai să ajung și la șoseaua principală, de unde m-a pescuit un student speriat de starea jalnică în care mă aflam, student care mergea într-un automobil Subaru. N-am reușit niciodată să aflu numele lui. Cred că am leșinat pe bancheta din spate a mașinii.

Până dimineață, cadavrul lui Michael Bell a fost recuperat din pârâiaș, iar eu mă odihneam într-un pat de la spitalul Fletcher Allen, din Burlington. *Mă odihneam* probabil că este mult spus, pentru că s-au perindat pe-acolo încontinuu tot felul de polițiști de la secția din localitate, iar eu am vorbit ore întregi la telefon la birou la mine la Washington, cu sediul din Los Angeles și cu Jeanne Galletta, străduindu-mă să coroborez toate datele culese de la începutul șirului de asasinate.

Planul lui Bell fusese consecința unor trăiri interioare malefice și a unei nebunii, apelând până la urmă la o acoperirea extrem de simplă – și anume, diversiunea – reușindu-i acest lucru chiar până la final. După cum explicase și Jeanne, Michael Bell își câștiga existența scriind și producând scenarii. Se pricepea foarte bine la scenarii. Nu m-ar mira dacă și această tragedie s-ar sfârși printr-un alt scenariu, scris însă de altcineva. Probabil că scenaristul ar schimba totuși datele, iar filmul ar fi marcat de șmecherească formulă „bazat pe întâmplări reale”.

— Și rolul tău cine anume o să-l joace? glumi Jeanne la telefon.

— Nu știu și nici nu-mi prea pasă. Vreun actor oarecare.

În privința lui Mary Constantine, nu prea știam ce să cred. Polițistul din mine avea o anumită reacție, în timp ce psihologul o cu totul alta. Mă bucuram pentru ea, fiindcă avea să se întoarcă la îngrijirea și la tratamentul de care avea nevoie. Dacă doctorița Shapiro avea dreptate, poate că Mary își va reveni până la urmă cumva. Asta speram și eu.

Pe la ora patru, ușa rezervei în care mă aflam se întredeschise, prin spațiul format strecurându-și capul nimeni alta decât Mama Nana.

— Asta da privelițe! i-am spus eu în glumă. Bine ai venit, Nana. Ce te-a determinat să vii în Vermont?

— Siropul de arțar, glumi și ea.

Apoi se apropie de mine stingherită, lucru la care nu m-aș fi

așteptat din partea ei, schițând o grimasă când văzu bandajul din jurul umărului meu.

— Ah, Alex, Alex.

— Să știi că arată mai grav decât este în realitate. Sau poate că nu. Ţi-a fost greu să găsești un loc la avion?

— Nu-i mare scofală. Mergi la aeroport și dai banii.

Nana îmi puse o mână rece pe obraz. Mâna aceea îmi era atât de familiară, și mă alina atât de mult! *Ce m-aș face oare, fără pisăloaga asta bătrână?* mă gândeam eu. *Ce m-aș face?*

— Medicii mi-au spus că te vei face bine, Alex. Presupun însă că treaba asta este relativă.

Se mai trăsese și altă dată în mine. Era un lucru traumatizant – fără niciun dubiu –, însă nu fusese ceva ireversibil, măcar până în prezent.

— O să mă fac bine, am asigurat-o pe Nana. Şi la trup, și la suflet.

— I-am rugat pe copii să aștepte puțin afară. Aș vrea să discut cu tine ceva între patru ochi, după care să uităm toată problema.

— Aoleu. Iar am dat de vreun bucluc? Iar o să dorm pe preș, în fața ușii?

Ea nu-mi mai răspunse la surâs, dar îmi luă o mână între mâinile ei.

— Alex, în fiecare zi îi mulțumesc Domnului că am avut parte de tine, că am avut șansa să te pot crește și să văd cum devii bărbatul care ești acum. Aș vrea însă să-ți reamintești motivul pentru care ai ajuns tu în grija mea și ce relație a fost între bieții tăi părinți, înainte ca ei să moară. Cu alte cuvinte, Jannie, Damon și cu Ali merită mai mult decât atâta cât le oferi tu. Nana făcu o pauză pentru a sublinia

efectul apoteotic al finalului: Alex, nu face din copiii tăi niște orfani de tată!

Am vrut să-i răspund, însă Mama Nana își continuă ideea, ridicând ușor tonul:

— Eu sunt prima care trebuie să se ducă. Să nu îndrăznești să mă contrazici.

Așa că am ridicat din umeri, lucru care îmi provocă mari dureri.

— Ce pot să mai zic?

— Nimic. Absolut nimic. Ascultă-mă pe mine, că sunt femeie bătrână, iar dacă o să mă asculți, poate că o să înveți și tu ceva, până la urmă.

Ne-am privit îndelung în ochi. Mi se pusese un nod în gât, deși ceea ce simțeam eu nu era amărăciune, ci mai degrabă un sentiment de recunoștință și de dragoste nețărmurită pentru această bătrânică extraordinar de puternică și de înțeleaptă, mult mai înțeleaptă ca mine.

— Poate ți se pare incredibil, dar eu te ascult întotdeauna, i-am spus eu.

— Da, dar după aceea, faci tot după capul tău.

Am auzit atunci zgomotele de pe coridor, odată cu deschiderea ușii de la rezerva mea. M-am uitat și am văzut mutrița curioasă a lui Damon, și în clipa aceea am simțit cum inima mea își accelerează bătăile.

— Ia te uită cine a venit! M-am șters la ochi. Bărbatul casei.

— Ni s-a spus că Jannie n-are voie să intre, pentru că n-a împlinit încă doisprezece ani, zise el.

Eu m-am ridicat în șezut.

— Şi unde este ea?

— Aici sunt, se auzi limpede glăsciorul indignat al fiicei mele, de după ușă.

— Atunci, intră, până nu te vede cineva. Haide odată! N-o să te aresteze nimeni pentru asta. Poate doar eu, dacă o să mai

rămâi afară multă vreme.

Astfel că amândoi intrară și veniră în pas grăbit lângă mine, oprindu-se brusc, la vederea bandajelor. Eu i-am cuprins pe amândoi în același timp, cu brațul sănătos.

— Cât mai trebuie să stai aici? mă întrebă Jannie.

— S-ar putea să ies în câteva zile, i-am răspuns eu.

— Arată mai rău decât este în realitate, îi spuse Nana.

Damon se ridică în picioare și îmi examină bandajul de la umăr.

— Te-a durut rău?

— Rău de tot, mormăi Nana.

— Am trecut eu prin niște experiențe și mai dificile, le-am răspuns atunci cu vioiciune. Amândoi se uitară la mine, cu aceeași expresie nedefinită și oarecum plină de reproș. În definitiv, cine dintre noi era părintele și cine erau copiii? Mie mi se părea că într-un fel ei crescuseră, față de ultima dată când îi văzusem. Şi eu mă simțeam mai bătrân.

Acești doi copii urmau să crească și să se schimbe, indiferent dacă eu eram sau nu prin preajma lor. Era o evidență de netăgăduit, dar brusc m-am simțit pătruns de înțelegerea acelui adevăr.

Așa că am cedat.

— Da, le-am spus eu. M-a durut rău. Rău de tot.

Apoi mi-am reamintit vorbele acelea cumplite ale Nanei: *Alex, nu face din copiii tăi niște orfani de tată!*

Şi mi-am strâns atunci copiii tare la piept și chiar dacă umărul mă durea nu-mi venea să le mai dau drumul, dar nici să le spun lucrurile la care mă gândeam eu.

121

Am rămas la spitalul Fletcher Allen din Vermont aproape o săptămână, fapt ce constituia cea mai lungă perioadă de spitalizare din viața mea și posibil încă un avertisment. Al câtelea oare?

Vineri seară la ora șase am primit un telefon de la detectiv Jeanne Galletta, din Los Angeles.

— Alex, ai auzit vestea? m-a întrebat ea. Presupun că ți-au spus-o deja.

— Care veste, Jeanne? Că o să mă externeze mâine din spital?

— Despre asta, eu una nu știu absolut nimic. În schimb, ieri Mary Wagner a mărturisit că a comis toate asasinatele de-aici, din Los Angeles.

— Dar nu ea le-a comis, ci Michael Bell.

— Eu știu asta. Până și Maddux Fielding știe. Chiar dacă n-a crezut-o nimeni, ea tot a mărturisit comiterea lor. Iar mai târziu, în cursul nopții trecute, sărmana Mary Wagner s-a spânzurat la ea în celulă. A murit, Alex.

Am scos un oftat profund și am scuturat de câteva ori din cap, parcă nevenindu-mi încă să cred.

— Îmi pare rău. Încă o moarte de care se face vinovat Bell.

Spre marea mea surprindere, a doua zi dis-de-dimineață mi s-a dat drumul din spital. Am sunat acasă pentru a le da alor mei vestea, ba chiar am reușit să-mi cumpăr și un bilet de avion spre Boston. De la Boston, am prins avionul-navetă către Washington. Niciodată în viață n-am mai fost atât de fericit să zbor cu un avion atât de aglomerat.

Nu mi-a fost greu nici să fac rost de un taxi de la aeroport și pe când intram în cartierul de sud-est, pe la ora șapte seara, am simțit o dulce căldură invadându-mi corpul. *Nicăieri nu-i mai bine ca acasă.* Știu că acest lucru nu este valabil pentru toată lumea, însă pentru mine personal este, iar asta mă face să mă simt un om norocos.

Taxiul a oprit în fața casei de pe Fifth Avenue. Deodată m-am trezit alergând pe mica peluză din față și apoi urcând rapid treptele cu

vopseaua de pe ele cam ștearsă.

L-am luat în brațe pe micuțul Alex și l-am învârtit pe sus, prin aer. Mă durea umărul, dar acest lucru nu mă deranja. Taximetristul se sprijinea de geam, oarecum mirat, dar până și el zâmbea, în felul său. Eu i-am strigat:

— Mă întorc imediat. Așteaptă-mă încă puțin.

— Nu-i nicio grabă, amice. Pe mine nu mă deranjează. Aparatul de taxat oricum înregistrează în continuare.

M-am uitat la Mama Nana, care-mi ieșise în întâmpinare pe verandă, împreună cu fiul meu cel mai mic.

— Ce e? am întrebat-o eu în șoaptă. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ali a revenit pentru totdeauna acasă, îmi răspunse ea încet. Christine l-a adus. S-a răzgândit din nou. Şi nici nu mai vrea să se mute înapoi în Est. Ali s-a întors definitiv acasă. Îți vine să crezi una ca asta? Dar tu ce ai de gând? Nu vrei să revii și tu definitiv acasă?

— M-am întors acasă, Nana, i-am răspuns eu, iar apoi m-am uitat în frumoșii ochi ai micuțului meu fiu, și i-am spus: Ali, am revenit acasă. Îți jur.

Iar eu nu-mi încalc niciodată jurămintele.

Sfârșit